Doktor Nikola

Guy Boothby

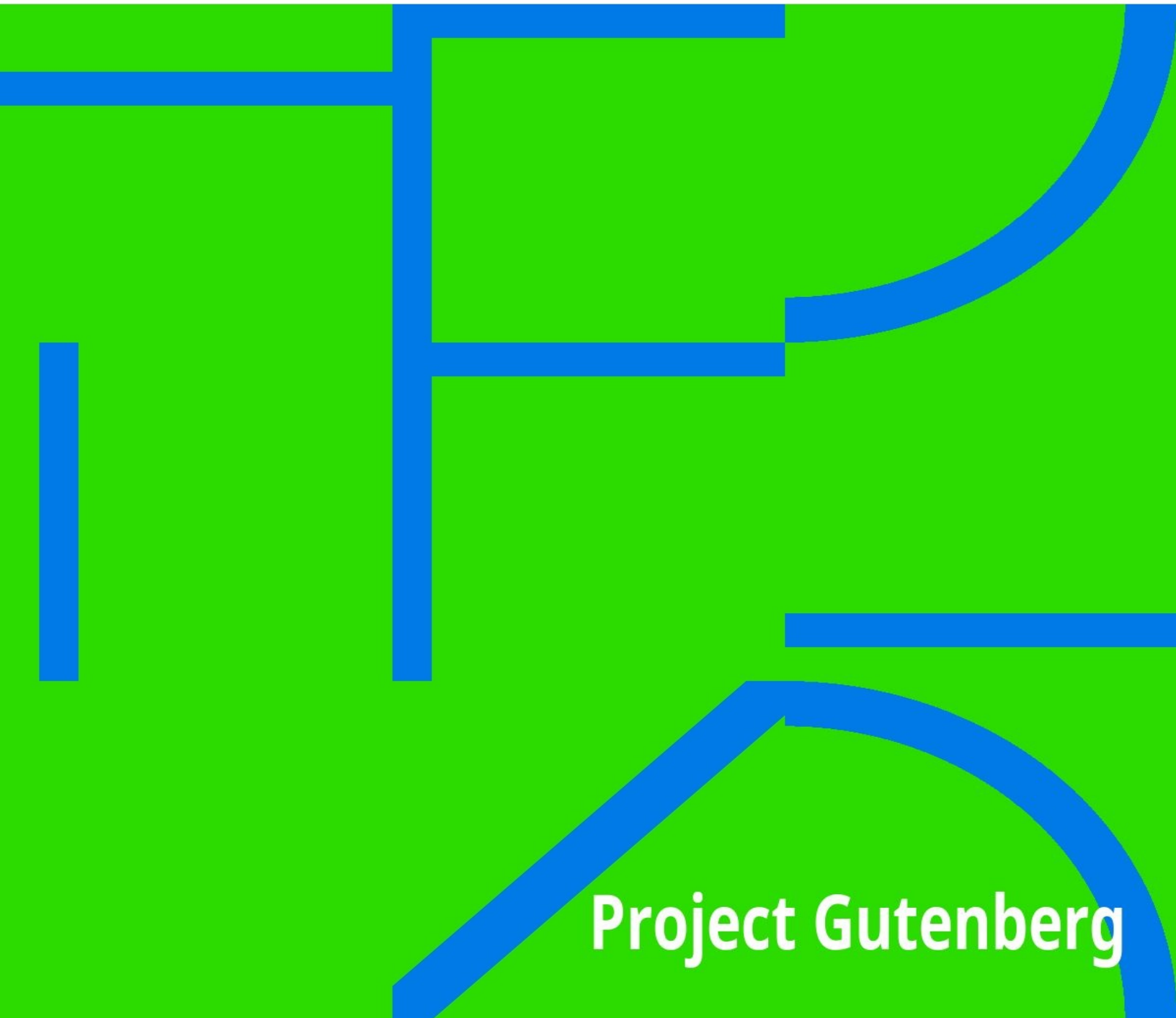

The Project Gutenberg EBook of Doktor Nikola, by Guy Boothby

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with
almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or
re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included
with this eBook or online at www.gutenberg.org

Title: Doktor Nikola

Author: Guy Boothby

Translator: Johannes Magnussen

Release Date: May 23, 2010 [EBook #32494]

Language: Danish

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK DOKTOR NIKOLA ***

Produced by Tor Martin Kristiansen and the Online
Distributed Proofreading Team at http://www.pgdp.net

Afskriverens bemærkninger

Åbenlyse trykfejl er rettet i denne e-bog, men forfatterens stavning er i øvrigt bevaret. En ordliste med rettelser er placeret sidst i bogen.
For at lette adgangen til de enkelte kapitler gives her en oversigt.

Kapitler

·I· ·II· ·III· ·IV· ·V· ·VI· ·VII· ·VIII· ·IX· ·X·
·XI· ·XII· ·XIII· ·XIV· ·XV· ·XVI· ·XVII·

GUY BOOTHBY

DOKTOR NIKOLA

OVERSAT
AF
JOHANNES MAGNUSSEN

Forlagslogo

MARTIN'S FORLAG
KØBENHAVN — MCMXV

MARTIN'S FORLAGSTRYKKERI, KØBENHAVN

I. KAPITEL.

Hvorledes jeg traf Dr. Nikola.

Det var Lørdag Eftermiddag, omtrent et Kvarter over fire, hvis jeg husker rigtigt, og Maluvejen, der fører til "den boblende Kilde", det eneste Sted i Shanghai, hvor man kunde trække Vejret, var overfyldt af elegante Vogne, Ponyer, Cykler, for ikke at tale om alle Slags Jinrickshawer[1], der fulgte efter hinanden i en lang Procession ud til Kilden, medens den europæiske Del af Shanghais Beboere og et betydeligt Antal af den indfødte var draget ud for at se paa et Væddeløbsridt, der, skønt det ikke var meget pirrende, i og for sig var vigtigt, da det var den eneste Fornøjelse, Kolonien havde den Eftermiddag.

Jeg var gaaet et temmelig langt Stykke og havde saa taget en Jinrickshaw, mere af Forfængelighed, end fordi jeg havde Raad til det. For at sige Sandheden, og den kommer jo dog en Gang frem, hvor meget jeg saa prøver paa at hindre det, jeg holdt Skinnet ved lige, og skønt jeg laa tilbagelænet i mit Køretøj og røg min Cherut med fyrstelig Mine, var jeg mig dog pinlig bevidst, at naar jeg skulde betale den Køretur, saa vilde min Kasse neppe overleve Slaget.

Jeg havde været mere end almindelig uheldig siden min Ankomst til Shanghai. Jeg havde søgt alle ledige Pladser lige fra de allerfineste til Sekretærposten ved en Klub, der havde kommunistiske Tendenser og laa et eller andet Sted paa Grænsen af Kineserbyen — men stadig uden Held. Til at faa den ene havde jeg ikke tilstrækkelig Protektion, til at faa den anden manglede jeg den Evne til at indsmigre mig, der er saa væsenlig, naar man søger visse Ting.

Imidlertid formindskedes mine Udgifter ikke, og jeg indsaa snart, at hvis der ikke skete noget, og det hurtigt, saa havde jeg al mulig Udsigt til at miste alt, hvad jeg ejede, og maatte søge mit Natteleje nede ved Flodbredden, og jeg vilde komme til at figurere i den blandede Ret, som enhver Europæer med Rette frygter, fordi jeg skyldte Penge til en Jøde fra Cochinkina. Stillingen var ikke glædelig, fra hvad Side jeg nu end betragtede den, men jeg havde gennemgaaet den en hel Del Gange før og var altid kommen ud af den, om ikke med forøget Selvagtelse saa dog uden nogen meget stor personlig Forlegenhed.

Da jeg ankom til Kilden, betalte jeg min Kuli og stillede mig op der, hvor det sidste Spring skulde finde Sted. Der var et Gærde og en Grav, som var betydelig

vanskelige at klare. Jeg kom lige i det yderste Øjeblik, for et Øjeblik efter kom Hestene farende. Nogle klarede Vanskelighederne, andre vilde ikke indlade sig paa Springet, og atter andre valgte en Middelvej, sprang op paa Gærdet, snublede og kastede deres Ryttere hovedkulds ned i Mudderet. Det var ganske vist ikke noget kønt Billede, men morsomt var det.

Da den sidste Hest var færdig, og jeg troede, at Sporten var forbi for den Dag, vilde jeg lige til at gaa min Vej, da der blev raabt Varsko, og jeg vendte mig om og saa en forsinket Rytter komme farende hen imod Gærdet. Skønt han red meget rask og bestemt og øjensynlig vilde slutte Dagen med en smuk Kraftanstrængelse, var det klart, at hans Hest ikke mente det samme, for da den var en Snes Fod fra Gærdet, sagtnede den Farten og forsøgte at staa. Resultatet var slet ikke, som den ventede. Rytteren piskede løs, Hesten besluttede at springe, sprang for sent, slog Hovedet mod Gærdet, saa den gjorde en Saltomortale, og styrtede. Rytteren faldt i Graven, som jeg straks trak ham op af. Da han kom op, saa han ikke godt ud, men det hindrede ham dog ikke i at genkende mig.

"Nu har jeg set det med, det er jo Wilfred Bruce!" udbrød han, idet han rejste sig og tørrede sig i Ansigtet med et meget smudsigt Lommetørklæde. "Det var da et heldigt Møde! Jeg skal sige Dem, jeg har tilbragt to Timer i Morges med at lede efter Dem."

"Det gør mig ondt, at De har haft saa megen Ulejlighed," svarede jeg. "Men sig mig, er De vis paa, at De ikke er kommen til Skade?"

"Ikke Spor," svarede han, og da han havde skrabet saa meget Mudder af som muligt, vendte han sig om mod sin Hest, som var kommen paa Benene igen og stirrede sløvt omkring sig.

"Lad mig først sende dette kluntede Dyr hjem," sagde han, "saa skal jeg finde min Vogn, og hvis De ikke har noget imod det, kører jeg Dem til Byen."

Som sagt saa gjort. Vi kom op paa Vognen og vendte tilbage til Kolonien.

Da vi havde sat os til Rette, stillede George Barkston, som jeg i Parentes bemærket havde kendt i mere end ti Aar, sin Pisk til Side og henvendte sig til mig.

"Ja, min kære Bruce," sagde han en lille Smule forlegen, "jeg vil ikke spilde Tiden med Omstændigheder, men gaa lige paa. Vi er jo gamle Venner, og skønt

vi ikke har set saa meget til hinanden denne Gang, som vi plejede at gøre i gamle Dage, da De var Fuldmægtig et eller andet Sted og jeg Deres ærbødige Underordnede, saa tror jeg dog at jeg er ganske godt inde i Deres nuværende Forhold. De maa ikke anse mig for næsvis, men jeg vil nu have, at De skal lade mig hjælpe Dem, hvis jeg kan."

"Det er meget venligt af Dem," svarede jeg lidt urolig, for han var lige ved at tørne sammen med en amerikansk Enspænder.

"Sandt at sige vil jeg meget gerne have et eller andet at bestille, for der er en sørgelig Tomhed i min Kasse for Tiden, og skønt jeg er godt vant til at være fattig, har jeg dog lidt Stolthed tilbage, og jeg har ikke megen Lyst til at figurere i den blandede Ret paa Onsdag, fordi jeg ikke kan betale min Vært tyve Dollars for Kost og Logis."

"Nej naturligvis," sagde Barkston, "og hvis De vil lade mig hjælpe Dem, saa har jeg en Idé, som maaske kan hjælpe Dem paa ret Køl igen. Sagen er den, jeg kom i Samtale i Klubben forleden Aften med et Menneske, som jeg fik den allerstørste Interesse for. Det er et af de mærkeligste Mennesker, der nogensinde har været herude. Jeg har aldrig set Mage til mærkelig Fyr i mit Liv. De skulde bare se hans Øjne — ja, det er ikke til at beskrive, han ser helt igennem én. Kender De gamle Benwell? Han kom ind, medens jeg stod og talte med dette Menneske."

"Hvad behager, er det Barkston?" sagde han. "Jeg troede, De var paa Jagt med Jimmy Woodrough? Det glæder mig at træffe Dem —" i samme Øjeblik opdagede han den Mand, jeg talte med. Han forstummede, saa stift paa ham, mumlede noget, gav mig Haanden med en Undskyldning og gik sin Vej. Da jeg ikke kunde forstaa, hvad der var i Vejen, fulgte jeg ham og indhentede ham ude i Forstuen. "Hør, Benwell," sagde jeg, "hvad er der i Vejen? Hvorfor i al Verden render De Deres Vej paa den Maade? Har jeg fornærmet Dem?"

Han tog mig til Side, for at Tjenerne ikke skulde høre os, og sagde fortroligt: "Barkston, jeg er ikke nogen Kujon, jeg har i min Tid klaret mig mellem Europæere, Zuluer, Somalier, Malajere, Japanesere og Kinesere, foruden mange andre Racer, og jeg skal ogsaa nok gøre det i Fremtiden, men naar jeg staar Ansigt til Ansigt med Dr. Nikola, ja, saa vil jeg bare sige Dem, jeg tænker ikke to Gange, jeg stikker af. Gør De det samme, min Ven." Da han lige saa godt kunde have talt Hebraisk til mig, for jeg forstod ham lige saa lidt, prøvede jeg paa at udspørge ham, men jeg kunde have sparet mig Ulejligheden, for jeg kunde

ikke faa noget rigtigt ud af ham. Han trykkede min Haand, bad Tjeneren i Forstuen om at hente en Jinrickshaw og sprang op i den, saa snart den kom, og kørte. Da jeg kom tilbage til Billardstuen, var Nikola der endnu. Han spillede med stor Interesse og gjorde de dumdristigste Stød.

"Jeg har vist set Deres Ven før," sagde han, da jeg satte mig ned for at iagttage ham. "Det er Benwell fra Y-Chang, og hvis jeg ikke tager fejl, husker Benwell fra Y-Chang ogsaa mig."

"Det lader til, han kender Dem," sagde jeg leende.

"Ja," vedblev Nikola efter en Pavse. "Jeg har haft den Fornøjelse at træffe Hr. Benwell en Gang før. Det var i Haiphong." Saa vedblev han med ejendommeligt Eftertryk: "Jeg véd ikke, hvad han mener om Haiphong, men jeg har en Idé om, at han ikke gerne kommer i Nærheden af det Sted igen."

Efter at have sagt dette tav han stille et Øjeblik, saa tog han et Brev op af Lommen, læste det omhyggeligt, undersøgte Konvoluten og henvendte sig derpaa igen til mig.

"Jeg vilde gerne gøre Dem et Spørgsmaal," sagde han. "De kender vist en Mand, der hedder Bruce, ikke sandt? Han har været ansat i kinesisk Tjeneste, og man siger, at han kan forklæde sig saa godt som Kineser, at selv Li-Chang-Tung ikke vilde anse ham for Europæer."

"Ja," svarede jeg, "det er en gammel Ven af mig, og han er netop i Shanghai for Øjeblikket. Det hørte jeg tilfældigvis i Morges."

"Bring ham til mig," sagde Nikola hurtigt. "Jeg har hørt, at han ønsker en Ansættelse, og hvis han kommer til mig før Klokken tolv i Morgen Aften, tror jeg, jeg kan skaffe ham en god Stilling —. Ja, Bruce, det var *det*; jeg har gjort mit Bedste for Dem, min gamle Ven."

"Og jeg er Dem meget taknemlig," svarede jeg. "Men hvad er denne Nikola for en Mand, og hvad Slags Stilling tror De, han kan skaffe mig?"

"Hvem han er, kan jeg lige saa lidt fortælle Dem, som jeg kan flyve; men hvis han ikke er en kødelig Fætter til Fanden selv, saa forstaar jeg mig ikke paa Slægtskab."

"Det bliver jeg ikke meget klogere af," svarede jeg. "Hvordan ser han ud?"

"Ja, han gør vel nærmest Indtrykket af at være høj, skønt man ikke kan *kalde* ham høj. Han er meget slank og saa harmonisk bygget, at jeg ikke har set Magen. Han gaar ikke med Skæg og er altid ligbleg, det er en underlig matgul Bleghed, som straks slaar én, og som man aldrig glemmer. Hans Øjne og Haar er kulsorte, og han er mønsterværdig pæn og sirlig. Naar han ser paa én, saa skulde man tro, at han saa gennem én og paa Væggen lige overfor, og naar han taler, bliver man nødt til at lægge Mærke til, hvad han siger, enten man vil eller ikke. Alt vel overvejet: jo mindre jeg ser til ham, des bedre kan jeg lide ham."

"Det er ikke nogen meget opmuntrende Omtale af min ny Principal. Hvad i al Verden kan han ville mig?"

"Han er Dødsenglen selv," sagde Barkston leende, "og trænger til en Hushovmester. Jeg antager, at han mener, De vil passe til den Stilling."

Vi havde forladt Maluvejen og var kommet ind i Byen.

"Hvor skal jeg finde denne mærkelige Mand?" spurgte jeg, da vi nærmede os det Sted, hvor jeg havde i Sinde at staa af.

"Vi vil køre hen til Klubben og se, om han er dèr," sagde Barkston, idet han piskede paa Hestene. "Men Spøg til Side! Han synes virkelig at være meget ivrig efter at finde Dem, og da han vidste, at jeg vilde opsøge Dem, tvivler jeg ikke om, at han har lagt Besked til én af os dèr."

Da vi havde naaet de Rejsendes Klub, som er for godt kendt, til at jeg behøver at beskrive den, gik Barkston ind og lod mig passe paa Hestene imens. Fem Minutter efter kom han igen med et Brev i Haanden.

"Nikola er først gaaet for ti Minutter siden," sagde han med et skuffet Udtryk i sit smukke Ansigt. "Han er uheldigvis taget hjem, men har efterladt dette Brev til mig. Hvis jeg finder Dem, skriver han, at jeg skal sende Dem lige straks ud til hans Villa. Jeg har opdaget, at det er Feres gamle Sted i Rue la Fayette i den franske Koloni, det er det tredie Hus paa højre Haand, naar De kommer forbi det Sted, hvor denne Renegat, den franske Marquis, skød sin Kone. Hvis De bryder Dem om det, vil jeg give Dem et Brev med til ham, saa kan De spise til Middag, overveje Sagen roligt og tage imod det eller ikke, hvad De nu synes er bedst."

"Ja, det er det rigtigste," svarede jeg. "Jeg vil nok have lidt Tid til at samle mine Tanker, før jeg ser ham."

Barkston gik ind i Klubben igen, og da han kom tilbage et Kvarters Tid efter,

havde han det Brev med sig, som han havde lovet mig.

"Maa jeg køre Dem til det Sted, hvor han bor?" spurgte han.

"Nej, det tror jeg ikke, De maa," svarede jeg, "og det af Grunde, som De sikkert vilde synes var rimelige, hvis jeg nævnede dem. Men jeg er Dem meget taknemlig alligevel. Med Hensyn til Nikola, saa vil jeg overveje hele Sagen omhyggeligt i Aften, og hvis jeg synes, det er rigtigt, vil jeg efter Middag gaa hen til ham og aflevere dette Brev."

Jeg stod ud af Vognen paa Hjørnet af Gaden, og efter at jeg igen havde takket min Ven for den Venlighed, han havde vist mig, sagde jeg Farvel og gik min Vej.

Da jeg naaede Strandpromenaden, satte jeg mig paa en Bænk under et Træ og overvejede roligt Situationen. Den var jo temmelig indviklet. Skønt jeg ikke havde sagt det til Barkston, var det ikke første Gang, jeg havde hørt Tale om Nikola. En saa sælsom Personlighed maatte naturligvis blive omtalt meget i det lille europæiske Samfund i Østen, og derfor var der udbredt alle mulige Historier om ham. Skønt jeg kendte mine Medmennesker for godt til at skænke Halvdelen af, hvad jeg havde hørt, Tiltro, kunde jeg ikke andet end være meget nysgerrig med Hensyn til denne Mand.

Jeg gik hjem og drak Te, og ved Ottetiden tog jeg igen min Hat paa og begav mig afsted til den franske Koloni. Det var ikke noget behageligt Vejr, det var ualmindeligt mørkt, af og til kom der en Byge, og Vinden piskede én i Ansigtet. Skønt jeg havde gode Udsigter til at faa hvad jeg trængte til — en Stilling, — kan jeg ikke sandfærdigt paastaa, at jeg følte mig vel til Mode. Jeg søgte jo at komme i Forbindelse med en Mand, der var næsten almindelig frygtet, og hvis Rygte ikke var saaledes, at Folk havde Lyst til at have med ham at gøre. Denne Tanke var just ikke beroligende. Men min Fattigdom forbød mig at være kræsen. Derfor lod jeg Rue de la Paix ligge til venstre og gik ind i Rue la Fayette, hvor Nikolas Villa laa.

Hele Ejendommen hvilede i dybt Mørke, men efter at jeg havde banket to Gange paa Døren, saa jeg et Lys i Korridoren nærme sig langsomt. Døren blev aabnet, og en kinesisk Tjener stod for mig med et Lys i Haanden.

"Bor Dr. Nikola her?" spurgte jeg i en noget betuttet Tone. Tjeneren nikkede, hvorpaa jeg rakte ham mit Brev og anmodede ham om straks at aflevere det. Han udførte dette Hverv med saa stor en Hurtighed, at han var tilbage paa mindre end to Minutter, og gav mig Tegn til at følge sig. Jeg fulgte ham altsaa ned ad

Korridoren og traadte ind i et lille Værelse til venstre. Døren blev straks lukket efter mig. Der var ingen i Værelset, og jeg havde saaledes Lejlighed til at undersøge det efter Behag og drage mine Slutninger, før Dr. Nikola kom. Værelset var som sagt ikke stort, og paa et Par Undtagelser nær var der ikke noget særligt mærkeligt ved Møblementet. Til venstre, naar man kom ind, var der et Vindue, og imellem det og Døren stod der en høj Reol, som var fyldt med Værker om næsten alle mulige Ting, lige fra Bimetallismens elementære Grundsætninger til abstrakt Konfucianisme. Der var en tyk Maatte paa Gulvet og en tung Portiere for en Udgang lige over for den Dør, jeg var kommet ind af. Paa Væggen hang der adskillige smukke Billeder, men jeg lagde Mærke til, at de alle behandlede Emner som f. Eks. Sauls Besøg hos Heksen i Endor, en Forestilling af de ægyptiske Troldmænd for Farao og Forvandlingen af Knoglerne i Ørkenen til Mennesker. Et Uhr dikkede paa et Bogskab, men ellers var der ganske stille i Værelset.

Jeg antager, at jeg havde ventet i fem Minutter, da jeg hørte sagte Trin i det tilstødende Værelse. Saa gik den anden Dør op, det Forhæng, der skjulte den, blev trukket langsomt til Side, og ind traadte en Mand, som ikke kunde være nogen anden end Dr. Nikola. Han saá ud akkurat, som Barkston havde beskrevet ham. Hans Øjne gjorde straks det ejendommelige Indtryk, den anden havde omtalt, og det slog mig, hvor træffende han havde beskrevet den underlige matgule Hud. Han var sortklædt, havde en udsøgt fin Selskabsdragt paa, hvis sorte Farve harmonerede godt med hans mørke Øjne og Haar. Det var umuligt at sige, hvor gammel han var, men jeg har senere opdaget, at han kun var otteogtredive Aar gammel. Han gik mig i Møde, rakte Haanden ud og sagde:

"De er altsaa Hr. Wilfred Bruce?"

"Ja, maa jeg spørge, om jeg taler med Dr. Nikola?"

"Ja, jeg er Dr. Nikola," svarede han, "og siden vi nu kender hinanden, kan vi jo tale om vore Forretninger."

Medens han talte, gik han med en ejendommelig Ynde, som altid prægede ham, hen imod den Dør, gennem hvilken han var kommen ind, aabnede den og gav mig Tegn til at gaa i Forvejen. Jeg gjorde det og befandt mig i et andet stort Værelse, der omtrent var fyrretyve Fod langt og tyve Alen bredt. I den bageste Del var der et højt Vindue med smukke Glasmalerier, paa Væggene hang der japanesiske Tapeter, og der var anbragt Dekorationer af Sværd og Stridsøkser og nogle indianske Rustninger, desuden fandtes der en Del Bøger og en Mængde

værdifuldt Porcelæn. Værelset blev oplyst af tre kunstnerisk udførte Hængelamper, og rundt om i Stuen stod der utallige bløde Stole og Sofaer. Ved en af disse bemærkede jeg en smukt indlagt tyrkisk Pibe, som havde en mærkelig Form, og som jeg aldrig har set Magen til udenfor Konstantinopel.

"Vær saa god at tage Plads," sagde Dr. Nikola, idet han pegede paa en Stol i Baggrunden. Jeg satte mig og spekulerede paa, hvad der nu skulde følge.

"Jeg har ladet mig sige, at det ikke er første Gang, De er i Kina," vedblev han, medens han satte sig lige over for mig og betragtede mig roligt med sine mærkelige Øjne.

"Nej, det er rigtigt," svarede jeg, "jeg har opholdt mig her i flere Aar og tror, jeg kan sige, jeg kender Kina lige saa godt som nogen Englænder."

"Det er rigtigt. De var til Stede ved Mødet i Quong Shas Hus i Wanhsien den 23de August 1889, hvis jeg ikke tager fejl, og i den følgende Uge hjalp De Mahpoo med at slippe fri for at blive taget til Fange af Mandarinerne."

"Hvor i al Verden véd De det fra?" spurgte jeg forbavset. Jeg havde altid været overbevist om, at intet Menneske anede, at jeg havde haft nogen Del i denne Historie.

"Man faar mange mærkelige Ting at vide her i Østasien," svarede Nikola. "Denne lille Omstændighed, som jeg ikke har omtalt, kan forresten belære én om, hvor meget man kunde vide, og hvor lidt vi i Grunden kender til hinandens Liv. Man kunde næsten vente lige saa meget af umælende Dyr."

"Jeg er bange for, at jeg ikke forstaar Dem rigtigt," sagde jeg.

"Ikke det?" svarede han. "Det er dog ganske simpelt. Lad mig give Dem et praktisk Eksempel paa, hvad jeg mener. Hvis De ser noget andet i det, jeg har i Sinde, saa er det Deres egen Skyld."

Paa et Bord tæt ved hans Stol laa der et stort Ark hvidt Papir. Dette lagde han paa Gulvet. Saa tog han et Stykke Trækul og gav sig til at fløjte paa en besynderlig Maade. I næste Øjeblik kom en uhyre stor Kat, der var lige saa sort som dens Herres Frakke, springende et eller andet Sted fra og stod og viftede med Halen foran os.

"Der er Mennesker i Verden," sagde Nikola roligt, idet han strøg det store Dyrs Ryg, "som gerne vilde overbevise Dem om, at denne Kat er min *spiritus*

familiaris[2], og at jeg ved dens Hjælp kan gøre mærkelige magiske Kunster. De vil naturligvis ikke være saa taabelig at tro den Slags Snak. Men for at bevise, hvad jeg sagde for et Øjeblik siden, vil vi prøve at gøre et Eksperiment ved dens Hjælp. Maaske kan jeg sige Dem noget mere om Deres Liv."

Han bukkede sig ned og skrev nogle Tal mellem 1 og 10 paa Papiret og fordoblede dem i en Linie nedenunder. Saa tog han Katten paa Skødet, strøg den venligt og hviskede noget til den. Straks sprang Dyret ned, lagde sin højre Forpote paa et af Tallene i den øverste Række, medens den, om det nu var tilfældigt eller ved Trolddom, gjorde en lignende Bevægelse med sin Pote i Rækken neden under.

"Fireogtyve," sagde Nikola med sit ejendommelige Smil.

Saa tog han igen Trækullet, vendte Papiret om og skrev Navnene paa de forskellige Maaneder paa den anden Side. Han lagde det paa Gulvet igen og sagde noget til Katten, som denne Gang stillede sig paa Juni. Derefter skrev han Alfabetet, og det uhyggelige Dyr stavede derpaa Bogstav for Bogstav Ordet "Apia."

"Den 24de Juni et eller andet Aar var De i Apia. Lad os se, om vi kan finde Aaret."

Han skrev igen Talordene op og straks efter havde Katten med djævelsk Nøjagtighed betegnet Aaret 1875.

"Er det rigtigt?" spurgte den mærkelige Mand, da Dyret var færdigt.

"Ja, det er rigtigt," svarede jeg.

"Det glæder mig. Er der noget andet, De ønsker at vide?" spurgte han. "Hvis De ønsker det, kan jeg maaske fortælle Dem, hvad De gjorde dér."

Jeg ønskede ikke at vide det, og det havde jeg gode Grunde til. Nikola lo saa smaat og pressede sine lange, hvide Fingre sammen, medens han saá paa mig.

"Sig mig nu oprigtigt, hvad mener De om min Kat," sagde han.

"Ja, efter dette kunde man vel være berettiget til at paadutte den ligefrem sataniske Egenskaber."

"Og dog, skønt De anser det for saa vidunderligt, er det kun, fordi jeg har underkastet den en Slags mærkelig Opdragelse. Der er en Evne skjult hos Dyr,

og særlig hos Katte, som faa af os har Anelse om, og hvis Dyr har denne Evne, hvor meget mere kan man saa ikke vente, at Mennesker har den. Véd De hvad, Hr. Bruce, det vil interessere mig meget at se bestemt, hvor vidt De tror, den menneskelige Intelligens kan række, det vil sige, hvor vidt De tror, at jeg kan trænge ind i en Verden, der i Almindelighed anses for dunkel."

"Jeg maa bede Dem om Undskyldning, fordi jeg ikke helt forstaar Dem," svarede jeg.

"Naa, lad mig saa fremstille det for Dem paa en simplere Maade. Hvis det maa være mig tilladt at spørge ligefrem: Hvor mener De, at denne Verden begynder og ender?"

"Jeg mener," svarede jeg uden at tøve, "at den begynder med Fødslen og ender med Døden."

"Og efter Døden?"

"Ja, hvad der saa sker, er et teologisk Spørgsmaal, som jeg vil overlade til Præsterne at afgøre."

"Har De ingen Mening om det selv?"

"Nej, ikke andet end Rester af, hvad jeg har lært som Dreng."

"Naa ja, i saa Fald tror De vel, at saa snart Aandedrættet har forladt det menneskelige Legeme, er der en vis ubeskrivelig Del af os, som vi kalder Sjælen, for at kalde den noget, og som forlader denne Verdens Sfære og træder ind i en ny Eksistens paa det ene eller det andet af to Steder."

"Det har man ganske vist lært mig," svarede jeg.

"Ja vel, det var det, man lærte Dem i High-Walcombe-Sogn, Somerset Shire, og det kan tages som et meget godt Eksempel paa, hvad Folk i Deres Samfundsklasse mener over alt her i Verden, lige fra Erkebiskoppen af Canterbury til det Husmandsbarn, der vandrer en halv Mil hver syvende Dag for at besøge Søndagsskolen. Men i den selvsamme Landsby var der, hvis jeg ikke husker fejl, en lille statelig Mand, hvis Tilhængere bestod nøjagtig af 45 Mennesker. Han hed Fader O'Rorke, og jeg tvivler ikke det mindste om, at hvis De havde spurgt ham, vilde han have givet Dem en hel anden Meddelelse om, hvad der bliver af denne Sjæl eller denne Essens, hvis vi kan kalde den saadan, efter at den har forladt det dødelige Legeme. Tobias Smallcombe, som prædiker

paa sin underlige Maade paa Grønningen for en Menighed, der bestaar af et Par Enthusiaster, en halv Snes Smaadrenge og nogle Æsler og Geder, vil sige Dem noget andet, og saaledes kan vi finde utallige forskellige Trosbekendelser. Hver enkelt af dem vil gøre Fordring paa at være den rigtige, og hvert enkelt Medlem ønsker, at De skal tro akkurat som han. Men hvis vi vil være ganske billige, maa vi tillige erindre, at der findes mange Videnskabsmænd, som man maa indrømme er de bedst begavede Mennesker i vor Tid, og som paastaar, at alle de Folk har Uret, som er enige om, at der er et Liv efter Døden, med andre Ord en Aandeverden. Hvis De vil tillade mig at sige min Mening om, hvad De tror, saa vil jeg sige, at De mener, at naar De er færdig med det Kød og Blod, som udgør Wilfred Bruce, saa har det ikke meget at sige, hvad der følger efter. Men lad os antage, at Wilfred Bruce, eller skal vi sige hans Sjæl — den Del af ham, som tænker og lider — skal eksistere i uendelige Tidsaldre som et Bytte for stadigt Samvittighedsnag over alle Misgerninger, hvorledes vil han saa betragte Døden?"

"Men før De kan vente noget Svar paa det Spørgsmaal, er det nødvendigt, at De beviser, at den ikke bliver ved at eksistere," sagde jeg.

"Det er netop det, jeg har i Sinde og ønsker at gøre," svarede Nikola, "og det er derfor, at jeg har valgt Dem, og at vi taler paa denne Maade nu. Er De meget optaget for Øjeblikket?"

Jeg smilede.

"Jeg forstaar Dem," sagde han. "Naa, jeg har et Forslag at gøre Dem, hvis De vil være saa venlig at høre efter. For en Del Aar siden, da det Spørgsmaal, vi nu skal drøfte, og som jeg interesserer mig mere for, end De kan tænke Dem, ganske tilfældig fremstillede sig for mig, traf jeg en meget mærkelig Mand. Han havde oprindelig studeret i Oxford, men det gik af en eller anden Grund galt med ham, og senere hen blev han skudt af Balmaceda i Santiago under den chilensiske Krig. Han havde blandt andet levet mange Aar i det nordvestlige Kina. Det var en højst mærkelig Personlighed; han fortalte mig nogle vidunderlige Ting, og hvad der var mere, han støttede dem med Beviser. De vilde højst sandsynligvis have kaldt dem flinke Taskenspillerkunster. Det gjorde jeg ogsaa den Gang; men jeg gør det ikke nu, og jeg tror heller ikke De vil gøre det, naar jeg har talt ud. Det var af ham og en gammel buddhistisk Præst, som jeg tilbragte nogen Tid sammen med paa Ceylon, at jeg erfarede den ubetydelige Kendsgerning, som bragte mig paa Sporet af, hvad der nu følger. Jeg har eftersporet det omhyggeligt og ivrigt Stykke for Stykke med Held og Uheld i otte samfulde Aar, og nu kan

jeg endelig en Gang sige, at jeg er paa det rigtige Spor. Hvis jeg kan gennemføre det og opnaa det Resultat, jeg ønsker, saa kan jeg komme i Besiddelse af Kundskaber, som Verden, jeg mener naturligvis den civiliserede Verden, ikke har den mindste Anelse om, saa storartede er de. Jeg er en modig Mand; men jeg vil tilstaa, at det, vi nu skal prøve paa, næsten skræmmer mig. Det er hverken mere eller mindre end ved Hjælp af visse hemmelige kinesiske Selskaber at trænge ind i det mærkeligste Sæde for Lærdom, som De eller noget andet Menneske nogensinde har hørt Tale om, og naar jeg er der, saa at tiltrygle mig eller stjæle de vidunderligste Hemmeligheder. Jeg kan af tusinde Grunde ikke gøre det alene, derfor maa jeg finde en Mand til at ledsage mig. Den Mand maa være en ualmindelig Mand, og maa nødvendigvis ogsaa være dygtig i Kinesisk. Han maa være raskere end de fleste, han maa kunne forklæde sig, saa man ikke et Øjeblik har Mistanke til hans Nationalitet, og han maa tage af Sted med den faste Overbevisning, at han muligvis aldrig, vender tilbage. Hvis han vil paatage sig det, saa vil jeg være rundhaandet. Jeg vil betale ham 5000 Pund Sterling, før vi tager af Sted, og 5000 Pund, naar vi vender tilbage, hvis vi vender tilbage. Hvad siger De til det?"

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Jeg var fuldstændig forvirret over Forslaget for slet ikke at tale om det store Honorar. Jeg trængte mere til Penge nu, end jeg nogensinde før havde gjort, og dette var en Sum, som jeg ikke havde drømt om i mine vildeste Drømme. Jeg havde heller ikke noget imod at gaa paa Eventyr; men jeg maa dog tilstaa, at dette Foretagende syntes mig altfor dumdristigt.

"Ja, hvad skal jeg sige?" svarede jeg. "Det er saadant et mærkeligt Forslag."

"Ja," sagde han, "men jeg tror heller ikke, at vi to er ganske almindelige Mænd. Hvis jeg havde troet at De var en af dem, der gaar tolv paa et Dusin af, saa talte jeg vist ikke med Dem nu. Jeg vilde dog tænke to Gange i Deres Sted, før jeg sagde Nej. Shanghai er et ubehageligt Sted, naar man er i Forlegenhed, og desuden véd De jo nok, at paa Onsdag slipper Deres Penge op, selv om De sælger Deres Ur og Deres Urkæde, som De tænkte paa i Aftes."

Han sagde det med en saa naiv Mine, at det ikke i Øjeblikket faldt mig ind at undre mig over, hvordan han kunde vide Besked med mine Finansers Tilstand.

"Naa," sagde han, "sig nu Ja."

"Jeg vil hellere have lidt Tid til at overveje det," svarede jeg. "Jeg kan ikke forpligte mig til saa stort et Foretagende uden at overveje det grundigt. Det vilde

jo være taabeligt af mig og neppe rigtigt lige over for Dem."

"Naa ja. Gaa saa hjem og overvej det og kom igen i Morgen Aften paa samme Tid og meddel mig Deres Beslutning. Hvis jeg var Dem, saa vilde jeg ikke omtale vor Samtale til nogen."

Jeg forsikrede ham, at jeg ikke skulde gøre det; saa rejste han sig, og jeg forstod, at vor Samtale var til Ende. Jeg fulgte ham ud i Forstuen, medens den sorte Kat marcherede i Hælene paa os. Paa Verandaen standsede han og strakte sin Haand ud, idet han sagde i en ubeskrivelig blid Tone:

"Hr. Bruce, jeg haaber, De vil tro, at jeg meget gerne vil have Dem med. Jeg smigrer Dem ikke, jeg siger simpelthen Sandheden, naar jeg paastaar, at De er den eneste Mand i Kina, som jeg vil have til Medarbejder. Naa, Godnat! Jeg haaber, De bringer mig et gunstigt Svar i Morgen."

Medens han talte, kom den sorte Kat, der hele Tiden havde staaet ved Siden af ham, som om den vilde bekræfte hans Ord, hen til mig, og begyndte at gnide sit Hoved op ad mine Ben med en blid Snurren.

"Jeg skal ganske vist sige Dem Besked i Morgen Aften," sagde jeg, "Godnat!"

II. KAPITEL.

Nikolas Tilbud.

Da jeg havde sagt Godnat til Dr. Nikola paa Verandaen, raadførte jeg mig med mit Ur, og da jeg opdagede, at Klokken endnu ikke var elleve, gik jeg en lang Tur for at overveje min Stilling. Der var mange Ting, som talte for og imod hans Tilbud. For det første talte det nu til Gunst for det, at jeg stod alene i Verden. Mine Forældre havde været døde i flere Aar, og da jeg var deres eneste Barn, havde jeg hverken Brødre eller Søstre, som var afhængige af mig, eller som kunde begræde mig, hvis der skulde hænde mig en Ulykke. For det andet havde jeg fra Ungdommen af rejst i fremmede Lande, og jeg var derfor vant til at tage Livet, som det faldt. Man vil forstaa dette bedre, naar jeg siger, at jeg var rendt hjemme fra for at gaa til Søs, da jeg var femten Aar, at jeg havde tilbragt tre Aar paa den skrækkeligste Maade, man kan tænke sig, som almindelig Matros, at jeg var sluppen igennem de næste fem Aar, som næsten var lige saa fæle, i Urskoven i Australien, og at jeg i to Aar havde været Politibetjent i Kapkolonien. Jeg havde ogsaa haft en Ansættelse i Hongkong og havde desuden haft mange andre gode og daarlige Beskæftigelser. Jeg var fem og tredive Aar gammel, havde aldrig vidst, hvad det var at være virkelig syg eller bekymret, naar jeg undtager et Feberanfald i Ny Guinea, og saa kan jeg for Resten gerne sige, at jeg vejede tretten engelske Lispund, var omtrent tre Alen høj, havde graa Øjne og mørkebrunt Haar, og hvis man ikke anser det for indbildsk, saa vil jeg tilføje, at man sagde, jeg saa taalelig godt ud.

Min Stilling i dette Øjeblik var i alle Henseender overordentlig vanskelig. Hvis jeg søgte længe nok, kunde jeg jo ganske vist finde et eller andet at bestille; men paa den anden Side lykkedes det maaske ikke, og jeg vidste, at der var Snese af Mennesker i Shanghai, som ogsaa søgte en Ansættelse, og som lige straks vilde være paa Færde, naar der var noget. Samme Morgen havde en bekendt Købmand, hos hvem jeg søgte en Kassererpost, forsikret mig, at han kunde have faaet en Mand hundrede Gange, før jeg kom. Under disse Omstændigheder sagde jeg til mig selv, at jeg ikke havde Ret til at forsømme nogen Lejlighed til at forbedre min Stilling. Jeg besluttede derfor ikke at afslaa Nikolas Tilbud uden at have overvejet det meget omhyggeligt. Desværre havde jeg en indgroet Lyst til at gaa paa Eventyr; naar der tilbød sig en Fristelse som den nuværende, kunde jeg vanskelig modstaa den, og dette ejendommelige Eventyr tiltalte mig nu mere

end noget andet. Dertil kom, at Nikola var som skabt til at være Fører, og den mystiske Tiltrækning, der var i hans Væsen, syntes at tvinge mig til at gaa med ham, enten jeg vilde eller ikke. Det var jo ubehageligt, at hans Foretagende var meget farligt, ja livsfarligt; men jeg sagde til mig selv, at dø, det skulde jeg dog, og hvis Lykken hjalp mig, og jeg slap levende fra det, saa vilde ti Tusind Pund gøre mig uafhængig Resten af mit Liv. Da jeg tænkte paa denne store Sum, saa jeg min Værts triste Skikkelse for mig, og Mindet om hans daarligt skrevne Regning, som jeg sikkert vilde faa den næste Dag, virkede paa mig som et koldt Styrtebad. Ja, jeg maatte tage med Dr. Nikola. Da jeg var kommen til den Beslutning, gik jeg hjem.

Men da jeg vaagnede næste Morgen, sad Klogskaben ved mit Leje. Mine Drømme havde ikke været gode. Jeg havde drømt, at jeg blev forgiftet i kinesiske Klostre, lemlæstet af skævøjede Bødler og pint paa tusind frygtelige Maader. Skønt disse Natmarer kun var naturlige Udslag af min Spænding, kunde jeg dog ikke frigøre mig for den Tanke, at de kunde blive til Virkelighed. Saa snart jeg havde taget kinesiske Klæder paa, malet mit Ansigt og syet en Pisk paa mit Hoved, vilde jeg være en fuldblods Kineser, der maatte underkaste mig kinesiske Love og Straffe. Og saa var der et andet Punkt, man maatte overveje: Hvordan var Nikola som Rejsekammerat? Kunde jeg stole paa ham i vanskelige og farlige Øjeblikke? Vilde han støtte mig som den ene Kammerat den anden? Og hvis nu et Uheld ramte os, og der var Udsigt til, at den ene kunde slippe, vilde saa ikke Nikola, der var min Herre, benytte Lejligheden og lade mig i Stikken? I det Tilfælde var mine fem Tusind Pund i Shanghais Bank, og de fem Tusind, som jeg skulde have, naar jeg kom tilbage, mindre værd end intet. Dette bragte mig til et andet Spørgsmaal: Var Nikola rig nok til at kunne betale ti Tusind Pund til en Mand, der ledsagede ham paa saa dumdristig en Tur? Det var alle vigtige Spørgsmaal, og de maatte besvares, før jeg traf en endelig Bestemmelse. Skønt Barkston havde underrettet mig om at Nikola var velkendt i disse Lande, skønt Benwell, som var i den kinesiske Toldtjeneste, var blevet saa forskrækket, da han havde truffet ham i Klubben, og skønt jeg selv havde hørt en Mængde løjerlige Historier om ham i Saigon og paa Manilla, saa gav dog ingen af dem mig nogen Garanti for hans pekuniære Soliditet. For at berolige mig i denne Henseende, besluttede jeg at udspørge en eller anden upartisk Person om Nikola. Men hvem skulde det være? Jeg gennemgik alle mine Bekendte, men fandt ikke nogen, der kunde hjælpe mig ud over den Vanskelighed. Medens jeg saa klædte mig paa, kom jeg til at tænke paa en Købmand, der ejede et af de største Handelshuse ved Strandpromenaden, og som man troede vidste mere om Folk i Almindelighed og om underlige Folk i Særdeleshed end noget andet

Menneske i Kina. Jeg spiste Frokost, modtog min Regning af min Vært med samme overlegne Mine som en Mand, der har ti Tusind Pund staaende hos en Bankier, røg en udmærket Cigar paa Verandaen og drev saa ud i Byen.

Da jeg kom ned paa Strandpromenaden gik jeg langs med den, til jeg opdagede min Vens Kontor. Det vendte ud mod Floden, og det var en af de smukkeste Bygninger i Shanghai. I Forstuen var jeg saa heldig at opdage Købmandens første Comprador[3] som straks førte mig ind til ham.

Alexander Mc'Andrew var Skotte, det opdagede man, naar man havde været sammen med ham i fem Minutter. Hans Fader havde været Vægter i en Bank i Glasgow, og selv havde han tilbragt sin første Barndom som en pjaltet, barfodet Dreng paa denne mærkelige Bys Gader. Men Mc'Andrew var stolt af sin tarvelige Oprindelse. Naar han havde Gæster i sin fyrstelige Villa i den engelske Koloni, mindedes han med Glæde de mindre heldige Omstændigheder, der medførte, at han en bidende kold Vintermorgen drog ud for at søge Berømmelse og Rigdom i Østen.

"Nej, se Goddag, Hr. Bruce," udbrød han, idet han rejste sig og trykkede mig varmt i Haanden, "det var jo en ganske uventet Fornøjelse; hvor længe har De været i Shanghai?"

"Længere end jeg bryder mig om at tænke paa," svarede jeg, idet jeg satte mig.

"Og i al den Tid har De ikke været en eneste Gang her; det er ikke pænt af en gammel Ven."

"Nej, jeg maa bede Dem om Undskyldning for det," sagde jeg; "men denne Gang er det ikke gaaet rigtig godt med mig her i Shanghai, og derfor har jeg ikke besøgt nogen. De ser, at jeg er aaben lige over for Dem."

"Det gør mig ondt at høre, at De er i Forlegenhed," sagde han. "Jeg vil ikke være indiskret, men hvis jeg kan være Dem til nogen Tjeneste, haaber jeg oprigtigt, at De vil raade over mig."

"Tak," svarede jeg, "det har jeg allerede bestemt at gøre, det er netop for at raadspørge Dem, at jeg tager mig den Frihed at hilse paa Dem."

"Det glæder mig. I hvilken Henseende er det, De ønsker mit Raad?"

"Ja, jeg maa begynde med at sige Dem, at man har tilbudt mig en Stilling, som skulde indbringe mig 10,000 Pund Sterling."

"Jeg syntes, De sagde, at det ikke gik godt for Dem," udbrød min Ven; "men dette tyder ikke paa, at der er meget i Vejen. Hvad er det for en Stilling?"

"Det har jeg desværre ikke Lov til at sige til nogen."

"Men hvorledes kan jeg saa være Dem til Nytte?"

"Jo, jeg ønsker for det første at vide, om De kan sige mig noget om min Principal."

"Sig mig hans Navn, og jeg skal se, hvad jeg kan gøre," svarede Købmanden ikke uden Stolthed. "Jeg tror nok, at jeg kender ni Mennesker af ti her i Østen, det vil sige, af Folk, der har nogen Betydning."

"Hans Navn er Nikola," sagde jeg.

"Nikola!" udbrød han ganske forbavset. "Hvad er det for en Forretning, De kan have med Nikola, som skal indbringe Dem 10,000 Pund?"

"En meget vigtig Forretning," svarede jeg, "men det kan gælde Liv og Død. De kender ham altsaa?"

Den gamle Mand lænede sig frem over Bordet og talte næsten hviskende.

"De gør mig bange," sagde jeg, idet hans Alvor gjorde mere Indtryk paa mig, end jeg var glad ved. "Er han ikke god for de Penge?"

"Aa, Penge! Jeg tvivler ikke om, at han kunde betale de Penge en halv Snes Gange, hvis han havde Lyst," svarede den værdige Købmand. "Mellem os sagt, saa kan han trække paa mig til et Beløb af 50,000 Pund."

"Han er altsaa rig?"

"Ja, umaadelig."

"Men hvor i al Verden kommer hans Penge fra?"

"Ja, det kan jeg ikke sige Dem," svarede han; "men hvor de nu end kommer fra, følg mit Raad og tænk to Gange, før De indlader Dem med ham saaledes, at han har Dem i sin Magt. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg for mit Vedkommende ikke er bange for mange Mennesker, men jeg er bange for Nikola, og at jeg ikke er det eneste Menneske i Verden, der er det, det skal jeg bevise Dem ved at læse et Brev for Dem."

Han aabnede en Skrivebordsskuffe og tog et Par Ark Brevpapir frem. Han lagde dem paa Bordet foran sig, glattede dem og begyndte at læse.

"Dette Brev, skal jeg sige Dem," sagde han, "er fra den forhenværende Kolonialsekretær i Ny Syd-Wales, Sylvester Wetherell, en personlig Ven af mig. Jeg springer Begyndelsen over, for den er ganske privat. Han siger altsaa:

"Siden jeg skrev til Dem fra London i Juni Maaned, har jeg gennemgaaet en frygtelig Tid. Som jeg fortalte Dem i et Brev for nogle Aar siden, kom jeg ganske imod min Vilje i Forbindelse med en højst ejendommelig Person, der hedder Nikola. For et Par Aar siden forsvarede jeg en Mand, der gik under Navnet Kina Pete i vor Kriminalret for en Anklage for Mord, og jeg fik ham frikendt. Da han døde og ikke var i Stand til at betale mig, forærede han mig det eneste, han havde at efterlade, nemlig en underlig lille Stok, der var fuld af udskaarne kinesiske Bogstaver. Om den fortalte han mig en vanvittig Historie, men den har siden næsten ført til min Undergang. Af en eller anden ufattelig Grund vilde Nikola absolut have denne Stok, og da jeg nægtede at lade ham faa den, blev jeg udsat for en saa stadig Forfølgelse i de sidste Aar, at jeg nær havde søgt Tilflugt i en Sindssygeanstalt. Han prøvede enhver Maade, som et Menneske kunde benytte eller en dæmonisk Hjerne udklække, for at tvinge mig til at udlevere ham denne Kuriositet. De vil forstaa, hvordan han bar sig ad, naar jeg fortæller Dem, at der to Gange blev gjort Indbrud i mit Hus af kinesiske Røvere, at jeg blev garotteret hundrede Alen fra min egen Gadedør, at min Hustru og Datter blev skræmmede af utallige Trudselsbreve, og at jeg tilsidst blev saa nervøs, at jeg efter min Kones Død flyttede til England for at undslippe fra ham. Nikola fulgte mig, lavede et Komplot imod mig, i hvilket blandt andet følgende Personer var indviklede: Hertugen af Glenbarth, hans Søn, Markien af Beckenham, Sir Richard Hatteras, som siden giftede sig med min Datter, og vor forhenværende Gouvernør, Jarlen af Amberley. Paa Nikolas Foranstaltning blev Beckenham og Hatteras lokkede ind i et Hus i Port Said og holdt fangne der i tre Uger, medens en falsk Adelsmand blev sendt af Sted i Stedet for hans Herlighed for at lære min Datter at kende i Sydney og til sidst at anholde om hendes Haand. Heldigvis lykkedes det imidlertid Sir Richard Hatteras og hans Ven at undslippe, saa de kom tidsnok til at følge Slubberterne til Sydney og advare mig mod det Komplot, der var udklækket imod mig. Resultatet var højst sørgeligt: Da Nikola ikke opnaaede at hævne sig paa mig ved at faa min Datter gift med en Bedrager, havde han den Dumdristighed at bortføre hende fra et Bal i Gouvernementshuset og at bringe hende til en Ø i det stille Hav, hvor vi en Maaned efter befriede hende. Jeg kan ikke sige, om vi havde faaet Lov til at gøre

det, hvis ikke den omtalte Stok, som blev forlangt som Løsesum, ganske tilfældig var kommen i Nikolas Besiddelse. Men han fik Stokken, og nu er vi fri. Senere har min Datter giftet sig med Sir Richard Hatteras, og de bor i Øjeblikket paa hans Gods i England. Jeg antager, De vil undre Dem over, at jeg ikke har anlagt Sag mod denne Nikola, men ærligt talt, Mc'Andrew, jeg er saa bange for ham, at siden jeg har faaet min Datter tilbage og kun har mistet Stokken, som altid har været mig til Besvær, er jeg alt for fornøjet til at tænke mere paa Sagen. Desuden maa jeg tilstaa, at han har arbejdet med en saa djævelsk Snedighed, at jeg, som en Jurist af Profession, ikke kan se nogen Mulighed for, at vi kunde drage ham til Ansvar." —

"Naa, Bruce, hvad mener De saa om Doktor Nikola?"

"Ja, det faar jo Sagen til at se helt anderledes ud," svarede jeg, "men hvis Nikola vil optræde ærligt lige over for mig, saa er 10,000 Pund jo dog 10,000 Pund. Jeg har i tyve Aar prøvet paa at tjene Penge, og dette er alt, hvad jeg ejer og har."

Medens jeg talte, tog jeg alle de Penge, jeg havde, op af Lommen. Der var en fem, seks Mønter, i det hele taget vel seks Shilling og ti Pence.

"Jeg véd ikke, hvad De mener," sagde jeg til Købmanden, "men jeg synes, at Nikolas Karakter maatte være meget slem, hvis man ikke skulde kunne vove at udsætte sig for noget fra hans Side mod at faa 10,000 blanke Guldstykker."

"Jeg er bange for, De er noget letsindig, Bruce," sagde den forsigtige Mc'Andrew. "Hvis De vil følge mit Raad, saa prøv noget andet først; jeg skal hjælpe Dem. Der er en Stilling ledig paa min Ven Websters Kontor. Honoraret er godt og Tjenesten let. Da jeg talte med ham i Morges, var Posten endnu ikke besat. Har De ikke Lyst til at prøve, om De kan faa den? Jeg skal give Dem et Anbefalingsbrev til ham og sige ham, at jeg vil betragte det som en personlig Tjeneste, hvis han ansætter Dem."

"Jeg er Dem meget taknemmelig," svarede jeg. "Jo Tak, jeg tror, jeg vil prøve paa at faa den, før jeg svarer Nikola. Kan jeg faa det Brev straks?"

"Ja, med Fornøjelse, nu skal jeg skrive det."

Han dyppede Pennen og gav sig straks til at skrive. Saa takkede jeg ham varmt for hans Venlighed og gik min Vej med Brevet.

Websters Handelshus laa ved den fjerneste Ende af Strandpromenaden og var ogsaa en smuk Bygning. Jeg spurgte efter Købmanden og blev efter at have

ventet lidt ført ind i hans Kontor. Det viste sig, at han var en fuldstændig Modsætning til Mc'Andrew. Han var høj, statelig og umaadelig alvorlig. Han lo sjældent, og naar han gjorde det, var hans Lystighed haard og barsk som hans eget Ydre. Han læste omhyggeligt Anbefalingsbrevet og sagde saa: "Det gør mig meget ondt, Hr. Bruce, at De har haft al den Ulejlighed; det vilde have glædet mig meget for min Ven Mc'Andrews Skyld at optage Dem i min Forretning; men uheldigvis er den omtalte Plads blevet besat for mindre end en Time siden."

"Det var kedeligt," sagde jeg med et lille skuffet Suk. "Jeg er virkelig ogsaa meget uheldig; det er den trettende Plads, jeg forgæves har søgt, siden jeg kom til Shanghai."

"Ja, saa er De jo ikke meget heldig," lød Svaret; "men hvis De har Lyst til at søge endnu en Gang, saa kan jeg maaske skaffe Dem noget. Jeg hører, at Dampskibsselskabet 'Den røde og gule Skorsten' har en ledig Plads paa sit Kontor, og hvis De vil gøre Dem den Ulejlighed at gaa med mig straks, saa skal jeg præsentere Dem for Direktøren, der sandsynligvis i det Tilfælde vil gøre alt, hvad han kan for Dem."

Jeg takkede ham for hans Venlighed, og vi begav os altsaa af Sted til det omtalte Kontor. Men jeg blev atter skuffet, det gik mig akkurat som hos Webster: den ledige Post var lige blevet besat, og da vi fra Direktørens Helligdom traadte ud i Hovedkontoret, sad den nylig ansatte Kontorist allerede ved sin Pult og førte Regnskabsposter ind i en Hovedbog.

Da vi forlod Bygningen, tog jeg Afsked med min Ledsager og gik saa med tungt Hjerte tilbage til min Bolig. Jeg havde ikke været der mere end ti Minutter, da min Vært traadte ind og uden videre Indledning eller Spor af Høflighed anmodede mig om at afgøre min Regning samme Dag. Da jeg var ganske ude af Stand til at opfylde hans Anmodning, var jeg nødt til at sige ham det, og da han forlod Værelset, var der en afgjort ubehagelig Kølighed i hans Væsen. Jeg sad længe fordybet i ubehagelige Tanker. Hvad skulde jeg gøre? Hver Udvej syntes spærret for mig, og selv om jeg maaske kunde høre om flere Stillinger, hvis jeg blev i Shanghai, saa havde jeg jo ikke Spor af Garanti for, at jeg var mere heldig, end jeg hidtil havde været, og i Mellemtiden skulde jeg jo dog leve, og jeg skulde betale min Regning. Jeg kunde ikke tage bort og ignorere mine Forpligtelser, for jeg havde ikke den nødvendige Kapital til at rejse for, og hvis jeg blev og ikke betalte, saa vilde jeg, inden mange Dage var gaaet, staa som anklaget for den blandede Ret.

Da mine Forhold var saa fortvivlede, var der ikke andet at gøre end at modtage Doktor Nikolas Tilbud. Men jeg vilde ikke gøre det, uden at det virkelig blev fordelagtigt for mig. Hvis han, som han sagde, vilde deponere 5000 Pund for min Regning i Banken, saa var jeg ikke blot frelst, men saa havde jeg en bestemt Garanti for, at han var solvent. Hvis ikke, var det bedre, at jeg lod Sagen komme til Afslutning straks. Jeg forlod derfor Huset og vendte tilbage til Strandpromenaden, og idet jeg satte mig paa et skyggefuldt Sted, overvejede jeg omhyggeligt hele Sagen. Da Mørket faldt paa, var jeg blevet enig med mig selv om, *at jeg vilde tage imod Nikolas Tilbud*. ....

Præcis Klokken otte naaede jeg hans Hus og ringede paa Klokken. Den samme indfødte Tjener, som havde lukket mig ind den foregaaende Dag, aabnede Døren og underrettede mig om, at hans Herre var hjemme og ventede mig. Efter at jeg var kommen ind, blev jeg ført til det Værelse, hvor jeg havde ventet ham den foregaaende Aften. Igen var jeg overladt til mig selv og mine egne Tanker i fem Minutter; saa gik Døren op, og Doktor Nikola traadte ind.

"God Aften, Hr. Bruce!" sagde han. "De er meget præcis, og det er ikke blot et behageligt Træk i Deres Karakter, men jeg haaber ogsaa, at det er et godt Varsel. Skal vi gaa ind i Værelset ved Siden af, dér kan vi bedre snakke sammen."

Jeg fulgte ham derind og satte mig paa den samme Stol som den foregaaende Aften. Vi havde ikke været der et halvt Minut, før den sorte Kat viste sig. Den genkendte mig som en gammel Ven og gned sit Hoved mod mit Ben.

"De ser, selv Katten er ivrig for at vinde Dem," sagde Nikola med et besynderligt lille Smil. "Jeg tror ikke, der er fem andre Mennesker, den vilde være saa venlig imod efter saa kort et Bekendtskab. Men lad mig høre, hvad De mener. Vil De med mig, eller har De besluttet at sige Nej til mit Tilbud?"

"Jeg har bestemt mig til at følge med Dem paa visse Betingelser; men jeg anser det for rimeligt at sige Dem, at de Betingelser er altsaa bestemte."

"Lad mig høre dem," sagde Nikola med den elskværdige Ynde, som han undertiden viste. "Selv om de er meget strenge, tror jeg, det skal gaa haardt til, om vi ikke kan komme til et Slags Kompromis."

"Naa ja," svarede jeg; "først fordrer jeg, at De indbetaler en Sum af 5000 Pund i en Bank her. Hvis De vil gøre det og give mig en Anvisning, saa kan jeg hæve Resten af Pengene om et Aar, saa er jeg Deres Mand, og De kan gøre Regning paa, at jeg skal gøre, hvad der staar i min Magt, for at tjene Dem."

"Er det det hele, kære Ven?" sagde Nikola rask. "Jeg vil med Fornøjelse deponere 10,000 Pund, for at sikre mig Deres Medvirken; jeg havde ingen Idé om, at det var Penge, De tænkte paa. Undskyld mig et Øjeblik."

Han rejste sig og gik hen til et Bord i den anden Ende af Værelset. Saa satte han sig ned og skrev i et Par Minutter, vendte tilbage og rakte mig et Stykke Papir, som jeg saá var en Anvisning paa 10,000 Pund.

"Dér er Deres Penge," sagde han, "De kan præsentere Anvisningen, saa snart De vil, og Banken udbetaler dem straks. Naa, det er vel tilstrækkeligt til at overbevise Dem om, at mine Hensigter er ærlige, saa nu er De vel parat til at slutte Dem til mig?"

"Vent et Øjeblik," sagde jeg, "det er ikke det hele. De har behandlet mig meget gentilt, og det er kun rimeligt, at jeg opfører mig paa lignende Maade imod Dem."

"Tak," svarede Nikola. "Hvad har De saa at sige mig?"

"Kender De en Mand, der hedder Wetherell?"

"Ja," svarede Nikola; "han var Kolonialsekretær i Ny Syd-Wales til omtrent for et halvt Aar siden. Jeg har meget gode Grunde til at kende ham. Jeg havde den Ære at bortføre hans Datter fra Sydney, og jeg indespærrede hans Svigersøn i Port Said. Naturligvis kender jeg ham. De ser, at jeg ogsaa er aaben lige over for Dem."

"Ja, umaadelig! Undskyld Udtrykket — men var det ogsaa en ganske fin Historie?"

"Det afhænger af, hvad De anser for en fin Historie. For Dem f. Eks., som har Deres egne Forestillinger om, hvad der er Ret, og hvad der er Uret, kan det maaske synes lidt underligt, men med mig forholder Sagen sig anderledes. Jeg betragter alt, hvad jeg gør, som rigtigt, og i ni Tilfælde af ti vilde jeg vist anse det, De gør, for galt. Wetherell kunde have sparet sig den Ulejlighed ved at sælge den Stok til mig, som Kina-Pete gav ham, og som han skrev om til Mc'Andrew, der læste Brevet for Dem i Morges."

"Hvor véd De det fra?"

"Ja, hvorfra véd jeg i det hele taget noget?" spurgte Nikola, idet han slog ud med Haanden. "Han læste det, og hvis De vil se stift paa mig et Øjeblik, skal jeg

nøjagtig sige Dem Resten af Deres Samtale."

"Det er vist ikke nødvendigt," svarede jeg.

"Nej, det er det vist ikke," sagde Nikola roligt, idet han tændte en Cigaret. "Er De tilfreds med min Forklaring?"

"Var det en Forklaring?" spurgte jeg.

Nikola svarede kun med et Smil og tog Katten paa Skødet. Han klappede den med sine lange, hvide Fingre og saá samtidig paa mig under de halvt lukkede Øjenlaag.

"Hør, jeg kan godt lide Dem," sagde han lidt efter. "Der er noget saa forbistret praktisk ved Dem. Hver Gang De begynder at tale, gør De det Indtryk paa mig, at De vil sige noget ualmindeligt."

"Tak!"

"Men jeg vilde tilføje, at Resten af Deres Sætning stadig ødelægger det Indtryk."

"De har øjensynlig et meget tarveligt Indtryk af min Begavelse?"

"Aldeles ikke, det er mig, der skal sige de gode Ting, der skal siges, og De skal gøre dem, saa deler vi Arbejdet lige. Naa, skal vi saa rejse sammen eller ikke?"

"Ja, jeg rejser med Dem," svarede jeg.

"Det glæder mig umaadeligt," sagde Nikola, idet han strakte Haanden frem, "lad os give hinanden Haanden paa det."

Vi gav hinanden Haanden, og han saá mig lige ind i Ansigtet.

"Jeg vil sige Dem én Gang for alle," sagde han, "at hvis De er ærlig og oprigtig lige over for mig, saa støtter jeg Dem, hvad der end sker, men hvis De skubber Dem fra et eneste Atom af Deres Ansvar, ja, saa kan De takke Dem selv for, hvad der sker. Nu har jeg advaret Dem aabent og ærligt, ikke sandt?"

"Jo," svarede jeg. "Maa jeg saa faa noget at vide om Planen selv og om, naar De har i Sinde at rejse."

III. KAPITEL.

Nikolas Plan.

"Ja, med Fornøjelse," sagde Dr. Nikola og satte sig mageligt til Rette i sin Stol og tændte en ny Cigaret. "Det er jo ganske naturligt, at jeg oplyser Dem om alt, siden De vil gaa sammen med mig. Jeg behøver ikke at bede Dem om at beholde alt det, jeg siger Dem, for Dem selv, det vil Deres egen sunde Sans nok sørge for. Det er ogsaa muligt, at De synes, jeg overvurderer min Plans Vigtighed, men jeg vil sige Dem, at dersom visse Folk her i Byen fik at vide, at jeg var kommen i Besiddelse af den Stok, der omtales i Wetherells Brev, saa vilde mit Liv her i Shanghai ikke være en Smule værd. Jeg maa ganske kort give Dem et Overblik over Sagen, for saa vidt som det staar i Forbindelse med det hemmelighedsfulde Selskab. Husk paa, at jeg har taget meget grundigt fat paa Sagen. Det er ikke en Kæphest, som jeg rider paa, og ikke et ledigt Øjebliks Adspredelse, men det er en Ting, jeg har ofret en stor Del af mit Liv paa at undersøge og studere. For at opnaa de Oplysninger, jeg trængte til, har jeg maattet opspore Folk rundt omkring i hele Verden. Da jeg begyndte mine Forberedelser paa at faa Wetherell til at overlade mig det, jeg ønskede, havde jeg fulgt en Mand lige til Cuyaba paa Grænsen af Brasilien og Bolivia. Denne Mand havde tidligere været Købmand i det vestlige Kina, og i denne Egenskab havde han hørt en mærkelig Historie, som stod i Forbindelse med en vis Sekt, hvis Kloster findes i Bjergene paa Vejen til Thibet. Det kostede mig seks Maaneders uophørlig Rejse og næsten tusind Pund i rede Penge at finde denne Mand, og da jeg gjorde det, var alt, hvad jeg fik ud af ham, en halv Snes Sætninger; kort sagt: jeg betalte ham rigelig ti Pund for hvert Ord af en Underretning, som De sandsynligvis ikke vilde have givet ham ti Pence for. Men jeg kendte dens Værdi. Jeg fulgte en anden Mand til Montevideo for at faa Beskrivelsen af en ukendt kinesisk Landsby, en tredie til Guldkysten for at faa Navnet paa en buddhistisk Præst, og en russisk Jøde til Nishnij Novgorod for at faa en Tingest, han bar ved sin Urkæde, og hvis Værdi han ikke havde den ringeste Forestilling om. De Oplysninger, jeg saaledes fik personligt, lagde jeg til de Meddelelser, jeg havde faaet ved Korrespondance, og da jeg havde samlet alt dette, uddrog jeg deraf en fuldstændig Historie af mine Undersøgelser lige til den Tid. Da det var gjort, tror jeg nok, at jeg uden Pral kan sige, at med Undtagelse af tre Mænd, som for Resten ikke har Lov til at røbe noget, og som rimeligvis ikke engang véd, at der eksisterer noget i Verden

udenfor deres Klostermure, — med Undtagelse af de tre véd jeg mindst seks Gange saa meget om det omtalte Samfund som noget Menneske, der lever. Efter denne Indledning vil jeg give Dem et fuldstændigt Referat af Sagen. Saa vidt som jeg kan se, var der i Aaret 288 før Kristus, paa den Tid, da Devenipiatissa plantede det hellige Bo-Træ i Anuradhapura paa Ceylon tre Præster, som var bekendte for deres overordentlig store Fromhed og for deres videnskabelige Undersøgelser, og som udvandrede fra, hvad der nu er Øen Ceylon, til Asiens Fastland. Da de var komne gennem det Land, som nu hedder Birma, naaede de op til Midten af det Land, vi nu kalder Thibet. Her døde to af dem, og den sidste byggede sammen med sine ny Værkfæller et Kloster, hvor de samlede en Del Tilhængere og fortsatte deres Undersøgelser. Skønt den yderste Hemmelighedsfuldhed blev iagttaget, havde Rygtet om deres Gerninger efter et Par Aars Forløb udbredt sig. At dette var Tilfældet, véd vi, for vi finder dem stadig omtalte af kinesiske Historieforskere. Jeg skal citere en."

Dr. Nikola rejste sig fra sin Stol og gik hen til et gammelt Skab i den modsatte Ende af Værelset. Af dette fremtog han en stor Bog, i hvilken der var opklæbet utallige udklippede Sedler og Manuskripter. Han tog den med hen til mig og satte sig igen. Saa vendte han Bladene, fandt, hvad han ønskede, og lavede sig til at læse.

"Det vil interessere Dem at vide," sagde han, idet han saá paa mig, "at det Afsnit, jeg vil læse for Dem, og som jeg selv meget omhyggeligt har oversat, blev skrevet i samme Aar og Maaned, da Vilhelm Erobreren landede i England. Det lyder som følger:

"Det er med nogen Mistillid, at jeg taler om denne store Sekt og om dens særlige Evner. Det paastaas af dem, som er lettroende i saadanne Sager, at disse Folks Dygtighed til at helbrede er større end alle andre levende Menneskers, og at deres Evne til at udføre Trolddomsgerninger, overgaar alle andres. Det siges desuden, at de har Magt til at genopvække de døde og til at forlænge Menneskets Levealder ud over det almindelige. Men om disse Ting kan jeg kun skrive, hvad man har fortalt mig."

Dr. Nikola slog en anden Side op.

"Efter at have oversprunget fem Hundrede Aar," sagde han, "finder vi dem igen omtalt, denne Gang af Forfatteren Feng Lao Lan, en bekendt kinesisk Historieskriver, som levede omkring Aaret 1500. Han meddeler, at de var til stort Besvær for Kongeriget i Almindelighed. Fra at have været en Samling af nogle

faa simple Munke, der levede i et ensomt Kloster i Thibet, er de nu blevet et af de største hemmelige Samfund i Østen, skønt den mystiske Magt, som de antages at besidde, er indskrænket til de tre Hovedmænd eller Øverstebrødre. Henimod Slutningen af det 16. Aarhundrede er det sikkert, at de øvede saa stor en Indflydelse i politiske Sager, at det berettigede Regeringen til at udstede Befaling til deres Udryddelse. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at det almægtige Samfund, som har Valgsproget 'Hoan Cheng Hok Beng,' og som De véd øvede en saa umaadelig Indflydelse i Kina til for ganske kort Tid siden, kun var en Aflægger af det Samfund, som jeg er saa ivrig efter at udforske. At Sekten virkelig besidder de videnskabelige og hemmelige Kundskaber, som man har tilskrevet den i over to Tusind Aar, det er jeg overbevist om, og hvis der er nogen Magt, som kan hjælpe mig til at trænge ind i dens Hemmeligheder, saa agter jeg at benytte den. I vort eget og i andre Lande, som vi plejer at kalde civiliserede, har man længe haft for Skik at latterliggøre enhver Tro paa, hvad der ikke tydelig kan ses og forstaas af de allerjævneste Mennesker. For Gennemsnits-Englænderen findes der ingen mystisk Verden. Men hvor er han ikke i Modstrid med sig selv i Grunden? For hvis han er rettroende, saa siger han, at han tror fast paa, at naar Legemet dør, saa gaar Sjælen til Himlen, det vil sige Olympen, Elysium, Arkadien, Hesperidernes Have, Valhalla, Paradis eller Nirvana, alt eftersom Forholdene er. Han har intet Begreb om, eller snarere tror jeg, han kan ikke give nogen Beskrivelse af, hvad Slags Sted hans Himmel kan være. Han har alle mulige ubestemte Idéer om den, men skønt det hører med til hans Religion at tro aldeles fast paa, at der findes saadant et Sted, er det svøbt i mer eller mindre uigennemtrængelige Skyer. For at sige Resultatet kort: Han tror, at medens saadanne Ting som, skal vi sige, Teosofien, er noget Erkevrøvl og ikke fortjener, at man skænker dem en Tanke, saa har Menneskets Livsessens en anden og større Tilværelse efter Døden. Med andre Ord, for at sige min Mening lidt mere tydeligt: Det er ganske sikkert, at dersom man lo af ham, som han ler af Teosofien og Spiritualismen, saa vilde han anse sig for berettiget til at betragte éns Latter som en Haan mod hans Intelligens. Og dog befinder han sig i den yderste Modsigelse med sig selv. Man kan undre sig over, hvad alt dette Nonsens fører til, men hvis jeg vilde beskrive Dem alle de mærkelige Ting, jeg har set i forskellige Lande i Østen, og de vidunderlige Meddelelser, jeg paa første Haand har faaet af andre, saa tror jeg nok, jeg rolig kan sige, at De vilde anse mig enten for en Heksemester eller en latterlig lettroende Person. Ja, Bruce, jeg har været Vidne til Ting, som synes at stride mod alle Naturlove. Skønt der nu og da blev gjort Kunster, er jeg overbevist om, at Fænomenerne i de fleste Tilfælde var virkelige. Og det bringer mig til det Spørgsmaal: Hvad er nu egentlig Kunster, og hvad er det ikke? Det, jeg sandsynligvis kalder

Taskenspillerkunster, det vil De i ni Tilfælde af ti anse for den største Trolddom. Men nu har vi talt nok om det; lad mig give Dem en Illustration til, hvad jeg mener."

Han gik hen til en Buffet og tog et almindeligt Glas og en Karaffel Vand, som han stillede paa Bordet ved Siden af sig. Saa satte han sig igen og fyldte Glasset, saa det var lige ved at flyde over. Jeg iagttog ham omhyggeligt, idet jeg spekulerede paa, hvad der nu skulde følge.

"Vil De selv undersøge Glasset?" sagde han. "De vil se, at det er ganske fuldt af Vand. Vil De overbevise Dem om det!"

Jeg undersøgte Glasset og opdagede, at det var saa fuldt, at det var umuligt at flytte det uden at spilde noget af dets Indhold. Saa sagde jeg til ham, at jeg var overbevist om, at det var fuldt.

"Meget vel," sagde han, "i saa Tilfælde vil jeg give Dem et Eksempel paa, hvad jeg kunde have Lyst til at kalde 'Sjæl kontra Legeme.' Det Glas er ganske fuldt, som De har set. Pas nu paa!"

Fra en Bakke ved Siden af tog han en Tændstik, tændte et Vokslys, og da det var kommet godt i Brand, holdt han det hen over Glasset, saa at en Draabe Voks faldt ned i det.

"Naa," sagde han, "nu vil jeg bede Dem om at passe opmærksomt paa det Voks, medens jeg tæller til tyve."

Jeg gjorde, som han sagde, idet jeg holdt Øjnene stift fæstede paa den lille runde Voksklat, der flød paa Overfladen af Vandet, jeg saa paa den, og Vandet sank langsomt dybere og dybere, medens Nikolas Stemme lød ganske monotont; til sidst var Glasset fuldstændig tomt.

"Rejs Dem saa og undersøg det, men rør ikke ved Glasset," sagde min Vært. "Overbevis Dem om, at det er tomt, for jeg skal straks kalde Dem til Vidne derpaa."

Jeg undersøgte omhyggelig Glasset og bevidnede, at der, saa vidt jeg troede, ikke var en Draabe Vand i det.

"Det er godt," sagde Nikola. "Vil De nu være saa god at sætte Dem ned og passe paa endnu en Gang."

Denne Gang talte han tilbage, og medens han gjorde det, steg Vandet igen i Glasset, til det var fuldt, og Vokset flød atter paa Overfladen.

Et Øjeblik var vi begge tavse. Saa hældte Nikola Vandet tilbage i Karaflen og gav mig Glasset.

"Undersøg det omhyggeligt," sagde han, "ellers kunde De tænke Dem, at det var lavet i en engelsk Trylleapparatfabrik. Overbevis Dem om det, og lad mig saa høre, hvad De mener om dette."

Jeg undersøgte Glasset saa nøje som muligt, men der var ikke Tegn paa nogen Præparation eller nogen hemmelig Mekanisme.

"Jeg kan ikke forstaa det," sagde jeg, "og jeg kan virkelig ikke give Dem nogen Forklaring."

"Og dog er De ikke fuldstændig overbevist om, at det ikke er et snedigt Kunststykke, jeg har gjort, af den Slags, som man kan se hos Maskelyne og Cook i London. Lad mig give Dem to Prøver til. Se mig spændt ind i Ansigtet, indtil det Ur derhenne paa Kamingesimsen, som nu viser to Minutter i halv ti, slaar halv."

Jeg gjorde, som han sagde, og jeg mindes aldrig nogensinde før at have set et mere koncentreret Blik end hans. Jeg har ofte hørt Folk sige, at naar Personer, der var begavede med hypnotiske Evner, saá paa dem, saa følte de sig til Mode, som om de ingen Nakke havde. I dette Tilfælde kan jeg kun sige, at jeg ikke blot følte mig til Mode, som om jeg ingen Nakke havde, men som om jeg slet ikke havde noget Hoved. De to Minutter var lige saa lange som to Timer. Saa slog Klokken og Nikola sagde:

"Smøg Deres venstre Skjorteærme op og undersøg Deres Arm."

Jeg gjorde, som han befalede og saá nu en nøjagtig Gengivelse af min egen Underskrift med røde Prikker paa Huden. Medens jeg saá paa den, forsvandt den efterhaanden, og i Løbet af et halvt Minut var den helt borte.

"Det er det, jeg kalder et Kunststykke; med andre Ord: det er hverken mer eller mindre end Hypnotisme. Men De vil undre Dem over, at jeg har gjort mig saa megen Ulejlighed. For det første gik Vandet slet ikke ud af Glasset, som De troede, men det blev der ganske roligt, som De havde set det fra Begyndelsen af. Jeg ønskede simpelthen, at De skulde indbilde Dem, at det forsvandt, og Deres Fantasi opfyldte den Fordring, jeg stillede til den. I det sidste Eksperiment havde

De en anden Prøve paa det samme. Naturligvis kan begge Tilfælde meget let forklares selv af et Menneske, der har givet sig saa lidt af med den mystiske Verden som De, men selv om De nu kalder det Hypnotisme, kan De saa give mig en Forklaring af, hvad De mener med det Udtryk?"

"Simpelthen, at Deres Aand er stærkere end min," svarede jeg, "og derfor kan De beherske den."

"Det er ganske vist den almindelige Teori," svarede han, "men den er vist neppe korrekt. Selv om min Aand var stærkere, hvor kunde jeg saa overføre Tanker, som er i min Hjerne, til Deres?"

"Det kan jeg slet ikke forklare," svarede jeg. "Men maa man ikke henregne det under det, man kalder Tankeoverførelse?"

"Jo, det vil jeg gerne indrømme, men man kan lige saa godt, som De gør, kalde det Hypnotisme. Jeg vil imidlertid sige Dem, at begge disse Illustrationer blev givne for at føre os til en anden, der bringer os endnu nærmere til den Slutning, jeg gerne vil komme til. Prøv nu paa at henvende Deres Opmærksomhed fuldstændig paa mig; læg frem for alt Mærke til min Finger."

Medens han talte, begyndte han at svinge i Luften med Pegefingeren. Den bevægede sig frem og tilbage og dannede Ottetaller, og jeg fulgte hver Bevægelse meget omhyggeligt. Et Øjeblik efter syntes en lille blaa Flamme at bevæge sig for Enden af Pegefingeren. Saa, maaske efter et Minut, saá jeg, eller syntes jeg at se, noget, der lignede en Sky, som gik ned i den fjerneste Krog af Værelset. Den var nær ved Gulvet, da jeg først lagde Mærke til den, saa steg den omtrent en tre Fod op og kom langsomt hen imod mig. Lidt efter lidt tiltog den i Størrelse. Saa antog den bestemte Former og voksede, indtil jeg syntes, at jeg opdagede Omridset af en menneskelig Skikkelse. Denne Lighed tog hurtigt til, og jeg kunde nu tydeligt skelne en Mands Hoved og Skikkelse. Han var høj og velskabt, hans Hoved var kastet tilbage, og hans Øjne mødte mine med et ivrigt om end behersket Blik. Hver Enkelthed var fuldkommen, om det saa var en Ring paa hans Lillefinger. Ja, hvis jeg havde mødt Manden paa Gaden den næste Dag, er jeg vis paa, at jeg vilde have kendt ham straks. Et underligt, orangefarvet Lys omgav ham næsten helt, og i mindre end et Minut var han igen forsvunden i Skyen; denne trak sig tilbage til Krogen, blev mindre og mindre og forsvandt tilsidst helt. Jeg gyste lidt, som om jeg vaagnede efter en uhyggelig Drøm, og vendte mig hen imod Nikola, der iagttog mig med halvt lukkede Øjne.

Efter at jeg var kommen helt til mig selv igen, tog han et Album fra Bordet og rakte mig det.

"Se, om De kan finde et Fotografi af den Mand, De lige har set, her i denne Bog."

Jeg lukkede den op og vendte ivrigt Bladene, indtil jeg omtrent i Midten opdagede en nøjagtig Reproduktion af det Syn, jeg havde set. Skikkelse og Ansigt, Holdning og Udtryk var ganske ens, selv Ringen paa den lille Finger saá jeg. Jeg var fuldstændig overvældet.

"Hvad mener De om mit Eksperiment?" spurgte Nikola.

"Ja, det er jo højst vidunderligt," sagde jeg.

"Men hvorledes forklarer De det?" spurgte han.

"Jeg kan aldeles ikke forklare det," svarede jeg. "Jeg kan kun antage, som De sagde før, at det ogsaa maa have været Hypnotisme."

"Akkurat," sagde Nikola! "men De vil se, at jeg i dette Tilfælde uden ydre Midler ikke blot har bevirket, at De saá, hvad jeg tænkte paa, men at jeg ogsaa fremkaldte det bestemte Udtryk, som den fotograferede Person havde. Prøven var overmaade heldig. Men hvorledes overførte jeg det Billede, som var i min Tanke, paa Deres Øjes Nethinde? De var ganske sikker paa, at De saá Vandet forsvinde i Glasset for et Øjeblik siden. De vilde have givet Deres Æresord i Pant paa, at De saá Deres Navn paa Deres Arm, og under andre Omstændigheder vilde De sandsynligvis have lét, hvis jeg forsikrede Dem om, at De ikke saá den Mand, hvis Fotografi findes i dette Album. Meget vel! Naar nu det er afgjort, kan De saa tvivle om, at jeg, selv om jeg ikke var til Stede i Værelset, kunde vække Dem om Natten og lade Dem se en eller anden Ven, som De vidste var død for længe siden, staa ved Deres Seng? Skal jeg svæve omkring i Luften for Dem? Skal jeg føre Dem ud af dette Værelse og bringe Dem ned paa det stille Oceans Bund? Skal jeg føre Dem op i Himlen eller ned i det dybeste Helvede? De behøver kun at sige, hvad De ønsker at se, og jeg skal vise Dem det lige saa sikkert og fuldkomment, som De saá de andre Ting. Men husk paa, at alt, hvad jeg har gjort, kun er, hvad vi kalder Kunster, for det er gjort ved Hjælp af Hypnotisme, der efter min Mening, selv om De anser den for saa hemmelighedsfuld, hverken er mer eller mindre end at faa Folk til at tro, hvad man vil, ved sin egen Aands særlige Evner. Men svar mig nu paa dette: Hvis Hypnotismen kun er den allermindste Begyndelse til de Kundskaber, som den Sekt, jeg prøver paa at opdage, er i Besiddelse af, hvorledes maa saa dens største Hemmeligheder ikke være? Tro mig, naar jeg siger Dem, at hvad jeg har vist Dem i Aften, det er som et Muldvarpeskud mod et Bjerg i Sammenligning med, hvad De vil erfare, hvis vi kan trænge igennem til det Sted, jeg har talt til Dem om. Det giver jeg Dem mit Ord paa. Og besvar mig nu det Spørgsmaal: Er det

Umagen værd at prøve derpaa eller ikke?"

"Det er Umagen værd," udbrød jeg begejstret. "Jeg vil gaa med Dem og tjene Dem paa bedste Maade; hvis De spiller ærligt Spil med mig, vil jeg gøre det samme med Dem. Men der er endnu et Spørgsmaal, jeg maa gøre Dem: Den Stok, som De fik af Wetherell, har den noget at gøre med det Arbejde, vi har for?"

"Ja, den har," svarede han, "den er Nøglen til alt. Oprindelig, skal jeg sige Dem, var der kun tre saadanne Stokke til. Hver enkelt af de tre Førere af Sekten havde sin af dem. En af de tre forlod i et eller andet Øjemed Klostret og kom ud i Verden. Han døde paa en hemmelighedsfuld Maade, og Stokken gik over til Abbeden i Yung Ho-Kung i Peking, fra hvem den blev stjaalet af en Englænder i min Tjeneste, der kaldtes Kina Pete, og som vovede sit Liv forklædt som thibetansk Munk for at faa den. Da han havde stjaalet den, narrede han mig og flygtede til Australien uden at kende sin Skats virkelige Værdi. Det hemmelige Samfund opdagede sit Tab og sendte nogle Mænd efter ham. Under et Forsøg paa at bemægtige sig den blev en af disse Kinesere dræbt i Nærheden af Queensland, og Kina Pete blev arresteret i Sydney, anklaget for at have myrdet ham. Wetherell forsvarede ham og fik ham frikendt, og da han ikke kunde betale ham for denne Tjeneste, forærede han ham Stokken. En Maaned senere naaede jeg Sydney for at søge den, men Kineserne var der før mig. Vi prøvede begge Parter paa at komme i Besiddelse af den, men det lykkedes ingen af os paa Grund af Wetherells Haardnakkethed. Jeg bød Wetherell, hvad han vilde have, for den, men han sagde Nej. Jeg bad ham, bønfaldt ham, alt forgæves. Saa besluttede jeg at tage den med Magt. De véd, hvorledes det gik. Alt det hændte for et halvt Aar siden. Saa snart den var i min Besiddelse, vendte jeg tilbage hertil med den Hensigt at trænge ind i det Indre for at prøve paa at opdage, hvad jeg saa gerne vilde vide."

"Og hvor er Stokken nu?" spurgte jeg.

"Jeg opbevarer den selv," svarede han. "Hvis De gerne vil se den, skal det være mig en Fornøjelse at vise Dem den."

"Jeg vilde meget gerne se den," svarede jeg.

Med disse Ord forlod han Værelset for at vende tilbage efter fem Minutters Forløb. Han satte sig ned, trak et lille Foderal op af Lommen, og af det fremtog han en meget lille Stok. Det var en ganske almindelig lille Tingest, kulsort og bedækket med kinesiske Bogstaver i Guld. Et lille Guldbaand, der var meget

falmet og viste Tegn paa at være gaaet igennem mange Hænder var gjort fast i den ene Ende.

Han rakte mig den, og jeg undersøgte den omhyggeligt.

"Men hvis denne Stok oprindelig er blevet stjaalet," sagde jeg, "saa vil De da ikke være saa uforsigtig at give Dem i det omtalte Samfunds Magt med Stokken i Deres Besiddelse? Det vilde jo være den visse Død."

"Hvis det altsammen laa lige ud ad Landevejen, og der ingen Fare var at udsætte sig for, saa tvivler jeg meget om, at jeg vilde betale Dem 10,000 Pund for den Fornøjelse at have Deres Selskab," svarede han. "Det er, fordi der er stor Fare, og fordi jeg maa have lidt Hjælp — skønt jeg tvivler i høj Grad om, at vi nogensinde slipper levende fra det — at jeg tager Dem med mig. Jeg vil opdage de Folks Hemmelighed, hvis det er muligt, og jeg ønsker ogsaa, at denne Stok, som utvivlsomt er Nøglen til den yderste Port, saa at sige skal hjælpe mig i mine Anstrengelser. Hvis De er bange for at ledsage mig, efter at De har hørt det hele, vil jeg tillade Dem at svigte Deres Løfte og trække Dem tilbage, medens det endnu er Tid."

"Jeg har ikke Spor af Lyst til at trække mig tilbage," svarede jeg. "Jeg véd ikke, at jeg er kækkere end de fleste, men hvis De vil tage af Sted, saa er jeg rede til at ledsage Dem."

"Lad os give hinanden Haanden paa det," udbrød han, idet han rakte mig sin Haand.

"Sig mig nu, hvad De har i Sinde at gøre," sagde jeg. "Hvorledes vil De begynde?"

"Ja, for det første," sagde Nikola, "vil jeg vente her, indtil der kommer en Mand, jeg venter fra Peking. Det er en af det hemmelige Samfunds Lægbrødre, som er kommen under min Indflydelse, og saa snart han viser sig, og jeg har faaet Underretning af ham, saa forklæder vi os, jeg som Embedsmand fra en af Kystprovinserne, De som min Sekretær, og saa tager vi sammen til Hovedstaden. Naar vi er ankomne der, vil vi trænge ind i Lamaklostret, det mærkeligste antieuropæiske Kloster i hele Kina, og der vil vi ved et eller andet Middel afpresse Ypperstepræsten tilstrækkelige Meddelelser, saa vi kan gøre det næste Skridt. Derefter rejser vi videre alt efter Omstændighederne."

"Hvornaar mener De at vi skal rejse?"

"Saa snart Manden kommer; maaske i Aften, sandsynligvis i Morgen tidlig."

"Og saa var det Forklædningerne!"

"Jeg har alt, hvad vi trænger til."

"I saa Tilfælde, antager jeg, at der intet er at gøre, før Sendebudet kommer."

"Nej, det tror jeg ikke."

"Hvis De saa tillader, vil jeg sige Farvel og gaa i Seng. Saafremt jeg ikke hører fra Dem i Aften, hvornaar vil De saa have, at jeg skal se ind til Dem i Morgen?"

"Det skal jeg lade Dem vide før Frokost. De er da ikke bange, vel?"

"Ikke Spor."

"Og De siger ikke noget til nogen om vor Mission, selv om man skulde prøve paa at tvinge Dem til det."

"Nej, det har jeg jo lovet," svarede jeg, idet jeg rejste mig.

Jeg fulgte ham atter ned i Villaens Korridor og ud paa Verandaen. Saa trykkede vi hinanden i Haanden, og jeg traadte ud paa Gaden.

Da jeg drejede om Hjørnet og gik i Retning af Vejen, der fører til den engelske Koloni, saá jeg en Mand, utvivlsomt en Kineser, rejse sig fra en Krog og følge mig. Han holdt sig et Par Hundrede Skridt bag mig i nogle Minutter, saa kom der en anden hen til ham, og denne forlod straks efter sin Kammerat ved en Korsvej og fortsatte Marchen. Om dette Spioneri kun var tilfældigt, eller om jeg virkelig blev udspejdet af dem, det kunde jeg i nogen Tid ikke opdage; men da jeg saá den anden overgive Hvervet til en tredie, og da den tredie begyndte at formindske Afstanden mellem os, maa jeg tilstaa, at jeg ikke var helt rolig. Da jeg derfor kom til en befærdet Plads, skyndte jeg mig, og efter at være gaaet hundrede Skridt, ilede jeg ned ad en Sidegade; denne førte mig til et andet Stræde, gennem hvilket jeg kom i Nærheden af det Hus, jeg vilde naa.

Jeg kunde se Lys bevæge sig derinde, saa Beboerne var endnu ikke gaaet i Seng. Da jeg bankede, traadte én ud af Værelset til højre i Korridoren og kom henimod Døren, og da han aabnede den, opdagede jeg, at det var Mc'Andrew selv.

"Hvad behager, er det Dem, Bruce?" udbrød han forbavset, saa snart han opdagede, hvem hans Gæst var. "De har valgt et temmelig sent Tidspunkt for

Deres Besøg; men det er lige meget, kom blot ind; det glæder mig at se Dem."

Medens han talte, førte han mig ind i det Værelse, han lige var kommen ud af. Det var hans Spisestue, som var udstyret paa en noget tung, men overdaadig Maade. I en Stol ved det lange Bord — for Mc'Andrew havde en stor Familie, og de var tolv til Bords hver Dag — sad der en lille graahaaret Dame, hans Hustru, og lige over hende en smuk, ung Pige paa seksten Aar, som syede; det var hans yngste Datter og hans Kæledægge. Jeg kunde se paa deres Ansigter, at mit sene Besøg ogsaa gjorde dem forbavset, men efter et Par almindelige Bemærkninger sagde de Godnat og forlod Værelset.

"Jeg antager, at De har en meget vigtig Grund til dette Besøg, ellers vilde De vel ikke være her?" sagde Mc'Andrew, idet han rakte mig en Cigarkasse. "Har De hørt om nogen ny Plads, eller er Deres uskyldige Ven Nikola begyndt at snyde Dem?"

"Nej, der er ikke Tale om nogen af de Ting," svarede jeg leende, "men da jeg efter al Sandsynlighed forlader Shanghai i Morgen tidlig, før Bankerne lukker op, kommer jeg til Dem for at se, om jeg kan faa Dem til at tage Dem af denne Anvisning for mig."

Jeg tog Dr. Nikolas Anvisning frem og rakte ham den. Han tog den, stirrede paa den, saá op paa mig, saá igen paa den og gav sig til at fløjte.

"Det ser jo unægtelig ud som en Forretning," sagde han.

"Ja, ikke sandt?" svarede jeg. "Jeg kan neppe tro, at jeg er 10,000 Pund værd."

"Ja, man maa jo ønske Dem til Lykke. Men hvad er det, De vil have, at jeg skal gøre?" spurgte Mc'Andrew, idet han blev ved med at vende Anvisningen, som om det var en eller anden Talisman, der pludselig kunde gribe ham og forvandle ham til en Kamel eller en Blæksprutte, før han vidste af det.

"Jeg vilde gerne have, at De skulde gemme den for mig," svarede jeg, "og deponere den i Deres Bank, hvis De ikke har noget imod det. Jeg rejser min Vej og bliver sikkert et halvt Aar, muligvis et helt Aar borte, og naar jeg kommer tilbage til Shanghai, skal jeg komme til Dem og forlange den, det vil sige — hvis jeg kommer tilbage."

"Og hvis De nu ikke gør det?"

"I saa Fald efterlader jeg det hele til Dem. Vil De i Mellemtiden være saa venlig

at give mig et Forskud paa tyve Pund? Har De noget imod det?"

"Nej, ikke det mindste," svarede han; "men det er bedst, vi faar skrevet det op altsammen, saa at der ingen Fejltagelse kan ske."

Han tog et Ark Brevpapir frem og skrev nogle Linier paa det, hvorpaa han lod mig undertegne det, idet han kaldte paa en af sine Sønner, for at han kunde bevidne min Underskrifts Rigtighed. Da denne Formalitet var udført, rakte han mig tyve Pund i Sedler og engelsk Guld, og vor Forretning var afsluttet. Jeg rejste mig for at gaa.

"Bruce," sagde den gamle Herre paa sin sædvanlige venlige Maade, idet han lagde Haanden paa min Skulder, "jeg véd ikke, hvad det er, De er i Færd med, og det kan vist ikke nytte, jeg spørger om det, men jeg véd, at De har været i temmelig indskrænkede Forhold i den senere Tid, og jeg er bange for, at De indlader Dem paa en eller anden Uforsigtighed eller Dumhed. For Himlens Skyld, overvej omhyggeligt, hvad der taler for og imod, før De gør Skridtet fuldt ud; husk paa, at et Øjebliks Daarskab kan ødelægge hele Deres Liv."

"De behøver ikke at være bange i den Henseende," svarede jeg. "Jeg indlader mig paa dette Skridt med aabne Øjne; men jeg er Dem alligevel taknemlig for Deres Advarsel og for, hvad De har gjort for mig. Godnat og lev vel!"

Jeg trykkede ham i Haanden og forlod Villaen.

Jeg var ikke halvtredsindstyve Skridt fra Porten, da en Lyd bag ved fik mig til at vende mig om. En Mand havde siddet i Skyggen paa den anden Side af Vejen; han rejste sig nu og begyndte at følge mig. Jeg var ikke i mindste Tvivl om, at det var den samme Person, der havde ledsaget mig til Mc'Andrews Hus. Saa drejede jeg til højre ned ad en Sidevej for at se, om han vilde forfølge mig. Han gik samme Vej. Jeg drejede om igen, han gjorde det samme. Jeg gik over et Stykke aaben Grund i Stedet for at holde mig i den lige Retning, jeg hidtil havde fulgt, og han gjorde det samme. Denne Spioneren blev foruroligende, saa jeg fremskyndede min Gang, og da jeg var kommet til en Sidegade med et højt Stakit paa den ene Side, gik jeg langs med dette, indtil jeg naaede en Laage. Jeg fo'r igennem denne, og saa snart jeg var indenfor, bøjede jeg mig ned i Skyggen. Et halvt Minut efter hørte jeg Manden komme paa den anden Side. Da han ikke saa mig længere, standsede han en halv Snes Skridt fra det Sted, hvor jeg krøb sammen. Da han saa var blevet enig med sig selv om, at jeg maatte være gaaet over Gaden og ned ad et mørkt Stræde lige over for, gik han ogsaa der over og var forsvunden et Par Sekunder efter.

Saa snart jeg havde overbevist mig om, at jeg var blevet fri for ham, gik jeg ud paa Gaden igen og skyndte mig saa hurtigt som muligt hjem til min Bolig.

Men jeg skulde dog ikke blive fri for min hemmelighedsfulde Forfølger; for lige da jeg traadte ind i min egen Gaard, viste han sig. Jeg benyttede mig af min Fordel og fo'r op ad Trapperne til Verandaen og slap ind. Fra et Vindue saá jeg ham komme op ad Gaden og staa og se sig om, saa vendte han tilbage ad samme Vej, han var kommet, og saa saá jeg ikke mere til ham. Mindre end et Kvarter efter laa jeg i min Seng og sov og drømte om Nikola og bildte mig ind, at jeg blev forvandlet til en Elefant ved hans Trolddomsmagt.

Hvor længe jeg sov, kan jeg ikke sige, men jeg blev pludselig vækket ved at føle, at der var nogen i Værelset. Og jeg tog ikke fejl; der sad en Mand ved min Seng, og i det dunkle Maanelys kunde jeg se, at det var en Kineser.

"Hvad gør De her?" udbrød jeg og rejste mig op i Sengen.

"Vær stille," hviskede min uindbudne Gæst paa Kinesisk; "hvis De taler, koster det deres Liv."

Uden at svare stak jeg Haanden ind under min Hovedpude; jeg vilde tage den Revolver frem, jeg havde lagt der, da jeg gik i Seng. Men den var borte. Om Kineseren havde stjaalet den, eller jeg blot troede, jeg havde lagt den der og i Virkeligheden glemt at gøre det, det kunde jeg ikke sige. Under alle Omstændigheder var det Vaaben, som mit Liv tilsyneladende var afhængigt af, forsvundet.

"Hvad har De at gøre her?" spurgte jeg for at faa min uhyggelige Gæst til at tale saa hurtigt som muligt.

"Ikke saa højt!" svarede han. "Det er Dr. Nikola, der sender mig; han udbeder sig Deres behagelige Nærværelse. De maa komme lige straks."

"Men jeg har jo lige forladt ham," sagde jeg. "Hvorfor sender han Bud efter mig igen?"

"Det kan jeg ikke sige; men det er muligt, at der er hændet noget vigtigt," lød Mandens Svar. "Han bad mig sige Dem, at De maatte komme straks."

Jeg stod op og klædte mig paa saa hurtigt som muligt. Det var klart, at det ventede Bud fra Peking var kommet, og i saa Fald skulde vi sandsynligvis tage af Sted før Morgen. Men jeg spildte ikke et Øjeblik, og saa snart jeg var færdig,

gik jeg ud paa Verandaen, hvor Manden sad og ventede paa mig. Saa gik han med mig ud paa Gaden og pegede paa en Bærestol, som holdt dér.

"Deres Ven har travlt," sagde Manden, "han bad mig om ikke at spilde et Øjeblik."

"Ja, De kan gaa lige saa hurtigt, De vil," svarede jeg, "jeg er parat."

Jeg tog Plads i Bærestolen, som straks blev løftet op af Bærerne, der skyndte sig af Sted med dem. Der var ganske stille i Byen paa den Tid. Vi mødte slet ingen undtagen hist og her en Politibetjent og en forsinket Jinrickshawkuli. Efter et Kvarters Forløb var det øjensynligt, at vi var komne til vort Bestemmelsessted; Bærestolen holdt, og Kulierne satte mig ned. Jeg sprang ud og saá mig om. Til min Overraskelse var det imidlertid ikke det Hus, jeg havde ventet at se. Vi var standsede ved Indgangen til en meget større Villa. Medens jeg ventede, gik Sendebudet ind i Huset for straks efter at vende tilbage med den Underretning, at hvis jeg vilde være saa venlig at følge ham, skulde jeg straks komme til Dr. Nikola.

Huset laa i fuldstændigt Mørke og var saa stille som en Grav. Jeg traadte ind i Forstuen og var i Færd med at gaa hen imod en Dør, da jeg pludselig blev grebet i Nakken, fik en Knebel i Munden, medens mine Hænder blev bundne fast i Ryggen. I næste Øjeblik blev jeg løftet op og baaret ind i et Værelse, hvorfra der pludselig strømmede et klart Lys ud.

Her sad tre Kinesere, klædte i tung, blomstret Silke og med umaadelig store Skildpaddesbriller paa Næsen. De modtog mig med et Grynt, der skulde betyde Velkommen, og bød Mændene at tage Kneblen ud af Munden paa mig. Da dette var sket, sagde den ældste af de tre roligt — men det syntes mig noget urimeligt:

"Jeg haaber, at Deres Velbaarenhed er ved godt Helbred."

Jeg svarede med saa megen Ro, som jeg kunde efter saa kort et Varsel, at af en saa ubetydelig Person at være kunde jeg glæde mig ved det bedste Helbred, hvorpaa jeg blev opfordret til at sige, hvor det kunde være, at jeg var i Kina nu, og hvilke Forretninger jeg havde. Da jeg havde besvaret dette Spørgsmaal, lænede Manden til højre sig lidt frem og sagde:

"Deres Velbaarenhed siger os ikke Sandheden. Hvad har De at gøre med Dr. Nikola?"

Jeg samlede al min Aandsnærværelse.

"Hvem er Dr. Nikola?"

"Det er den Mand, som De har besøgt to Aftener i Træk," sagde Manden, der først havde talt. "Vil De sige os, hvilke Ulykker De og han udklækker sammen."

Da jeg saá, at det vilde være unyttigt at forsøge paa at benægte min Forbindelse med Nikola, foregav jeg, at vi var interesserede i et Indkøb af kinesisk Silke; men denne Forsikring blev modtaget med et haanligt, misbilligende Grynt.

"Vi maa have Sandheden at vide," sagde Manden med de største Briller.

"Jeg kan ikke sige Dem mere," svarede jeg.

"I saa Tilfælde har vi intet Valg," sagde han; "vi maa bruge andre Midler til at faa at vide, hvad vi ønsker."

Han gjorde Tegn til en af Tjenerne, som straks forlod Værelset og et Øjeblik efter kom tilbage med en Lænke og nogle underligt formede Træindretninger. Sveden traadte frem paa min Pande. Jeg havde set en hel Del kinesisk Tortur i Tidens Løb, og det saa ud til, at jeg skulde komme til at prøve den selv.

"Hvad véd De om Dr. Nikola?" gentog den Mand, som havde talt først, og som øjensynlig var Hovedmanden af de tre.

"Jeg har allerede sagt Dem det," svarede jeg, denne Gang med ualmindelig stærkt Eftertryk.

Han gjorde mig igen det samme Spørgsmaal uden at forandre Tonen.

Men jeg gentog blot mit foregaaende Svar.

"For sidste Gang: Hvad véd De om Dr. Nikola?"

"Jeg har sagt Dem det," svarede jeg med tungt Hjerte.

Saa hævede han Haanden lidt og gjorde Tegn til Mændene ved Døren. Jeg blev straks grebet og kastet paa Ryggen ned paa Gulvet. Før jeg kunde gøre nogen Indvending eller stritte imod, var et mærkeligt Træhalsbaand blevet lagt om min Hals, og en Skrue blev drejet saa længe, at én Omdrejning til vilde have kvalt mig. Jeg hørte igen den gamle Mand sige i en ensformig Tone:

"Hvad véd De om Dr. Nikola?"

Jeg prøvede paa at gentage min tidligere Forklaring, men Halsbaandet sad saa

tæt, at jeg ikke kunde tale. Saa rejste Manden i Midten sig op og kom hen til mig. Skruen blev aabnet, mine Arme frigjorte, og en Stemme sagde:

"Staa op, Hr. Bruce; De behøver ikke at frygte mere; vi skal ikke gøre Dem Fortræd."

Det var Dr. Nikola!

IV. KAPITEL.

Vi drager af Sted til Tientsin.

Jeg vilde neppe tro mine egne Øjne. Nikolas Forklædning var saa fuldkommen, at der hørte næsten overmenneskelig Kløgt til at opdage den. Han var i alle Henseender en ægte Himlens Søn. Hans Udtale var uden den ringeste Lyde. Han opførte sig akkurat som en fornem Kineser, og selv den mest kritiske Iagttager kunde ikke have fundet den mindste Fejl i hele hans Adfærd og Væsen. Jeg følte, at naar han saa let kunde narre mig, saa var der ingen Tvivl om, at han kunde udsætte sig for en mindre nøjagtig Ransagning. Saa snart jeg var fri, sprang jeg op og lykønskede ham varmt, ikke lidt henrykt over, at det var Venner, jeg var sammen med, og at jeg ikke skulde pines, som jeg først havde antaget.

"De maa tilgive den grove Behandling, De har været underkastet," sagde Nikola, "men jeg vilde prøve Dem meget grundigt. Hvad mener De om min Forklædning?"

"Den er udmærket," svarede jeg, "jeg kunde slet ikke tænke mig, at den kunde være saa god, fordi De er en saa udpræget Personlighed. Men hvor er vi nu?"

"Vi er i en Villa, som jeg har lejet for Øjeblikket," svarede han. "Men lad os nu skride til Forretningerne. Den Mand, De saá til højre for mig, var Laohwan, det Bud, jeg fortalte Dem, jeg ventede fra Peking. Han kom en halv Time efter, at De havde forladt mig i Aftes, gav mig de Meddelelser, jeg ønskede, og derfor er jeg nu rede til at tage af Sted, saa snart De kan."

"Lad mig gaa hjem og samle et Par Ting," svarede jeg, "saa er jeg parat."

"Det er godt," sagde Nikola. "En af mine Tjenere skal gaa med for at bære Deres Taske og føre Dem tilbage, saa snart De er færdig med Deres Arbejde."

Jeg gik hjem til min Bolig, fulgt af én af Nikolas Tjenere. Jeg lod ham vente paa mig udenfor og gik ind i mit Sovekammer gennem Vinduet. Saa tændte jeg et Lys og skyndte mig at samle de Smaating, jeg ønskede at tage med paa min Rejse. Da dette var gjort, laasede jeg mine Kufferter, skrev et Brev til min Vært og vedlagde det Beløb, jeg skyldte ham, saa et til Barkston, i hvilket jeg bad ham være saa god at sende Bud efter mine Kufferter og passe paa dem, indtil jeg var

vendt tilbage fra en Tur i det Indre. Derpaa forlod jeg igen Huset sammen med Tjeneren, der ventede ved Porten, og gik tilbage til den Villa, hvor jeg var blevet narret af Nikola for en Times Tid siden. Det var længe efter Midnat, da jeg ankom der, men jeg var ikke Spor af træt. Vor Tur forekom mig saa spændende, at jeg ikke tænkte paa noget andet. Vi skulde styrte os ud i et ukendt, farefuldt Liv, og skønt jeg ikke delte Nikolas Tro paa det Resultat, vi skulde naa, var jeg ganske sikker paa, at den Risiko, jeg udsatte mig for, vilde blive godt belønnet.

Da jeg traadte ind i Huset, ventede Nikola mig i det Værelse, hvor han havde modtaget mig samme Aften. Han var endnu i kinesiske Klæder, og da jeg atter saá paa ham, slog det mig, hvor vanskeligt det var at tro, at denne statelige, værdige Kineser kunde være den smidige Evropæer, som Verden kendte som Doktor Nikola.

"Det var De ikke længe om, Hr. Bruce," sagde han; "det glæder mig; hvis De nu vil følge mig ind i det næste Værelse, skal jeg vise Dem Deres Sager. Jeg har købt alt, hvad De paa nogen Maade kan faa Brug for, og da jeg kender Deres Forklædningsevne, er jeg slet ikke bange for Resultatet."

I Værelset ved Siden af tog jeg min evropæiske Dragt af og gav mig til at iføre mig de Klæder, som var lagt der til mig. Saa malede jeg mit Ansigt, min Hals og mine Arme med en Væske, som ogsaa fandtes der, fik min forlorne Pisk klæbet paa og tog et Par store Skildpaddebriller af en lignende Slags som Nikolas og satte dem paa Næsen. Jeg fik Sandaler paa Fødderne, en stiv Hat af den almindelige kinesiske Art blev sat paa mit Hoved, og dette i Forbindelse med min varme, vatterede gule Silkeskjorte gav mig et meget værdigt Ydre.

Da Nikola vendte tilbage, undersøgte han mig omhyggeligt og udtrykte sin Fornøjelse over Resultatet, og da vi hilste paa hinanden paa kinesisk Vis, maatte det have været en skarptskuende Mand, der kunde have opdaget, at vi ikke var, hvad vi foregav at være.

Saa tog vi igen europæiske Klæder paa, forlod Huset og vendte tilbage til den Villa, i hvilken jeg først havde besøgt Nikola. Det var nu Daggry, og der begyndte at komme Liv i Gaderne. Da vi naaede Huset, gik vi lige ind i Nikolas Studereværelse, hvor hans Tjenestefolk havde dækket Bordet til os. Vi satte os ned og var lige i Færd med at spise en kold Postej, da en Tjener traadte ind og meldte, at der var en Kineser udenfor, som ønskede at tale med os. Det var Laohwan.

"Naa," sagde Nikola, "hvad Bud sender den gamle saa?"

Som Svar tog Laohwan, der, som jeg snart opdagede, ikke ødslede med Ord, et Stykke Papir ud af sit Ærme, paa hvilket der var skrevet nogle kinesiske Ord. Nikola saá paa dem og rakte mig saa Sedlen. Der stod:

"I Quong Shas Hus i de hundrede Trængslers Gade, Tientsin."

Nikola vendte sig om til Laohwan.

"Naar sejler Damperen nordpaa?" spurgte han.

"Klokken halv syv," svarede Laohwan.

Nikola saa paa sit Ur, tænkte et Øjeblik efter og sagde:

"Godt, saa tag Dem en Billet og gaa om Bord saa snart som muligt; vi kommer senere. Men husk paa, at lige til vi kommer til Tientsin, maa De lade, som om De aldrig har set nogen af os før."

Laohwan bukkede og forlod Værelset.

"Nu begynder det virkelige Eventyr," sagde Nikola og skænkede sig en Kop Kaffe. "Klokken er tre Kvarter til fem nu. Vi vil hvile os en halv Times Tid og saa gaa ned til Havnen og komme om Bord."

Saa snart vi havde endt vort Maaltid, satte vi os i Lænestolene og tændte vore Cigarer. En halv Times Tid drøftede vi Aftenens Begivenheder og spekulerede paa Fremtiden, og i det Øjeblik, da Klokken slog et Kvarter over fem, var vi paa Benene igen. Nikola ringede, og hans første Tjener kom ind.

"Jeg tager bort," sagde Nikola, "og véd ikke, naar jeg kommer igen; det bliver maaske om en Uge, maaske først om et Aar. Du skal i den Tid sørge for Huset her; du maa ikke lade en eneste Ting blive stjaalet, og hvis jeg ved min Tilbagekomst finder en Rude knækket, eller der savnes saa meget som en Knappenaal, saa skal ti Tusind Ulykker ramme dig. Hr. Mc'Andrew betaler dig din Løn og har Opsyn med dig. Hvis der er noget, du ønsker, saa kan du gaa til ham. Forstaar du?"

Tjeneren nikkede.

"Det er godt," sagde Nikola, "saa kan du gaa."

Da Tjeneren havde forladt Værelset, fløjtede min mærkelige Ven paa en underlig Maade. I samme Øjeblik kom den sorte Kat løbende ind, sprang op paa sin

Herres Knæ og kravlede op paa hans Skulder. Nikola saá paa mig og smilede.

"Den glemmer mig ikke, selv om jeg var borte i fem Aar," sagde han. "Hvilken Hustru vilde være saa stadig?"

Jeg lo. Tanken om Nikola og Ægteskab syntes mig urimelig. Han satte Katten fra sig og stillede den paa Bordet.

"Apollyon," sagde han med det eneste Spor af Beklagelse, som jeg saá ham vise paa hele Turen, "vi maa skilles ad et Aar. Farvel, min gamle Kat!"

Han klappede Dyret blidt et Par Gange og vendte sig hurtigt om mod mig.

"Kom saa, lad os gaa, det haster."

Katten sad paa Bordet og iagttog ham og syntes at forstaa hvert Ord, han sagde. Nikola klappede den for sidste Gang og forlod saa Værelset. Jeg fulgte i Hælene paa ham, og vi forlod Huset. Nu var Gaderne overfyldte, en ny Dag var begyndt i Shanghai, og vi havde ingen Vanskelighed ved at faa Jinrickshawer.

"Til *Vectis Queen*," sagde Nikola, saa snart vi havde sat os. Kulierne fo'r af Sted, og i lidt mindre end et Kvarter havde vi naaet Dampskibsbroen ved Hwang-Pu Floden. Den Damper, vi skulde om Bord paa, laa et godt Stykke ude paa Floden, og vi maatte tage en Baad for at naa derud.

Da vi kom om Bord, fik vi fat i Hovmesteren, og efter at vi havde betalt Passagen, blev vi ført til vore Kahytter. *Vectis Queen* er, som alle Folk i Østasien véd, ikke nogen stor Damper og har kun meget indskrænket Plads. Men paa denne Tid af Aaret var der ikke mange Folk, der rejste, og følgelig var Skibet ikke overfyldt. Saa snart jeg havde anbragt min Bagage, forlod jeg Kahytten og gik op paa Dækket. Ak, Verden er saa lille! Jeg var neppe kommen derop, før jeg blev tiltalt af en Mand, som jeg havde kendt godt, da jeg var ansat i den australske Kysttjeneste, men som jeg mindst troede skulde være her.

"Ih se Goddag, Wilfred Bruce!" udbrød han. "Hvem skulde have ventet at se Dem her."

"Jim Downing!" udbrød jeg, men jeg var ikke meget glad ved at se ham, som man jo kan tænke sig. "Hvor længe har De været i Kina?"

"Et Aars Tid," svarede han. "Jeg kom hertil med en af vore Dampere, kom op at skændes med Kaptajnen og forlod Skibet i Hongkong. Saa fik jeg Ansættelse

paa denne Linie. Skønt jeg ikke holder meget af Kineserne, er jeg ganske godt fornøjet. De ser rigtig rask ud, gamle Ven, og De er blevet ordentlig solbrændt, siden jeg saa Dem sidst."

"Ja, det er al den megen Ris," sagde jeg med et Smil.

Han lo som en Mand, der gerne vil more sig over alt, hvor tarveligt det end kan være, og saa spadserede vi op og ned ad Dækket sammen. Straks efter kom Nikola hen til os. Jeg forestillede Downing for ham, og fem Minutter efter skulde man have troet, at De havde været gode Venner i mange Aar. Før de havde været et Kvarter sammen, havde Nikola givet ham en Recept mod Hedetøj, som han led frygteligt af, og da hans Middel viste sig at være heldigt, var den unge Mands Taknemmelighed og Beundring uden Grænse. Ved Frokosttid var vi et godt Stykke nede ad Floden, og da det blev Middag, laa Shanghai langt bag os.

Paa hele Rejsen var Nikola i det bedste Humør. Han var med til alle Forlystelser, indrettede utallige Lege og Spil og var utrættelig i sine Anstrengelser for at more. Medens jeg taler om dette, benytter jeg Lejligheden til at sige, at der var en Ting, der slog mig som endog mere mærkelig end alt andet i denne forunderlige Mands Karakter, og det var hans overordentlig store Kærlighed til Børn. Der var især en lille Dreng om Bord, en bitte Stump, der neppe var fire Aar gammel, og med hvem Dr. Nikola snart kom paa en fortrolig Fod. Han kunde lege med ham i Timevis uden at blive træt og uden et Øjeblik at tænke paa andet. Jeg maa tilstaa, at da jeg saá dem more sig sammen i Læ af én af Baadene paa Dækket, ved Lugerne eller under Solsejlet agter ude, kunde jeg neppe tro mine egne Øjne. Jeg spurgte mig selv, om denne Mand, som kun syntes at interessere sig for Papirsbaade og Grise, der blev lavede af Appelsinskaller, kunde være den samme Nikola, for hvem Wetherell, Kolonisekretæren i Ny Syd Wales, var flygtet i London som for en Pestilens, og for hvem Benwell i den kinesiske Toldtjeneste var rendt sin Vej og styrtet ud af Klubben i Shanghai. Men saadan var just Nikolas Karakter. Naar han lavede en Papirsbaad, skar en Gris ud af et Stykke Appelsinskal, intrigerede mod en Politiker eller søgte at stjæle et almægtigt Selskabs Hemmelighed, saa gav han sig Sagen helt i Vold, gjorde sig til Herre over enhver Enkelthed og slap den aldrig af Hænde, før han havde opnaaet sin Hensigt eller indset, at det var unyttigt for ham at arbejde længere paa den. Saa opgav han den uden Beklagelse og tilsyneladende uden at skænke den en Tanke mere.

Paa hele Rejsen vakte Laohwan, som vi saá flere Gange, ikke et Øjebliks

Mistanke om, at han kendte os. Han opholdt sig forude, og saa vidt vi kunde se, tilbragte han hele Tiden med at spille Fan-Tan (et kinesisk Hasardspil) med nogle Landsmænd.

Rejsen op ad Kysten var ikke meget interessant. Men endelig ved Solnedgang en Aften naaede vi da Tientsin, der, som alle véd, er én af Traktathavnene og ligger dèr, hvor Yu-Ho, eller "den store Kanal", flyder sammen med Floden Pei-Ho. Saa snart vi lagde til ved Dampskibsbroen, samlede vi vor Bagage og gik i Land. Her slog en anden Ting mig: Nikola syntes at være lige saa godt kendt paa dette Sted, som han var i Shanghai, og saa snart vi naaede Flodbredden, kaldte han paa to Jinrickshawer, og Kulierne førte os uden at spørge videre til en vis Hr. Williams i den europæiske Koloni.

Williams' Hus var temmelig lille og bygget paa den sædvanlige Maade. Da vi steg ud af Jinrickshawerne, kom en høj, ældre Mand med et kønt Ansigt ud paa Verandaen for at byde os Velkommen. Da han saá Nikola, syntes han et Øjeblik at være overvældet af Forbavselse.

"Kan det være muligt, at det er Dr. Nikola?" udbrød han.

"Det er ikke blot muligt, men ganske sikkert," sagde Nikola, som gav Kulien Tegn til at tage hans Vadsæk og derpaa gik op ad Trappen.

"Det er to Aar siden, jeg havde den Fornøjelse at se Dem, Hr. Williams, og jeg synes ikke De har forandret Dem meget siden vi gav Mah Feng den Lektion i Seoul."

"Naa, det har De ikke glemt, Dr. Nikola?"

"Nej, lige saa lidt som Mah Feng, da jeg saá ham sidste Gang i Singapore," svarede min Ledsager leende.

"Og hvad kan jeg gøre for Dem nu?"

"Jeg ønsker at lægge Beslag paa Deres Gæstfrihed et Par Timer," sagde Nikola. "Dette er min Ven Hr. Bruce, med hvem jeg har et vigtigt Arbejde for."

"Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab," sagde Williams, og da han havde trykket mig i Haanden, førte han os ind i Huset.

Ti Minutter efter var vi ganske som hjemme i hans Bolig, og vi ventede nu paa en Meddelelse fra Laohwan. Jeg maa ved denne Lejlighed atter udtale min

Beundring for Nikolas Evne til at koncentrere sig. Skønt det var et spændende Øjeblik, og vor Stilling var ejendommelig, spildte han dog ikke et Minut paa tomme Gisninger, men tog et indviklet kemisk Værk, som altid ledsagede ham, op af sin Rejsetaske og satte sig ned og studerede i det. Selv da Laohwan kom, holdt han ikke straks op, men fortsatte sine Beregninger, indtil de var færdige, og saa bad han først Laohwan meddele, hvad han havde udrettet.

"Man venter Deres Ankomst," sagde den sidstnævnte, "og skønt jeg ikke har været paa Stedet, har jeg erfaret, at man gør Forberedelser til at modtage Dem."

"Saa er det bedst, at De køber Ponyer og har Mænd parat; for efter al Sandsynlighed skal vi rejse til Peking i Morgen tidlig."

"Naar vil Deres Excellence besøge Huset?" spurgte Laohwan.

"En Gang imellem halv elleve og elleve i Aften," svarede Nikola, og saa forlod Laohwan os.

Klokken syv blev vort Aftensmaaltid serveret. Da det var besørget, røg jeg en Pibe paa Verandaen, medens Nikola gik ind i et Værelse ved Siden af og havde en alvorlig Samtale med vor Vært. Da han kom tilbage, underrettede han mig om, at det var paa Tiden, vi klædte os paa, og saa gik vi ind i vore Værelser og iførte os igen vore kinesiske Dragter. Derpaa blev vi lukkede ud af en Sidedør og begav os paa Vej til Kineserbyen. Klokken var over halv elleve, da vi naaede den, men af mange forskellige Grunde foretrak vi at lade dem, der ventede paa os, vente lidt, hellere end selv at røbe, at vi havde Hastværk.

Enhver, der har været i Tientsin, vil give mig Ret, naar jeg siger, at af alle de smudsige og usunde Huller her paa Jorden er der meget faa, der kan kappes med det, og neppe et, der er værre. Snevre, uregelmæssige Gader fører ind og ud og snor sig omkring i alle Retninger. Husenes øvre Etager, der er prydede med Skilte, Vimpler og Flag, støder næsten sammen over Gaden, saa at der endog midt paa Dagen er et underligt, uhyggeligt Mørke. Om Natten er der naturligvis bælgmørkt, og baade ved Dag og ved Nat er der en afskyelig Lugt.

Da vi kom til Enden af den Gade, som vi var blevne henviste til, forlod vi vore Jinrickshawer og gik Resten af Vejen. Halvvejs nede i Gaden, som var lidt bredere og lidt pænere end de andre, mødte vi Laohwan, som førte os til det Hus, vi søgte efter.

Dets Ydre lignede de andres. Det var kun en Etage højt og havde stort,

fremstaaende Tagskæg, en Slags Veranda med Tremmeværk og en lav buet Indgang. Vor kinesiske Ledsager bankede paa Døren med Næven, og efter det tredie Slag blev den aabnet. Laohwan sagde noget til Dørvogteren, som derpaa lod os komme ind.

"Der er kun én Sol," sagde Dørvogteren ydmygt.

"Men der er mange Stjerner," svarede Nikola, hvorpaa Manden førte os hen til en anden Dør i Gangen. Dèr mumlede han et Par Ord. Den blev straks aabnet, og vi traadte ind og fandt en anden Mand, som ventede paa os og holdt en underlig formet Lampe i Haanden. Han gav Tegn til, at vi skulde følge ham, og vi gik saa ned ad en lang Gang og naaede en anden Dør, for hvilken der hang et Tæppe. Han trak Tæppet til Side og bad os om at gaa ind.

Vi befandt os i et stort Værelse, hvis Gulv, Vægge og Loft var lavede af et Slags mørkt Træ, sandsynligvis Teaktræ. Det var umøbleret. Der hang kun et Par sammenrullede Bannere paa Væggen, og der laa nogle Hynder i en Krog. Da vi kom, var der ingen derinde, men vi behøvede ikke at vente længe, før vor Ensomhed blev afbrudt. Jeg havde vendt mig om for at tale med Nikola, der undersøgte et Banner, da jeg pludselig hørte rolige Fodtrin bag ved mig. Jeg vendte mig hurtigt om og stod lige over for en Kineser, som neppe kunde være mindre end firsindstyve Aar. Hans Ansigt var rynket som et tørret Skovæble, hans Haar næsten hvidt, og han støttede sig til en Stok. En Ting slog mig som særlig mærkelig ved ham: skønt Huset paa ingen Maade var lille, og skønt det saá meget ordentligt ud, ja, i enkelte Henseender endog tydede paa, at Ejeren var rig, var dog denne gamle Mand, som utvivlsomt var den vigtigste Person i det, klædt i Tøj, der vidnede om den yderste Fattigdom. Da han kom hen til Nikola, hvem han ligesom de andre syntes at betragte som den vigtigste Person, bukkede han dybt for ham, og efter at de uundgaaelige Høfligheder var blevne vekslede, sagde han:

"Man har ventet paa Deres Excellence med Spænding. Alle Forberedelser til Deres Rejse blev trufne forrige Uge."

"Jeg blev opholdt i Tsan-Chu," sagde Nikola. "Naa, sig mig saa, hvad der er gjort."

"Der er sendt Bud til Peking," sagde den Gamle, "og Ypperstepræsten venter Dem i Lamaklostret. Mere kan jeg ikke sige Dem."

"Det er ogsaa tilstrækkeligt. Lad os saa høre, hvad der siges om mig."

"Der siges, at de, der har valgt, har valgt klogt."

"Det er godt," sagde Nikola, "forlad os saa, jeg er træt og vil gerne være alene. Jeg bliver her i Nat og rejser ved Daggry i Morgen tidlig. Sørg for, at jeg ikke bliver forstyrret."

Den Gamle forsikrede Nikola, at hans Ønsker skulde blive opfyldte og forlod derpaa Værelset. Da han var gaaet, trak Nikola mig hen i den fjerneste Del af Værelset og hviskede hurtigt:

"Nu ser jeg det hele. Vi har Lykken med os. Dersom jeg blot kan faa fat i de to Mænd, som jeg ønsker skal udføre dette Hverv, saa opdager jeg Selskabets Hemmelighed, eller ogsaa dør jeg under Forsøget. Hør nu efter! Da vi ankom, erfarede jeg af Williams, der véd næsten lige saa meget om det underjordiske Liv i Kina, som jeg selv gør, at hvad jeg havde haft Mistanke om nu havde fundet Sted. Med andre Ord: Efter dette lange Mellemrum har der fundet et Valg Sted, for at udfylde den Mands Plads, som Kina Pete dræbte i Lamaklostret for at komme i Besiddelse af Stokken. Den valgte Mand er Ypperstepræst i Lamatemplet i Hankow og er en meget religiøs og mærkelig Mand. Man venter ham i Peking i denne Uge eller i næste. Disse Mennesker er blevne vildledte af Laohwan og tager mig for ham, og de skal vedblive at tage fejl. Hvis de opdager, at vi narrer dem, saa er vi Dødsens i samme Øjeblik, men hvis de ikke gør det, og vi blot kan holde Præsten af Vejen, saa har vi udmærkede Udsigter til at faa alt, hvad vi ønsker, at vide af dem. Det er en frygtelig Risiko, men da det er en Lejlighed, som maaske aldrig kommer igen, maa vi benytte den. Læg nu nøje Mærke til, hvad jeg siger: Det kan ikke gaa an, at jeg forlader dette Hus i Aften, men det er nødvendigt, at jeg staar i Forbindelse med Williams. Jeg maa skrive et Brev til ham, og De maa bringe ham det. Det første, han skal gøre i Morgen tidlig, er at sende to Telegrammer."

Med disse Ord greb han i en Lomme i sit Ærme og fremtog en lille Notitsbog og en amerikansk Patentpenneholder og satte sig ned paa Gulvet og begyndte at skrive. I næsten fem Minutter var der fuldstændig Tavshed i Værelset, saa rev han to eller tre Blade ud af Bogen og rakte mig dem.

"Bring dem til Williams," sagde han. "Han maa udfinde, hvor den anden Mand er, uden at spilde et Øjeblik og sætte sig i Forbindelse med de Folk, som jeg telegraferer til. Hvad der saa end sker, maa de gribe Præsten, før han kommer hertil, og saa maa de sejle ud paa Havet med ham. Naar det er lykkedes, maa han først faa Lov til at lande igen, naar De og jeg er sikkert tilbage i Shanghai."

"Hvem skal Williams telegrafere til?"

"Til to Mænd, som jeg har den største Tillid til. Den ene hedder Eastover og den anden Prendergast. Han skal sende dem dette Telegram."

Han rakte mig et andet Stykke Papir.

"Til
Prendergast og Eastover,
Adr. Gregson, Hongkong.

Kom til Tientsin næste Damper. Opsæt ikke et Øjeblik. Naar De kommer, gaa til Williams.

Nikola."

V. KAPITEL.

Jeg redder en ung Dame.

Da jeg havde forladt det Værelse, i hvilket Nikola havde indrettet sig, traf jeg den samme Dørvogter, som havde lukket os ind, og som nu igen viste mig ud paa Gaden. Jeg opdagede nu, at Vejret havde forandret sig. Da vi forlod Williams' Bolig, var det klart Stjernelys, men nu var Himlen dækket af sorte Skyer, og medens jeg gik ned ad Gaden i Retning af den engelske Koloni, hørte jeg et svært Tordenbrag. Klokken var næsten elleve, og det forekom mig, som om der var mærkelig roligt i Kineserbyen. Der var et underligt Præg af undertrykt Ophidselse hos de Kinesere, jeg mødte, og da jeg senere traf Grupper af dem paa Gadehjørnerne, kunde jeg ikke andet end tænke, at de Samtalestumper, jeg var i Stand til at høre, varslede om, at der var noget i Gære. Jeg havde imidlertid ikke Tid til at lægge Mærke dertil. Jeg skulde finde Williams' Hus, give ham Brevet og komme hurtigst muligt tilbage til Nikola.

Endelig naaede jeg det engelske Kvarter, passerede Konsulens Hus og ankom endelig til den Villa, jeg søgte.

Et klart Lys skinnede ud gennem et af Vinduerne, og jeg gik henimod dette. Da jeg naaede det, opdagede jeg, at Husets Ejer sad ved et stort Bord og skrev. Jeg bankede sagte paa Ruden, hvorpaa han rejste sig og kom hen til mig. At han ikke genkendte mig var klart af den Modtagelse, jeg fik.

"Hvad ønsker De?" spurgte han paa Kinesisk, idet han aabnede Vinduet.

"Jeg vilde gerne gøre Deres Velbaarenhed et simpelt Spørgsmaal."

"Det er ikke Tid nu at gøre Spørgsmaal, selv om De er simple," svarede han. "De maa se herind i Morgen."

"Men i Morgen er det for sent," svarede jeg alvorligt. "Jeg siger Dem ved Deres Forfædres Aand, at det, jeg har at meddele, maa siges i Aften."

"Naa, saa kom da i Himlens Navn ind og sig det," svarede han lidt gnavent og gav mig Tegn til at komme ind.

Jeg gjorde, som han sagde, og satte mig paa Stolen foran ham, idet jeg paa

ortodoks Vis stak Hænderne ind i mine store Ærmer. Saa huskede jeg paa Kinesernes Tilbøjelighed til Vidtløftighed og begyndte at væve i min Tale, indtil jeg saá, at hans Taalmodighed næsten var udtømt; men han genkendte mig endnu ikke. Jeg bøjede mig saa fremad og sagde:

"Véd Deres Ekscellence, at Deres Hus er blevet bevogtet siden Solnedgang?"

"Af hvem og af hvilken Grund?" spurgte han, idet han saá lidt urolig ud.

"Af tre Mænd, og Grunden dertil er to Fremmede, som kom med Posten i Eftermiddag."

"Hvilke Fremmede?" spurgte han, som om der ingen Ting var i Vejen, men jeg lagde Mærke til, at han saá opmærksommere paa mig end før.

"Den Mand, som vi kalder Manden med Djævlens Øjne, men som De kalder Nikola, og hans Ledsager."

Jeg udtalte Nikolas Navn, som en Kineser vilde udtale det, og ventede paa, hvad han vilde sige. Det var klart nok, at han var urolig, men det var lige saa tydeligt, at han ikke vilde kompromittere sig. Han søgte at vinde Tid, men da det ikke var efter min Smag, røbede jeg, hvem jeg var, idet jeg med min naturlige Stemme sagde paa Engelsk:

"Det lader til, at min Forklædning er meget god, Hr. Williams."

"De er da ikke Hr. Bruce?" udbrød han.

"Jo," svarede jeg, "og jeg har et vigtigt Ærinde til Dem. Jeg har et Brev fra Nikola, som De maa læse og straks handle i Overensstemmelse med."

Jeg tog det Brev frem, som Nikola havde givet mig, og rakte ham det. Han satte sig ned ved Bordet og læste det omhyggeligt. Han læste det tre Gange, og da han saa kunde det udenad, gik han hen til et Pengeskab i Krogen og gemte det omhyggeligt i en Skuffe. Saa kom han tilbage og satte sig igen. Jeg kunde se paa hans Pande, at han var fordybet i Tanker, og der var et pinligt eller tvivlende Udtryk om hans Mund. Til sidst talte han:

"Jeg véd, at De er i Nikolas Tjeneste, Hr. Bruce," sagde han. "Men kender De Indholdet af dette Brev?"

"Angaar det den Mand, som ventes til Peking for at indtage den tredie Plads i det hemmelige Selskab?"

"Ja," svarede han langsomt, idet han prikkede i Klatpapiret med sin Pennespids, "det angaar i høj Grad ham."

"Og nu, antager jeg, overvejer De, om Nikolas Ønske om at bortføre ham er raadeligt."

"Ja, akkurat! Tror De, at Nikola véd, at den omtalte Mand har været Yppersteprest i et af de største Templer i Hankow?"

"Ja, det tvivler jeg ikke om; men De siger, han *har været*. Har Manden da opsagt sin Stilling for at følge dette nye Kald?"

"Ja, han har."

"I saa Tilfælde synes det mig, at Vanskeligheden bliver betydelig formindsket."

"Ja, maaske i én Henseende, men den bliver forøget i en anden. Hvis han endnu er Præst, og vi bortfører ham, saa slaas vi med Regeringen og Præstestanden. Og hvis han ikke længer er Præst, og der kommer den allermindste Mistanke ud om, hvad vi er i Færd med at gøre, saa kommer vi til at slaas med et Samfund, som er ti Gange mægtigere end nogen Regering eller noget Præsteskab i Verden."

"Jeg antager, at De har Nikolas Instruktioner."

"Ja, og jeg tilstaar, at jeg hellere vilde slaas med Kinas Regering og dette Selskabs Millioner af Mennesker end være ulydig mod ham i en eneste Enkelthed. Men jeg vil dog sige Dem, Hr. Bruce, at hvis Nikola er stivsindet nok til at vedblive med sine Efterforskninger, naar han staar lige over for denne frygtelige Uvished, saa vil jeg ikke give en Penny hverken for hans Liv eller for Deres. Overvej et Øjeblik, hvad jeg mener. Dette Samfund, hvis Hemmeligheder han endelig vil trænge ind i — og han alene véd, hvor meget klogere han bliver, naar han har gjort det — er utvivlsomt det mægtigste i hele Verden. Hvis man kan tro Rygtet, saa har det mere end tyve Millioner Medlemmer. Det har Repræsentanter i næsten hver By og Landsby i hele dette store Land, for ikke at tale om det malayiske Arkipel, Australien og Amerika. Dets Love er meget strenge, og naar De et Øjeblik tænker paa, at vor Ven vil udgive sig for at være én af de tre Førere af denne kæmpemæssige Stridsmagt, medens han er udsat for at blive opdaget hvert Øjeblik, saa vil De indse, hvad det er for et dumdristigt Foretagende."

"Jeg maa indrømme, at jeg er enig med Dem, men det er jo Nikola."

"Ja, dermed er alting sagt. *Det er Nikola.*"

"Hvad Svar skal jeg saa have med tilbage til ham?"

"At jeg straks gør, hvad han har sagt. Vent lidt, jeg vil skrive det op, saa der ikke kan være Tale om nogen Fejltagelse."

Han skrev et Øjeblik og rakte mig saa Brevet.

Jeg rejste mig for at gaa.

"Og saa var der disse Telegrammer," sagde jeg.

"Dem skal jeg besørge, saa snart Kontoret bliver aabnet," svarede han. "Det har jeg ogsaa skrevet til Nikola."

"Vi rejser til Peking ved Daggry i Morgen, saa jeg maa sige Dem Farvel nu."

"Ja, De tænker vel ikke paa at trække Dem tilbage?"

"Nej, ikke Spor."

"Naa, De er en modig Mand. — Ja, ja, Farvel og god Lykke!"

Jeg trykkede ham i Haanden i Gadedøren og gik saa ad Kineserbyen til igen. Da jeg forlod den Gade, i hvilken Villaen laa, slog Klokken tolv. De tunge Skyer var nu drevne bort, og Stjernerne skinnede atter klart.

Da jeg kom ind i Kineserbyen, var mit første Indtryk i Overensstemmelse med den Følelse, jeg før havde haft om, at der var noget ualmindeligt paa Færde. Og jeg tog ikke fejl. Jeg havde neppe gaaet et Par Hundrede Skridt, før jeg hørte en Lyd af forbitrede Stemmer. Larmen tog til, og straks efter strømmede en ophidset Hob ind i Gaden. Hvis det havde været muligt, var jeg drejet ind i en Sidegade for at slippe bort fra dem; men det lod sig ikke gøre. Jeg var omgiven paa alle Kanter, og enten jeg ønskede det eller ikke, blev jeg nødt til at følge med dem.

Saaledes blev jeg drevet af Sted omtrent en halv Fjerdingvej, hvorefter de pludselig drejede til højre og standsede foran et Hus paa Hjørnet. Jeg spekulerede paa, hvad det skulde sige, og spurgte en ung Mand ved Siden af mig om det. Hans Svar var kort, men træffende.

"Kueidzu!" (Djævel), raabte han, tog en Sten og slyngede den igennem det nærmeste Vindue.

Jeg opdagede snart, at Huset tilhørte en Missionær, der heldigvis lod til at være fraværende. Da jeg kunde se, at Hoben var opsat paa at ødelægge hans Bolig, gik jeg videre. Men jeg var ikke færdig med mit Eventyr endnu.

Da jeg kom ind i en Sidegade, hørte jeg et skingrende Skrig om Hjælp. Jeg standsede straks og lyttede for at opdage, hvorfra det skrev sig, og jeg behøvede ikke at vente længe, for i samme Øjeblik lød det igen; denne Gang kom det utvivlsomt fra et Stræde til højre. Uden at overveje et Øjeblik styrtede jeg af Sted i den Retning. Først kunde jeg ikke se noget, saa opdagede jeg tre Skikkelser i nogen Afstand og skyndte mig hen imod dem. Da jeg naaede dem, saa jeg, at den ene var en ung Pige, den anden en gammel Mand, som laa udstrakt paa Jorden. Det var Englændere, men den Mand, som overfaldt dem, var en behændig ung Kuli. Han stod ved den liggende Mand og truede ad Pigen med en Kniv. Mine Sandaler gjorde ingen Støj, og da jeg tilmed kom paa den mørke Side af Strædet, lagde ingen af de tre Mærke til mig, før jeg var lige ved dem.

Men hvor hurtig jeg end var, var jeg ikke hurtig nok, for lige i det Øjeblik jeg kom, styrtede Pigen sig henimod Manden, der i samme Øjeblik hævede Armen og stødte sin Kniv i hendes Skulder. Den kunde imidlertid ikke trænge ret langt ind, for jeg slog ham i samme Øjeblik i Ansigtet. Han trillede om som en Kegle og laa et Øjeblik paa Gaden uden at bevæge sig, men han blev ikke liggende meget længe. Han kom til sig selv igen, sprang op og fo'r ned ad Gaden, idet han hylede; "Kueidzu! Kueidzu!" saa højt, han kunde, i Haab om at faa Pøblen til Hjælp.

Før han var af Syne, knælede jeg ned ved Siden af den unge Pige. Hun var bevidstløs. Hendes Ansigt var ligblegt. Jeg saa, at den venstre Skulder var fuld af Blod. Saa undersøgte jeg den gamle Mand. Det var en smuk, ret velklædt gammel Herre, og han havde et ærværdigt graat Skæg. Han laa udstrakt i sin fulde Længde, og et Blik paa hans Ansigt var nok til at sige mig hans Skæbne. Hvorledes det var gaaet til, kunde jeg kun tænke mig, men der var ingen Tvivl om den Kendsgerning, at han var død. Da jeg havde overbevist mig om dette, vendte jeg tilbage til Pigen. Hendes Øjne var nu aabne, og da jeg knælede ned ved Siden af hende, spurgte hun paa Engelsk, hvad der var sket.

"De er blot saaret," svarede jeg.

"Og min Fader?"

Der var ikke noget at vinde ved at bedrage hende, og jeg sagde ganske simpelt:

"Ja, det er en sørgelig Tidende, jeg har at meddele Dem. Jeg er bange for, at han er død."

Da hun hørte dette, udstødte hun et lille Skrig, og et Øjeblik syntes hun at have mistet Bevidstheden igen. Jeg ventede imidlertid ikke, men gik straks hen til det Sted, hvor hendes Fader laa, og bar Liget over i en mørk Krog paa den anden Side af Gaden. Saa vendte jeg tilbage til den unge Pige, tog hende paa Skulderen og styrtede ned ad Gaden i samme Retning, jeg var kommet. I nogen Afstand kunde jeg høre Pøbelhoben, der endnu var optaget af at ødelægge den myrdede Mands Bolig.

Da jeg kom til det Sted, hvor jeg havde hørt hendes Skrig om Hjælp, gik jeg videre i den Retning, jeg havde haft i Sinde at slaa ind paa, og i lidt mindre end ti Minutter havde jeg naaet Huset. Jeg bankede paa, saaledes som Laohwan havde banket, og Døren blev straks aabnet. Jeg gav Løsenet og fik Adgang med min Byrde. Hvis Dørvogteren tænkte noget, saa sagde han det i hvert Fald ikke; han lod mig rolig gaa til den anden Dør.

Jeg bankede atter, og Døren blev aabnet. Men denne Gang kom jeg ikke ind uden Indvendinger. Skønt jeg havde givet det rigtige Løsen, befalede Dørvogteren mig at vente, medens han undersøgte den Byrde, jeg havde paa Armen.

"Hvad har De der?" spurgte han.

"Har du Ret til at spørge?" svarede jeg, idet jeg antog en hovmodig Mine. "Hans Excellence har sendt Bud efter denne fremmede Djævel for at forhøre hende. Hun er besvimet af Skræk. Gaa nu af Vejen, eller du kommer til at undgælde, fordi du har standset mig."

Han saá lidt forvirret ud, men gav mig efter et Øjebliks Tøven Tegn til at passere, og jeg gik saa ind i det Værelse, hvor jeg havde været sammen med Nikola. Denne ventede utaalmodigt paa mig, jeg kunde se det af den Glæde, hvormed han modtog mig.

"De kommer sent," udbrød han, idet han gik rask hen imod mig. "Jeg har ventet Dem i den sidste Time. Men hvad i al Verden er det?"

"Det er en ung Pige," svarede jeg, "jeg tror Datteren af en Missionær. Hun er blevet saaret og er bevidstløs for Øjeblikket. Hvis jeg ikke havde opdaget hende, var hun blevet dræbt af den Mand, som myrdede hendes Fader."

"Men hvorfor i al Verden har De taget hende med herhen?"

"Hvad skulde jeg ellers gøre? Hendes Fader er død, og jeg tror, at Pøblen har ødelagt deres Hus."

"Læg hende ned, og lad mig se paa hende," sagde Nikola.

Jeg gjorde, som han befalede, og han gav sig til at undersøge hendes Saar. Med en enestaaende Behændighed og en kærlig Omhu, som man neppe havde troet ham i Stand til, vaskede han Saaret i noget Vand, som jeg hentede fra et Værelse ved Siden af. Saa smurte han det ind med en Vædske, som han tog fra en lille Medicinkasse, han altid førte med sig, og forbandt det med et Stykke kinesisk Tøj. Da han var færdig, sagde han:

"Løft hende lidt op, medens jeg prøver paa, hvorledes dette virker paa hende."

Han tog en lille sleben Glasflaske, og efter at have aabnet hendes Mund, dryppede han et Par Draaber af dens Indhold paa Tungen. Hun aabnede næsten straks Øjnene og saá sig om, og da hun opdagede, at to Kinesere bøjede sig ned over hende, fo'r hun tilbage med et Udtryk af den største Rædsel. Men Nikola, som endnu knælede ved Siden af hende, beroligede hende og sagde paa Engelsk:

"De behøver ikke at være bange, De er i Sikkerhed, vi skal beskytte Dem, hvad der saa end sker."

Hans Ord syntes at bringe hende til at tænke paa den skrækkelige Begivenhed, der var hændet hende.

"Ak, min stakkels Fader!" udbrød hun, "hvad har De gjort med ham?"

"For at frelse Deres Liv var jeg nødt til at lade hans Lig ligge paa Gaden dèr, hvor jeg fandt det," svarede jeg.

"Men jeg maa ud og faa det," sagde hun, og medens hun talte, prøvede hun paa at rejse sig; Nikola holdt hende tilbage.

"De maa ikke røre Dem," sagde han roligt. "Overlad det hele til mig, jeg skal sørge for, at Deres Faders Lig bliver fundet og bragt i Sikkerhed."

"Men jeg maa hjem."

"Stakkels Pige," sagde Nikola kærligt, "De véd ikke det hele: De har intet Hjem mere, Pøblen har ødelagt Deres Hus i Aftes."

"Aa Gud! Aa Gud! Hvad skal der blive af mig? Man har dræbt min Fader og ødelagt vort Hus, og vi havde saadan en Tillid til dem."

Uden at drøfte dette Punkt rejste Nikola sig og forlod Værelset. Han vendte straks efter tilbage og nærmede sig igen den unge Pige.

"Jeg har sendt Folk ud for at finde Deres Faders Lig," sagde han, "det bliver bragt til et sikkert Sted, og inden en halv Time er den engelske Konsul paa Spor efter Morderne. Sig mig nu, hvorledes det hele gik til."

"Jeg skal fortælle Dem, hvad jeg véd," svarede hun; "men det er saa lidt, at man ikke skulde tro, det kunde have medført saa frygteligt et Resultat. Min Fader og jeg forlod vort Hjem i Aften Klokken halv otte for at holde Gudstjeneste i den lille Kirke, som vore faa omvendte har bygget til os. Under Gudstjenesten slog det mig gentagne Gange, at der var noget galt i Gære, og da vi kom ud og saá den Hob, der havde samlet sig ved Døren, blev dette Indtryk bestyrket. Jeg kan ikke sige, om de havde i Sinde at angribe os eller ikke, men i det Øjeblik vi traadte ud, lød der et Brøl, og straks efter styrtede Hoben af Sted, jeg antager i Retning af vort Hus; det kan jeg indse nu, skønt jeg ikke havde nogen Anelse om det den Gang. Da vi var bange for at følge efter dem, gik vi ned ad en Sidegade for at komme hjem ad en anden Vej, men da vi forlod Hovedgaden og kom ind i det mørke Stræde, hvor De fandt os, styrtede en Mand løs paa min Fader og slog ham til Jorden med en tyk Stok eller Jernstang. Jeg prøvede paa at beskytte ham og henlede Mandens Opmærksomhed paa mig selv, og saa trak han en Kniv frem og stak mig i Skuldren. I det Øjeblik kom De og jagede ham paa Flugt."

Medens hun sagde dette, lagde hun sin Haand paa min Arm.

"Jeg kan ikke sige Dem, hvor taknemlig jeg er Dem," sagde hun.

"Aa, det var saa lidt," svarede jeg og blev ganske forvirret. "Jeg vilde kun ønske, at jeg var kommet tidligere."

"Men hvad skal jeg dog gøre?"

"Har De ingen Venner i Tientsin?" spurgte Nikola. "Er der slet ingen, som De kan søge Tilflugt hos?"

"Nej, vi kender slet ingen," svarede den unge Pige; "men jeg har en Søster i Peking; hun er gift med en Missionær dèr. Kan De hjælpe mig med at komme dertil?"

"Jeg kan ikke selv følge Dem dertil," sagde Nikola; "men jeg skal nok sørge for, at De kommer af Sted. De maa ikke blive her i Huset, men De skal ikke være urolig, jeg skal sørge for, at der ingen Ting er i Vejen."

Han forlod atter Værelset, og medens han var ude, saa jeg nøjere paa den unge Pige, som jeg havde frelst. Hun var mellem tyve og fire og tyve Aar, hendes Ansigt havde en meget regelmæssig Form, og hendes Hud var noget af det fineste, jeg nogensinde havde set; hendes Mund var lille, og hendes Øjne og Haar smukke og brune, men det søde Udtryk i hendes Ansigt var dets største Skønhed.

Jeg tror ikke, man kan kalde mig en Dameven. Jeg har tilfældigvis aldrig været meget i kvindeligt Selskab; men jeg maa tilstaa, at da jeg saá den unge Piges søde Ansigt, fo'r der en Følelse gennem mig, som jeg aldrig havde haft før.

"Hvorledes kan jeg nogensinde takke Dem for Deres Godhed?" spurgte hun simpelt.

"Ved at bære Deres Ulykke tappert," svarede jeg. "Men undskyld; anser De mig for næsvis, naar jeg spørger Dem om Deres Navn?"

"Nej, hvorfor skulde jeg det? Jeg hedder Medwin — Gladys Medwin — og hvad er Deres Navn?"

"I denne Paaklædning burde det være Mah Poo, ikke sandt? I Virkeligheden er det Wilfred Bruce."

"Men naar De er Englænder, hvorfor er De saa forklædt paa den Maade?"

"Det gør mig ondt, at jeg ikke kan meddele Dem det," svarede jeg. "Jeg skal sige Dem noget, Frøken Medwin, det er muligt, at De er den sidste Englænderinde, jeg nogensinde taler med her i Verden."

"Hvad mener De?" spurgte hun.

"Jeg maa atter svare, at det kan jeg ikke sige Dem. Men saa meget kan jeg sige, at jeg tager bort herfra om et Par Timer for at indlade mig paa noget, som højst sandsynligt vil koste mig Livet. Jeg véd ikke, hvorfor jeg fortæller Dem det; men i saadant et Øjeblik som dette kan man ikke overveje alt prosaisk. Og desuden, skønt vort Bekendtskab kun er en Times Tid gammelt, saa er jeg til Mode, som om jeg havde kendt Dem i flere Aar. De siger, at jeg har gjort Dem en Tjeneste; vil De gøre mig én?"

"Ja, hvilken Tjeneste kan jeg gøre Dem?" spurgte hun og lagde igen sin lille Haand paa min Arm.

"Denne Ring har jeg faaet af min afdøde Moder," sagde jeg og trak en glat Guldring af min Finger. "Jeg tør ikke tage den med mig. Er det for meget at bede Dem om at gemme den for mig? Hvis jeg ikke vender tilbage, vil De saa love mig at gaa med den til Erindring om den Tjeneste, De siger, at jeg har gjort Dem i Aften? Jeg vilde saa gerne tænke, at jeg har en Veninde i Verden."

Jeg greb den Haand, der laa paa min Arm og satte Ringen paa hendes Finger.

"Jeg skal med Fornøjelse gemme den for Dem," sagde hun. "Men sig mig: Er det Foretagende, som De er ved at indlade Dem paa, virkelig saa farligt?"

"Farligere end De kan tænke Dem," svarede jeg. "Men De kan være sikker paa, Frøken Medwin, hvis jeg slipper levende fra det, saa skal jeg nok finde Dem og forlange Ringen tilbage."

Nikola traadte ind i Værelset.

"Min kære unge Dame," sagde han hurtigt, "jeg har truffet Anstalter til, at De kan blive bragt hen til en god Ven af mig, som vil gøre alt, hvad han kan, for Dem, medens De er i Tientsin. Saa snart De kan rejse herfra, vil han sørge for, at De kommer til Deres Søster i Peking. Men nu er det bedst, at De gaar; der holder en Bærestol ved Døren, og min Ven venter Dem, Hr. Bruce, vil De følge Frøken Medwin ud?"

"De er meget god imod mig."

"Nej, slet ikke, De kan rigeligt gengælde mig det, hvis De vil gøre mig en Tjeneste."

"Med Fornøjelse! Hvori bestaar den?"

"De maa aldrig omtale, at De har truffet os. Naar jeg siger Dem, at vort Liv maaske afhænger af Deres Tavshed, er jeg sikker paa, at De vil opfylde min Bøn."

"Der skal aldrig komme et Ord over mine Læber."

Nikola bukkede og vendte sig saa næsten brat om og gik sin Vej. Da jeg saá, at det var et Slags Tegn til, at hun maatte gaa, gik jeg ned paa Gaden med hende, hvor der holdt en Bærestol. Da jeg havde faaet hende anbragt i den, hviskede jeg

Farvel til hende.

"Farvel!" sagde jeg. "Hvis jeg nogensinde kommer levende tilbage, forhører jeg mig om Dem i det Hus, De nu tager hen til."

"Farvel og Gud beskytte Dem!"

Hun greb min Haand, og i næste Øjeblik følte jeg, at hun trykkede en lille Tingest mod dens Flade. Saa hævede Kulierne Bærestolen op, og straks efter gik de ned ad Gaden med den.

Jeg ventede, til den var ude af Syne, og gik saa ind i Huset, hvor jeg saá Nikola gaa frem og tilbage med Hænderne paa Ryggen og Hovedet tankefuldt bøjet. Han saá op, og uden at hentyde til, hvad der var sket, sagde han hurtigt:

"Om en Timestid er Ponyerne for Døren. Hvis De ønsker nogen Hvile, gør De bedst i at tage den nu. Jeg skal have en Samtale med den gamle Mand, vi saá i Aftes. Jeg vil prøve paa, om jeg kan faa noget mere ud af ham. Forlad ikke dette Værelse, før jeg vender tilbage, og husk frem for alt paa i Fremtiden, naar De taler med mig, at jeg er Ypperstepræst og som saadan berettiget til den dybeste Ærbødighed. Husk altid paa, at en lille Fejltagelse kan ødelægge alle vore Planer og bevirke, at vore Hoveder bliver sat paa Stager ved den nærmeste Bypost."

"Jeg skal huske det," sagde jeg, og saa forlod han Værelset.

Da han var borte, stak jeg Haanden i Lommen og trak den lille Mindegave frem, som Frøken Medwin havde givet mig. Det var en Medaillon, men til min Sorg indeholdt den ikke noget Billede af hende. Hun havde øjensynlig baaret den om Halsen, for der hang et Stykke falmet Baand ved den. Jeg saá et Øjeblik paa den og bandt den saa fast om min egen Hals, for kun saaledes kunde jeg haabe at hindre, at den blev stjaalet fra mig. Saa lagde jeg mig paa en Maatte i en Krog, og i mindre Tid, end det tager at sige det, faldt jeg i en dyb Søvn. Da jeg vaagnede, stod Nikola og ruskede i mig.

"Nu er det paa Tide," sagde han, "Ponyerne holder for Døren, og vi maa af Sted."

Jeg var neppe rigtig kommet til mig selv, før den gamle Mand, som jeg havde set den foregaaende Aften, traadte ind i Værelset med et Maaltid, der mest bestod af Ris og nogle smaa simple Majskager. Vi satte os til at spise og skyllede dem ned med en fortræffelig Te.

Da vort Maaltid var til Ende, gik Nikola til Side med den Gamle og sagde noget

til ham i en dæmpet Tone, idet han med højtidelige Fagter gav sine Bemærkninger Eftertryk. Saa gik vi med alle Husets Beboere i Hælene ned i Gaarden, hvor Laohwan ventede med fem Ponyer. To af dem var belæssede med Bagagen, og paa én af de andre satte Nikola sig; saa steg jeg til Hest og derpaa Laohwan. Under Husbeboernes ærbødige Hilsen blev Porten aabnet, og vi red ud paa Gaden. Nu skulde anden Del af vort Eventyr begynde.

VI. KAPITEL.

Paa Vej til Peking.

Da det sidste Hus i Tientsins Kineserby laa bag ved os, var Solen i Færd med at staa op. Hvad de andre kan have følt, kan jeg ikke sige, men jeg véd, at der i alt Fald var én Person i Selskabet, som var inderlig glad ved at have sagt Farvel til Byen. Skønt vi kun havde været der en kort Tid, havde vi gennemgaaet en saadan Mængde spændende Begivenheder, at det endog kunde have gjort en saa begærlig Eventyrer som Don Quixote ked af dette Liv.

De første to, tre Mil kom vi over en tør Slette, paa hvilken Støvet, der især syntes sammensat af Smaasten og Kamelgødning, hvirvlede om Ørerne paa os som Hagl. Vi red af Sted i Tavshed. Nikola var i Kraft af den Rang, han foregav at have, nogle Alen forud, saa fulgte jeg, bag mig kom Laohwan, og saa fulgte Bagagen og de indfødte Rideknægte. Jeg véd ikke, hvad Nikola tænkte paa, men jeg skammer mig ikke ved at tilstaa, at mine Tanker stadig vendte tilbage til den unge Pige, som det var blevet forundt mig at redde den foregaaende Aften. Hendes blege, søde Ansigt forlod mig slet ikke, men optog mine Tanker, saa alt andet var udelukket. Jeg prøvede atter og atter paa at tænke paa det Foretagende, som vi havde for, men til ingen Nytte, jeg kom stadig igen tilbage til et Par mørke Øjne og et tykt, kastaniebrunt Haar. Det syntes højst urimeligt, at jeg nogensinde skulde træffe Frøken Medwin igen; at jeg ønskede det, vil jeg ikke nægte. Og medens jeg nu omtaler det, vil jeg endog gaa saa vidt at tilstaa, at jeg ikke én, men mange Gange greb mig i netop af den Grund at ønske, at jeg havde betænkt mig to Gange, før jeg havde modtaget Nikolas Tilbud. Et Øjebliks Overvejelse var imidlertid tilstrækkelig til at vise mig, at hvis jeg ikke havde truffet Nikola, saa vilde jeg efter al Sandsynlighed ikke blot aldrig have kendt hende, men jeg vilde rimeligvis tilmed have været i en Stilling, i hvilken det ikke blot havde været taabeligt at tænke paa at forelske sig, men ligefrem ganske umuligt.

Da vi var naaede omtrent fem engelske Mil frem, vendte Nikola sig i Sadlen og gav mig Tegn til at komme nærmere.

"Nu maa Prendergast og Eastover havde modtaget det Telegram, jeg bad Williams om at sende dem. De spilder ikke et Øjeblik, men begiver sig straks

paa Vej, og midt i næste Uge bør de have Præsten i Hankow i deres Magt. Det tager tre Dage for dem at underrette os om Kendsgerningen, det vil sige, at vi maa vente mindst ti Dage i Peking, før vi viser os i Lamaklostret. Derfor vil vi tage ind i et Hus, som er blevet mig anbefalet i Tartarbyen. Dèr lader jeg dem vide, at jeg gerne vil underkaste mig en Uges Bøn og Faste for at gøre mig skikket til det Ansvar, jeg skal paatage mig, og at jeg i den Tid ikke kan tage imod nogen. Efter den tiende Dags Forløb har jeg hørt fra Prendergast og véd nok til at trænge ind til Munkene, og derefter skulde det saa gaa lige ud ad Landevejen med det altsammen."

"Men tror De, Deres Mænd er i Stand til at bortføre denne velbekendte Præst uden at udsætte sig for nogen Mistanke?"

"Det bliver de nødt til," svarede Nikola. "Hvis de ikke gør det, kommer vi til at bøde for det. Men De behøver ikke at være bange. Jeg har den allerstørste Tillid til de Folk; de er blevet godt prøvede, og jeg er sikker paa, at hvis jeg bad nogen af dem om at gøre et eller andet, hvor farligt det end var, saa vilde de ikke betænke sig et Øjeblik, men straks adlyde mig. Men à propos, Bruce, jeg synes slet ikke, De ser rask ud i Dag."

"Jeg føler mig heller ikke rigtig vel," svarede jeg, "jeg har frygtelig ondt i Hovedet, men det gaar nok over snart."

"Det vil jeg haabe. Lad os saa skynde os af Sted; vi maa naa det Hus, hvor vi skal hvile os, inden Aften, og før vi gør det, maa vi ride en fyrretyve Mil endnu."

Det er en velbekendt Ting, at skønt kinesiske Ponyer ikke ser meget godt ud, findes der dog kun faa Dyr, som kan kappes med dem i Udholdenhed og Styrke. Hele vor Kavalkade, deri indbefattet Seletøj og Sadler, kunde man have købt for tyve Pund Sterling, men jeg tvivler om, at de kostbare Heste, som man ser i Hydepark en Eftermiddag i Sæsonen, kunde have baaret os halvt saa godt som disse smaa laadne Dyr. Skønt vi kamperede et Par Timer midt paa Dagen, var vi før Solnedgang ved vort Bedested og havde nu gjort Halvdelen af Rejsen til Peking. Det var et elendigt Hul, en rigtig kinesisk Kro med smaa tomme Værelser, ganske umøblerede og omgivet af en Del lige saa ugæstfri Stalde.

Saa snart vi var der, steg vi af og gik ind i Bygningen, paa hvis Tærskel den bondske, kinesiske Vært modtog os. Hans Person svarede ganske til Huset; men da han mærkede, at vi var ansete Fremmede, nedlod han sig til at afvige saa meget fra sin sædvanlige Skik, at han i alt Fald viste os de ydre Tegn paa Høflighed. Saa valgte vi vore Værelser og befalede, at der straks skulde anrettes

et Maaltid. Vore Tæpper blev pakkede ud og lagt paa Gulvet i Sovekamrene, og næsten lige saa snart som dette var færdigt, blev vi kaldt til Bords.

Maaltidet bestod af en halv Snes næsten raa Æg, to sejge Høns og en mærkelig Ret kogt Svinekød. Sidstnævnte Ret er, som enhver, der har haft noget at gøre med det himmelske Rige, véd, en af de faste Retter hos alle Kinesere undtagen de muhamedanske. Sværme af Tiggere, der var i højeste Grad modbydelige, plagede os med deres Tiggeri og Hyleri. De kravlede omkring i Gaarden og paa Verandaerne og blev tilsidst saa kække over deres Held, at de vovede at trænge ind i vore Værelser.

Dette var for meget af det gode, og jeg saá, at Nikola mente det samme.

Da en Tigger, som var mere næsvis end de andre, atter viste sig hos os efter at være blevet advaret gentagne Gange, kaldte Nikola paa Laohwan og befalede ham at tage Fyren udenfor og ved Hjælp af to Kulier lade ham smage Bambusstokken. Den, der har set denne ejendommelige Straf, vil aldrig glemme den, og tilsidst blev Mandens Skrig og Bønner om Barmhjertighed saa indtrængende, at jeg gik ud i Gaarden og bad dem om at lade ham gaa.

Da jeg var vendt tilbage til mit Værelse, som laa ved Siden af Nikolas, sad vi og talte sammen næsten en Times Tid, og saa gik vi til Hvile.

Men skønt jeg aftog mine kinesiske Klæder og strakte mig ud paa Tæpperne, kunde jeg ikke falde i Søvn. Muligvis havde jeg lidt Feber; under alle Omstændigheder begyndte jeg at forestille mig alle mulige rædsomme Ting. Der samlede sig sælsomme Tanker i min Hjerne, og de mærkeligste Lyde hørtes i Nattens Tavshed. Svage Lyde fra det fjerne hobede sig sammen og blev stærkere og stærkere, indtil de syntes helt at fylde mit Værelse. Et Fodtrin paa Vejen kunde give Ekko mod Muren med en hemmelighedsfuld Tydelighed, og en Hunds Gøen i en nærliggende Gaard blev efterhaanden saa stærk, at man skulde tro, der var en halv Snes Stykker. Saa fuldstændig overvældede denne Nervøsitet mig, at jeg snart saá en Fare i det allermindste, selv deri, at Bræderne i et Værelse ved Siden af knagede, og at et Insekt summede oppe under Loftet. Hvor længe jeg var i denne Tilstand, kan jeg ikke sige, men tilsidst kunde jeg ikke udholde den længer. Jeg rejste mig derfor op fra mit Leje og vilde lige til at gaa op og ned i Værelset i Haab om, at jeg skulde blive saa træt, at jeg kunde falde i Søvn, da jeg hørte Lyden af hemmelige Fodtrin ude i Korridoren. Jeg stod som rodfæstet og prøvede paa at lytte, medens Blodet hamrede i mine Tindinger. Jeg hørte det samme igen, men denne Gang var det nærmere ved min Dør; der var

imidlertid en tydelig Forskel, det lød ikke mere som Trin, saaledes som vi plejer at høre dem, men det var en underlig ensformig og tungt slæbende Lyd, der i Øjeblikket forvirrede mig. Men min Uvished varede neppe et Øjeblik. Jeg havde hørt den samme Lyd én Gang før paa Manila, og det var en Nat, da en Mand i mit Hotel blev myrdet. Et Øjebliks Eftertanke sagde mig, at der var én, der krøb paa Hænder og Knæ. Men hvorfor gjorde han det? Saa huskede jeg, at Væggen paa den anden Side af Korridoren kun var én Fod høj eller to. Manden, der trængte ind, hvem det nu end kunde være, ønskede øjensynlig ikke at blive set af dem, der beboede Værelserne paa den anden Side af det firkantede Rum. Jeg trak mig tilbage til en Krog, tog en lang Jagtkniv, som jeg altid bar hos mig, og afventede Begivenhedernes Udfald. Jeg hørte stadig Lyden, men nu var den kommet forbi min Dør, og saa snart jeg indsaa dette, listede jeg mig hen til Gangen og saá ud.

Jeg havde Overblik over den snevre Korridor, men den var tom, og jeg følte instinktmæssigt, at Manden var gaaet ind i det Værelse, der laa ved Siden af mit. Han kunde nemlig ikke have haft Tid til at komme videre. Værelset ved Siden af var Nikolas, og man kunde vædde ti mod én om, at denne sov efter Dagens Møjsommeligheder. Der hørte ikke megen Forstand til at fatte, at Fyren havde ondt i Sinde. Man kryber ikke omkring i ensomme Gange paa Hænder og Fødder, medens andre Folk sover, naar man ikke har ondt i Sinde. Hvis jeg derfor vilde redde Nikolas Liv, maatte jeg være hurtig paa Færde.

Et Sekund efter havde jeg forladt mit Værelse og skyndte mig ud i Gangen efter ham. Da jeg naaede Døren, stod jeg ubestemt og prøvede paa at opdage, hvor omtrent i Værelset Manden kunde være. Det varede ikke længe, før jeg hørte en gryntende Lyd fulgt af et halvhøjt Udbrud. Saa styrtede jeg ind i Værelset og hen til det Sted, hvor jeg vidste, at Nikola havde anbragt sin Seng. Da jeg gjorde det, kom jeg i Berøring med et nøgent Legeme, og i næste Øjeblik laa Manden og jeg og rullede omkring paa Gulvet.

Det var en højst mærkelig Kamp i Mørket. Vi klyngede os til hinanden, idet vi trillede omkring og gjorde alle mulige Anstrengelser for at overmande hinanden. Saa hørte jeg Nikola springe op og løbe hen imod Døren. Han raabte, og der opstod straks Larm i Bygningen, men før de kom med Lys, havde jeg faaet Krammet paa min Fjende og holdt ham nede.

Laohwan var den første, der viste sig, og han bragte en Fakkel; Nikola tog den fra ham og kom hen til os. Han gav mig et Tegn til at slippe Manden, som jeg holdt nede, bukkede sig ned og saá paa ham.

"Aha," sagde han roligt, "det er altsaa ikke Indbrudstyveri, men Hævn, her er Tale om. Saa din Slubbert vilde hævne dig for de Prygl, du fik i Aftes, hvad? Det lader til, at jeg er undsluppen med Nød og neppe."

Det var ganske rigtigt; den Mand, som jeg havde grebet, var ingen anden end den Tigger, hvis Plagerier havde bevirket, at han fik Prygl.

"Hvad behager Deres Ekscellence at gøre med ham?" spurgte Laohwan.

Nikola benyttede Lejligheden til at vise sin Magt. Han sagde til Manden, at han skulde rejse sig. Saa saá han ham lige ind i Øjnene maaske et Minut og sagde roligt:

"Luk din Mund op."

Manden gjorde det.

"Det er umuligt for dig at lukke den igen," sagde Nikola. "Prøv ad!"

Den stakkels Usling prøvede og prøvede forgæves. Hans Kæber var saa stive, som om de var fastgjorte med Skruer. Han arbejdede paa at klemme dem sammen, men forgæves; der var intet at gøre. I sin Rædsel fo'r han omkring i Værelset, medens Sveden strømmede ned ad hans Ansigt, og han udstødte højst besynderlige Skrig.

"Kom her hen!" sagde Nikola. "Staa der foran mig! Naa, luk saa Munden."

Manden lukkede straks sin Mund.

"Luk dine Øjne."

Manden gjorde, hvad han fik Befaling til.

"Du er blind og stum, du kan hverken aabne dine Øjne eller din Mund."

Manden prøvede ad, men med samme Resultat som før. Hans Mund og Øjne var og blev lukkede. Denne Gang var hans Rædsel større, end Ord kan udsige, og han styrtede sig for Nikolas Fødder og bønfaldt ham om Skaansel med uartikulerede Lyde. Hoben, der havde samlet sig ved Døren, stod gabende og iagttog denne mærkelige Scene.

"Staa op," sagde Nikola til den ulykkelige, "luk Munden og Øjnene op! Du vilde have myrdet mig, men jeg har skaanet dig. Prøv igen paa, hvad du prøvede i Aften, og du vil lige straks miste baade Syn og Mæle og aldrig faa det igen. Gaa

saa!"

Manden lod sig ikke opfordre to Gange, men flygtede, som om det gjaldt hans Liv. Han skilte Skaren ved Døren ad i to, som en Dampers Bov kløver Vandet.

Da Laohwan var den eneste, som var tilbage, kaldte Nikola ham hen til sig.

"Véd De," sagde han, "at jeg vilde have været død nu, hvis ikke min Ven havde været aarvaagen? De sover for Enden af Korridoren, og det var Deres Pligt at sørge for, at ingen kom forbi Dem, men De har ikke udført det Arbejde, der paahviler Dem. Hvad Straf skal De have for det?"

Som Svar knælede Manden ydmygt for sin Herres Fødder.

"Besvar mit Spørgsmaal! Hvad Straf skal De have?" gentog den samme ubønhørlige Stemme. "Kan jeg aldrig mere have Tillid til Dem?"

"Jeg sværger ved mine Forfædres Grave, at jeg ikke vidste, at den Mand var kommet forbi mig."

"Det er intet Svar," sagde Nikola. "De har ikke gjort Deres Pligt, og De véd, at det er noget, jeg aldrig tilgiver. Men da De ellers har været trofast, vil jeg ikke være for haard imod Dem. Om en Time sadler De Deres Hest og tager tilbage til Tientsin, hvor De opsøger Hr. Williams og siger ham, at De ikke er tilstrækkelig pligtopfyldende, og at jeg har sendt Dem tilbage. De bliver saa hos ham, indtil jeg sætter mig i Forbindelse med Dem igen. Hvis De ikke gaar til ham eller siger ham, hvad jeg har sagt, saa er De død om to Dage. Forstaar De mig?"

Manden bukkede atter dybt.

"Gaa saa!"

Uden et Ord rejste han sig op og gik henimod Døren. Det gjorde mig ondt for ham, og da han var gaaet, sagde jeg det til Nikola og spurgte paa samme Tid, om han ansaa det for klogt at gøre en Mand, der holdt éns Liv i sin Haand, til sin Fjende.

"Min Ven," svarede han, "der er et indisk Ordsprog, der siger: 'En Tjener, som man ikke kan stole paa, er som en knækket Laas paa Porten af dit Hus.' De behøver ikke at være bange for, at jeg ikke bærer mig tilstrækkelig klogt ad. Jeg har haft meget at gøre med Laohwan, og han kender mig. Han vilde hellere lade sig piske ihjel end forraade mig. Men medens jeg dadler ham, glemmer jeg jo

ganske at yde Dem Retfærdighed. En Ting er ganske sikker: hvis De ikke var kommet, saa havde vi ikke talt sammen nu. Jeg skylder Dem mit Liv. Jeg kan kun bede Dem om at tro, at De ikke skal finde mig utaknemlig, hvis der nogensinde indtræffer en Lejlighed, ved hvilken jeg kan vise Gengæld."

"Det var heldigt, at jeg hørte ham gaa igennem Korridoren," sagde jeg, "ellers kunde vi begge være kommet galt af Sted."

"Det var mærkeligt, at De var vaagen efter alle Dagens Anstrengelser. Jeg sov som en Sten. Men lad mig se paa Dem. Store Gud, Menneske! Jeg sagde Dem i Morges, at De ikke saá rask ud! Lad mig føle Deres Puls."

Han følte min Puls og stirrede mig ængstelig ind i Ansigtet. Saa tog han en lille Flaske i sin Medicinkasse, hældte et Par Draaber af den i et Glas, kom noget Vand i det og sagde, jeg skulde drikke det. Da jeg havde gjort det, gik jeg i Seng, og fem Minutter efter sov jeg en drømmeløs Søvn.

Da jeg vaagnede, var det højlys Dag, og Klokken var næsten seks. Jeg følte mig betydelig bedre, end jeg havde gjort den foregaaende Aften, men jeg var paa ingen Maade vel endnu, men hvad der var i Vejen med mig, kunde jeg ikke sige.

Klokken syv fik vi noget, der skulde agere Frokost; Klokken halvotte var Ponyerne sadlede, og vi begav os paa Rejsen igen. Da vi forlod Kroen, saá jeg mig om for at se, om jeg kunde opdage noget Spor af den stakkels Laohwan, men da han ikke var der, kunde jeg kun antage, at han havde udført Nikolas Ordre og var taget tilbage til Tientsin.

Som sædvanlig red Nikola i Spidsen, og det var ikke vanskeligt at se, at Historien om, hvordan han havde behandlet den Mand, som havde forsøgt at myrde ham, var kommet ud. Den Rædsel, med hvilken han blev betragtet af Folk, som han kom i Berøring med, var meget morsom at være Vidne til. Og han spillede den Rolle, han havde overtaget, udmærket.

Efter at have gjort Holdt ved Middagstid som sædvanlig drog vi videre indtil Klokken fire, og saa havde vi den Glæde at se den store By Pekings Mure hæve sig foran os paa den ensformige Slette. Murene syntes at strække sig saa langt bort, som Øjet kunde naa. Da vi nærmede os til dem, blev de mer og mer imponerende, og snart saá vi et uhyre stort Taarn, der var bygget paa den sædvanlige kinesiske Maade og var gennemboret af utallige Skydehuller. Først da vi var et Par Hundrede Fod fra det, opdagede vi, at disse Skydehuller var forlorne, og at hele Taarnet faktisk kun var lidet andet end Gøgl.

Vi kom ind i Byen gennem en Port, der vilde være blevet anset for ubetydelig i enhver tredie Rangs By andre Steder i Verden, og da vi havde betalt den Told, der forlangtes af os, spekulerede vi paa, i hvad Retning vi skulde gaa for at finde den Bolig, som vore Venner i Tientsin havde henvist os til.

Vi fik fat i en ung Mand, der saa fiks ud, og som vi benyttede som Fører, og kom da gennem en Række labyrintiske Stræder til et Hus i et simpelt Kvarter af Byen. Da vi naaede det, var det ganske mørkt, og det var kun efter megen Venten og gentagen Banken paa Døren, at det lykkedes os at faa Beboerne til at opdage, at vi var der. Endelig blev imidlertid Døren aabnet, og en umaadelig svær Kineser stod foran os.

"Hvad ønsker De?" spurgte han Nikola, som var den nærmeste.

"Det, som kun Freden kan give," sagde Nikola.

Manden bukkede dybt.

"Deres Excellence har længe været ventet," sagde han. "Hvis De vil være saa god at træde indenfor, saa staar alt, hvad mit Hus indeholder, til Deres Raadighed."

Vi fulgte ham gennem Huset ind i et Bagværelse. Nikola bad ham kalde paa den første Rideknægt, og da han viste sig, afgjorde han sin Regning med ham og lod ham gaa.

"Vi er nu i Peking," sagde Nikola til mig, saa snart vi var alene, "og vi maa spille vore Kort med den yderste Forsigtighed. Husk paa, som jeg saa ofte har sagt Dem, at jeg er en meget hellig Mand, og at jeg indretter mit Liv og mine Handlinger i Overensstemmelse dermed. Der er, som De ser, et Værelse ved Siden af dette. I det vil jeg bo, og De kan bo her. De maa sørge for, at ingen ser mig, og De maa lade Dem forstaa med, at jeg næsten udelukkende tilbringer min Tid med Studeringer og Andagtsøvelser. Hver Aften, naar Mørket falder paa, gaar jeg ud og søger at indhente de Oplysninger, vi trænger til. De skal staa i Spidsen for vor Økonomi og vort Husvæsen."

En halv Time senere blev vort Maaltid sat frem, og da vi havde spist og var trætte, gik vi lige i Seng. Jeg skulde ikke blive til megen Nytte for min Ven, for da jeg vaagnede næste Morgen, var min gamle Svaghedstilstand vendt tilbage; min Hud var tør og spruken, og jeg havde en forfærdelig Hovedpine. Jeg kunde ikke spise nogen Frokost, og jeg kunde se, at Nikola blev mere og mere

bekymret for min Tilstand.

Efter Frokost gik jeg en Tur, men jeg kunde ikke frigøre mig for den Tunghed, der havde bemægtiget sig mig, og jeg vendte tilbage til Huset mere død end levende. Om Eftermiddagen lagde jeg mig paa min Seng, og efter et Par Minutters Forløb havde jeg helt mistet Bevidstheden.

VII. KAPITEL.

En alvorlig Tid.

Det var højlys Dag, da jeg kom til Bevidsthed igen. Solskinnet strømmede ind i mit Værelse, og Fuglene kvidrede i Træerne udenfor. Endskønt jeg sad op og saá mig om, kunde jeg ikke forstaa det mindste af min Stilling; der var øjensynligt noget galt ved den. Da jeg var faldet i Søvn, syntes jeg, at min Seng havde været redt paa Gulvet og bestaaet af kinesiske Tæpper og lignende. Nu laa jeg i en almindelig engelsk Seng og havde Fjedermadras, Lagener og Tæpper. Desuden var Værelset selv helt anderledes. Der var et Tæppe paa Gulvet, og der hang adskillige smukke Billeder paa Væggen. Jeg var overbevist om, at de ikke havde været der, da jeg kom ind i Værelset. Jeg var imidlertid for svag til at undersøge disse mærkelige Forhold længe og lagde mig ned paa Puden igen og lukkede Øjnene. Et Par Minutter efter sov jeg igen, og vaagnede ikke før om Aftenen.

Da jeg gjorde det, opdagede jeg, at der sad én ved Vinduet og læste. Først saá jeg ikke med megen Interesse paa hende — for det var en Kvinde — hun syntes mig at være en Del af en Drøm, som jeg straks efter skulde vaagne op af i det kinesiske Hus, hvor jeg var sammen med Nikola; men det viste sig snart at være en Vildfarelse.

Den unge Dame lagde sin Bog fra sig, rejste sig og kom hen og saá paa mig. Saa opdagede jeg en meget forbavsende Ting: Den unge Pige var Frøken Medwin, den Dame, jeg havde frelst i Tientsin! Hun rørte ved min Haand med sine bløde Fingre for at se, om jeg havde Feber, antager jeg, og saa kom hun noget Medicin i et Glas, som stod paa et Bord ved Siden af mig, og førte det til mine Læber. Jeg drak uden Indsigelse og saá op paa hende.

"De maa ikke gaa, Frøken Medwin," sagde jeg. Jeg var vaagen og ventede halvvejs, at hun efterhaanden skulde forsvinde.

"Jeg gaar ikke," svarede hun. "Det glæder mig at se, at De genkender mig."

"Hvad er der i Vejen med mig? Hvor er jeg?" spurgte jeg.

"De har været meget syg," svarede hun; "men De har det meget bedre nu. De er i min Svogers Hus i Peking."

Jeg blev meget forbavset.

"I Deres Svogers Hus?" gentog jeg. "Men hvorledes i al Verden er jeg kommen der? Hvor længe har jeg været her, og hvor er Nikola?"

"I Morgen har De været her i tolv Dage," svarede hun. "De blev syg i Kineserbyen, og da De trængte til omhyggelige Pleje, bragte Deres Ven, Dr. Nikola Dem herhen. Hvor han er nu, kan jeg ikke sige Dem; jeg har kun set ham en Gang. Jeg for mit Vedkommende tror, at han er taget ud paa Landet, men jeg har ingen Idé om i hvilken Retning, og naar han kommer tilbage. Men nu har De talt nok, nu maa De prøve paa at falde i Søvn igen."

Jeg var alt for svag til at være ulydig, derfor lukkede jeg Øjnene, og et Par Minutter efter var jeg i Drømmenes Land igen.

Den næste Dag var jeg saa meget stærkere, at jeg kunde sidde oppe, spise noget mere nærende Føde, og, hvad jeg syntes langt bedre om, jeg kunde faa en længere Samtale med min Sygeplejerske. Det gjorde mig mere godt end nogen Læges Medicin, og efter en halv Times Forløb var jeg en helt anden Mand. Den stakkels Pige sørgede endnu over sin Fader, og jeg lagde Mærke til, at den mindste Hentydning til Tientsin kaldte Taarer frem i hendes Øjne. Efter hvad jeg senere har faaet at vide, var Konsulen optraadt hurtigt og energisk med det Resultat, at Pøbelhobens Anførere var blevne straffede, og den Mand, som havde myrdet den ulykkelige Missionær, havde maattet bøde med Livet for sin Forbrydelse.

Frøken Medwin talte i varme Udtryk om den Rolle, jeg havde spillet i den sørgelige Historie, og det var let at se, at hun ogsaa var Nikola meget taknemlig for den Maade, han havde opført sig paa over for hende. Williams havde efter Nikolas Ordre optaget hende i sit Hus og straks sat sig i Forbindelse med Konsulen. Da saa Hr. Medwin var blevet begravet paa den engelske Kirkegaard og de juridiske Formaliteter, der stod i Forbindelse med Mordet, var opfyldte, havde han skaffet hende paalidelige Tjenestefolk og sendt hende til Peking.

Den næste Morgen bragte hun mig noget Bouillon, og medens jeg drak den, satte hun sig ved Sengen.

"Jeg tror nok, De kan komme lidt op i Eftermiddag, Hr. Bruce," sagde hun, "De har det meget bedre."

"Det vil jeg haabe," svarede jeg. "Jeg maa gøre alt, hvad jeg kan, for at faa

Kræfter; det var ganske overordentlig uheldigt, at jeg blev syg, og jeg antager, at Nikola er meget utaalmodig over det."

Jeg syntes, hun saá lidt stødt ud, og et Øjeblik efter indsaa jeg, at jeg havde sagt en Dumhed.

"De maa ikke anse mig for utaknemlig," skyndte jeg mig at bemærke; "men jeg skal sige Dem, jeg saá det fra et bestemt Standpunkt. Jeg føler mere Taknemlighed mod Dem, end jeg kan sige. Naar jeg sagde, at det var meget uheldigt, at jeg var syg, saa mente jeg, at det passede saa daarligt sammen med den kritiske Periode, vore Sager nu befinder sig i, at jeg ikke skulde kunne arbejde. De kan da nok tænke, at jeg er meget glad over al den Godhed, De viser mig."

Jeg greb hendes Haand. Hun rødmede lidt og slog Øjnene ned.

"Det glædede mig meget, at vi kunde optage Dem her i Huset; jeg forsikrer Dem, min Svoger og min Søster var meget ivrige for at gøre det, da de hørte, hvilken Tjeneste De har gjort mig. Men jeg maa sige Dem noget, Hr. Bruce. De taler om den kritiske Stilling, De er i. De sagde til mig i Tientsin, at hvis De fortsatte det Arbejde, som De indlod Dem paa, slap De maaske aldrig levende fra det. Er det ganske sikkert, at De maa fortsætte det, at De maa vove Livet paa den Maade?"

"Ja, det gør mig ondt at maatte indrømme det; men jeg har givet mit Ord og kan ikke trække mig tilbage. Hvis De blot vidste, hvor vanskeligt det er for mig at sige dette, vilde De ikke prøve paa at friste mig til at tale om Sagen."

"Men jeg synes, at det ikke er rigtigt at kaste sit Liv bort paa den Maade."

"Jeg har altid kastet mit Liv bort," svarede jeg temmelig bittert. "De véd ikke, hvilken Stakkel jeg er, Frøken Medwin. Den Gang, da jeg indlod mig paa den Sag, som jeg nu giver mig af med, var jeg i den største Forlegenhed og det især paa Grund af min egen Taabelighed. Synes De mindre godt om mig for det? Jeg er bange for, at jeg ikke duer til meget andet end til at komme i Forlegenheder og arbejde mig ud af dem igen."

"De er vist ikke retfærdig imod Dem selv," svarede hun. "Jeg kan ikke tro, at De er saa uheldig, som De siger."

Det bankede paa Døren, og en høj, smuk Mand traadte ind i Værelset. Man kunde se paa ham, at han var Missionær, og at han var mellem tredive og fyrretyve Aar.

"Naa, Hr. Bruce," sagde han muntert, medens han kom hen til Sengen og bød mig Haanden, "det glæder mig at høre af min Svigerinde, at det gaar saa godt fremad med Dem. Jeg burde have besøgt Dem flere Gange, men jeg har været hjemme fra. De har haft et heftigt Anfald af Feber, og jeg maa rigtignok sige, at jeg tror, det er et stort Held, De er sluppet saa godt fra det."

"Jeg er Dem meget taknemlig," sagde jeg, "fordi De har optaget mig i Deres Hus; jeg véd ikke, hvad der ellers skulde være blevet af mig."

"Naa, tal ikke om det," svarede Hr. Benfleet, for det hed han, "vi er jo kun saa faa Englændere i Peking, og det vilde virkeligt være sørgeligt, hvis vi ikke i Nødsfald hjalp hinanden."

Medens han sagde dette, tog jeg med Haanden op til Hovedet og gjorde straks en mærkelig Opdagelse. Da jeg var blevet syg, var jeg klædt som Kineser, gik med Pisk, og min Hud var farvet lysebrun. Hvad monstro mine Venner, havde ment om min Forklædning?

Det var først senere, jeg opdagede, at jeg var kommet til deres Hus i fuldstændig europæisk Paaklædning. Det samme havde været Tilfældet med Nikola, da han gik til Hr. og Fru Benfleet for at bede dem om at optage mig i deres Hus.

"Gladys siger mig, at De skal op i Eftermiddag," sagde Hr. Benfleet; "jeg antager, at De vil have godt af det. Hvis jeg kan hjælpe Dem med en eller anden Ting ved Deres Paaklædning, saa beder jeg Dem blot om at sige det."

Jeg takkede ham. Saa undskyldte han sig med, at han skulde hen i Missionshuset, sagde Farvel og gik.

Jeg vilde give mig til at tale med Frøken Medwin igen, men hun standsede mig.

"De maa ikke tale mere," sagde hun med en køn, bydende Mine. "Jeg skal læse for Dem en halv Times Tid, og saa overlader jeg Dem til Dem selv indtil Frokost. Saa skal jeg lægge Deres Sager i Orden for Dem, saa De kan staa op."

Hun tog en Bog, satte sig ved Vinduet, aabnede den og begyndte at læse. Hendes Stemme var blød og musikalsk, og hun tolkede Forfatterens Mening med stor Dygtighed. Jeg er imidlertid bange for, at jeg kun havde lidt Interesse for Historien, jeg var alt for stærkt optaget af at iagttage de forskellige Udtryk i hendes Ansigt, at lægge Mærke til hendes hvide Hænders fine Form og de nydelige smaa Fødder og Ankler, som kigede frem under Kjolen. Hun har vist haft Mistanke om noget af den Slags; for hun saá pludselig op midt i en Periode,

der ellers vilde have optaget hele hendes Opmærksomhed. Hendes Ansigtsfarve og den hurtige Maade, som Fødderne gled ind under Kjolen paa, bestyrkede mig i denne Forestilling. Hun vedblev ganske vist at læse, men der var ikke den samme Ro i Tonen som før, og et Par Gange lagde jeg Mærke til, at hun gik hen over Ordene, som om hun prøvede paa at tænke paa to Ting paa samme Tid. Straks efter lukkede hun Bogen og rejste sig.

"Nu maa jeg vist ud og se, om jeg kan hjælpe min Søster lidt," sagde hun hurtigt.

"Mange Tak, fordi De har læst for mig," svarede jeg, "det var dejligt."

Da Frokosten var forbi, tog jeg det Tøj paa, som var blevet lagt frem til mig, og saa snart mit Toilette var fuldendt, tog jeg Hr. Benfleets Arm og gik med ham til en Terrasse i Haven bag Huset. Her blev der sat Stole frem til os, og vi satte os ned. Jeg saá mig om, idet jeg halvvejs ventede, at Frøken Medwin skulde være der, men hun viste sig ikke i temmelig lang Tid. Da hun kom, udtrykte hun sin Glæde ved at se mig oppe igen, og saa gik hun hen til en lille kinesisk Hund, der laa i Solskinnet ved Foden af en stor Stenfigur. Om hun altid var lige saa kærlig mod den lille Hund, kan jeg ikke sige; men den Maade, paa hvilken hun kælede for den ved denne specielle Lejlighed, kunde have gjort de fleste Mænd vanvittige af Skinsyge. Jeg véd ikke af, at jeg paa nogen Maade er uvenlig mod Dyr; men jeg er bange for, at hvis jeg havde været alene og denne Hund i Nærheden af mig, saa vilde jeg have været fristet til at tage en Stok og give den en Dragt Prygl.

Straks efter saá hun op, og da hun opdagede, at jeg iagttog hende, kom hun hen til os og gjorde nogle Bemærkninger, som mest var henvendte til hendes Svoger, undskyldte sig derpaa og gik tilbage til Huset igen. Hvis jeg vilde sige, at jeg var skuffet, saa vilde jeg neppe sige Sandheden, det vilde være rigtigere at sige, at jeg blev meget bedrøvet. Havde jeg fornærmet hende, eller plejer Kvinder at bære sig ad paa den Maade? Jeg havde læst i Romaner, at naar de mente, de havde været lidt for ødsle med deres Gunst, medens en Mand var i Forlegenhed, saa plejede de at blive kølige imod ham, naar der ikke mere var noget i Vejen. Hvis det var rigtigt, saa var hendes Optræden ved denne Lejlighed ganske naturlig, og saa maatte jeg opfatte den saaledes. Men jeg opdagede snart, at det vilde være lettere at naa Nordpolen end at prøve paa at være logisk eller klarhovedet i saadan en Tilstand, som jeg var i. Jeg vilde prøve paa at nægte, at jeg var forelsket; det var første Gang, jeg havde gjort Bekendtskab med denne fatale Lidenskab, der ligesom Mæslinger er meget værre, naar man er ældre, end naar man er Barn. Saa man kan jo nok tænke sig, at jeg ikke følte mig meget vel

og rolig til Mode.

Om Hr. Benfleet i det hele taget tænkte noget i den Anledning, kan jeg ikke sige, men han sagde ingenting. Hvis mit Væsen, efter at Frk. Medwin var gaaet, ikke slog ham som højst ejendommeligt, saa kunde han imidlertid ikke have været den klart tænkende Verdensmand, som hans Venner i Peking troede, han var. Alt, hvad jeg véd, er, at da jeg vendte tilbage til Huset, var jeg i allerhøjeste Grad irriteret.

Men før en Time var gaaet, skulde jeg opleve et Eksempel til paa de underlige Modsigelser i Kvindens Karakter. Jeg var aldrig saa snart kommet ind i Huset, før alt var forandret. Man haabede, at jeg ikke havde forkølet mig igen, den mageligste Stol var sat til Side til Brug for mig, og en ganske unødvendig Skammel blev stillet under mine Fødder. I det hele taget viste man mig lige saa megen Opmærksomhed og Sympati, som man havde vist mig Kølighed før. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke om det, men jeg tøede imidlertid op i mindre end en halv Time og glemte fuldstændig mit daarlige Humør.

Næste Dag var jeg saa meget stærkere, at jeg kunde tilbringe den største Del af Tiden i Haven. Da Hr. og Fru Benfleet var optagne paa anden Maade, var Frøken Medwin saa venlig at hellige mig en stor Del af sin Tid, og jeg benyttede mig deraf og havde den største Glæde af at passiare med hende om forskellige Ting.

Ved Frokosten, til hvilken jeg var oppe for første Gang, blev det foreslaaet, at vi om Eftermiddagen skulde prøve paa at naa ud til den store kinesiske Mur, som laa en halv Fjerdingvej derfra. Saa snart Maaltidet var forbi, begav vi os altsaa paa Vandring. De snevre Gader var overfyldte af Kulier, Arbejdsvogne, Bærestole, Ponyer, der kun var lidt større end St. Bernhardshunde, og Kameler, af hvilke nogle var belæssede med Kul, og andre skulde bringe Teladninger mod Nord. Tiggere, som alle var modbydelige hver paa sin Maade og havde Ar af næsten alle kendte Sygdomme paa deres Legemer, og som i ni Tilfælde af ti ikke blot kunde, men ogsaa i høj Grad ønskede at smitte os med deres Sygdomme, sværmede rundt omkring og stødte og puffede til os, medens vi gik. Dertil kom, at vi mindst én Gang hvert tredie eller fjerde Skridt blev angrebne med hadefulde Skrig og Udtryk, som vilde bringe den gemeneste Kulsjover til at rødme, ledsagede af Fagter, som fik mine Fingre til at klø efter at lange ud efter dem, der generede os paa denne Maade. Naar man saa hertil føjer alt det, man ser og lugter i den hæsligste Stad i Østasien, som man kan tænke sig, og Bevidstheden om, at man er foragtet og hadet af den foragteligste Race under Solen, og naar man udfylder enhver Plads, der er tilbage, med det Støv, som paa

en rolig Dag ligger seks Tommer højt paa Gaden og i Blæst, og det har man mindst tre Gange om Ugen, bedækker én fra Top til Taa med det ubehageligste Smuds, saa vil man faa et lille Indtryk af, hvad det vil sige at gaa en Tur i Pekings Gader. Det kan synes lidt overdrevent for et Menneske, der aldrig har rejst i Kina; men jeg beklager, at jeg ikke anser mine Udtryk for stærke nok.

Ikke én, men hundrede Gange fandt jeg god Grund til at angre, at jeg havde faaet Frøken Medwin med ud, men vi naaede da Gudskelov endelig Muren.

Vi satte os paa en Bastion og saá ned over Byen. Det var en mærkelig Udsigt, vi havde. Fra Muren kunde vi se Chi-en-Men eller "den store Port", mod Nord laa Tartarbyen. Lige neden for os var et forholdsvis lille Tempel, omkring hvilket der samlede sig en Mængde Fodgængere, Købmænd, Kulier, Vogne, Kameler, Ponyer, Borgere, Tiggere og Bissekræmmere. Oven over vort Hoved knejsede de to store Taarne, som danner en Del af Muren selv, medens vi til højre og venstre, saa langt Øjet kunde naa, saá en endeløs Forvirring af Byens Tage, der næsten alle var bedækket med en Slags vissent, brunt Græs, ja, i mange Tilfælde voksede der endogsaa smaa Træer og Buske ud af Mellemrummene mellem Stene. I det Fjerne kunde vi se de røde Mure, der omgav "den forbudne Stad", med andre Ord det kejserlige Palads. Til den anden Side laa det store Klokketaarn med det store Trommetaarn i Nærheden og længere borte endnu Lamaklostrets Tage. Det sidste havde jo en særlig Tiltrækningskraft for mig, og jeg kunde neppe vende Øjnene fra det.

Da vi havde taget dette Overblik og begyndte at tænke paa at gaa hjem igen, henvendte jeg mig til min Ledsagerinde og udtalte de Tanker, der opfyldte mig.

"Ja, nu er jeg jo rask igen og kommer vel snart til at forlade Dem," sagde jeg; "det kan vist ikke vare længe, før jeg hører fra Nikola."

Hun var tavs et Øjeblik. Saa svarede hun:

"De maa ikke være vred paa mig, Hr. Bruce, naar jeg siger Dem, at jeg ikke kan lide Deres Ven. Han gør mig bange."

"Men hvorfor dog?" spurgte jeg, som om det var saa forbavsende, at Nikola gjorde det. Jeg havde Lyst til at fortælle hende, at næsten alle de Mennesker, der kendte ham, var af samme Mening som hun.

"Jeg véd ikke, hvorfor jeg er bange for ham; det skulde da være, fordi han er saa forskellig fra andre Folk. Le ikke af mig, naar jeg siger Dem, at jeg altid synes,

hans Øjne ligner en Slanges; de er saa kolde og lidenskabsløse og synes dog at se helt igennem én og at fortrylle én, indtil han holder op med at se paa én; jeg har aldrig nogensinde set saadan nogle Øjne, og jeg haaber, at jeg heller aldrig skal gøre det mere."

"Men han har jo dog været meget venlig imod Dem."

"Ja, det kan jeg ikke glemme," svarede hun; "og jeg forekommer mig selv saa utaknemlig; men man kan jo ikke gøre for sine Sympatier og Antipatier, vel?"

Jeg rykkede lidt nærmere hen til hende.

"Jeg haaber ikke, at De har nogen stærk Antipati mod mig, Frøken Medwin," sagde jeg.

Hun begyndte at stikke i den Jord, der fandtes mellem de store Sten, paa hvilke vi sad.

"Nej, det tror jeg ikke," svarede hun blidt og syntes med Interesse at iagttage en lille Bille, som var kommet ud af et Hul og nu krøb henimod os.

"Det glæder mig," svarede jeg, "jeg vilde saa gerne, at Deres Tanker om mig skulde være venlige."

"Det kan De være vis paa, de er," svarede hun. "Husk paa, hvor meget jeg skylder Dem. Aa, den skrækkelige Aften! Jeg vil aldrig kunne glemme den Rædsel! Har De glemt den?"

Jeg indsaá, at vi havde en lille Duel sammen, og at hun prøvede paa at lede Samtalen i en anden Retning; men det vilde jeg ikke finde mig i. Jeg saá hende ind i Ansigtet, men hun vendte sig bort og stirrede paa en mørk Sky, som rejste sig paa Sletten bag ved os.

"Frøken Medwin," sagde jeg; "tidligere eller senere tror jeg, at der i en Mands Liv optræder en Kvinde, som er hele Verden for ham. Gladys, kan De gætte, hvad jeg vil sige?"

Hun svarede ikke, men den ulykkelige Bille, som, uden at hun havde lagt Mærke til det, var naaet hen til hendes Fødder, blev knust. Og dog var hun det venligste og blideste Væsen, der var til i Verden. Denne lille ubetydelige Handling viste mig mere, end Ord kunde have gjort, hvor forvirret hun var.

"Jeg vil sige," vedblev jeg, "at en Kvinde, den eneste Kvinde af alle, endelig er

traadt ind i mit Liv. Er De glad ved at høre det?"

"Hvor kan jeg være det, naar jeg ikke kender hende?" udbrød hun dæmpet.

"Hvis De ikke kender hende," svarede jeg, "saa er der ingen anden, der gør det. Gladys, det er Dem, der er den Kvinde! Jeg véd, at jeg ikke har Ret til at sige Dem det, naar jeg ser hen til min nuværende Stilling, men Gud skal vide, at jeg ikke kan gøre for det. De er mig kærere end alt andet i Verden, jeg har elsket Dem fra det første Øjeblik jeg saá Dem. Kan De elske mig lidt til Gengæld? Tal aabent og sig mig, hvad der bor i Deres Hjerte, og ske hvad der vil, jeg vil finde mig i Deres Afgørelse."

Hun skjalv heftigt, men der kom ikke et Ord over hendes Læber. Hendes Ansigt var meget blegt, og hun syntes at have Vanskelighed ved at trække Vejret, men jeg vilde nu fremtvinge et Svar. Jeg greb hendes Haand.

"Hvad har De at sige mig, Gladys?"

"Hvad kan jeg sige?"

"Sig, at De elsker mig," svarede jeg.

"Jeg elsker Dem," svarede hun saa blidt, at jeg neppe kunde høre Ordene.

Og saa kyssede jeg hende for hele Pekings Øjne.

Der kommer en Gang i de fleste Mænds Liv, — af den Grund tror jeg ogsaa, at der i de fleste Kvinders Liv kommer nogle Minutter, i hvilke de nøjagtig forstaar, hvad ublandet Lykke vil sige — et Par Minutter i deres korte Tilværelse, da Luften synes at genlyde af Glædesklokker, da Tiden staar stille, og da der ikke er noget, som hedder Sorger. Saaledes følte jeg mig til Mode i det Øjeblik. Jeg elskede og blev genelsket. Men næsten før jeg havde Tid til at indse, hvor lykkelig jeg var, kom der en Bevidsthed om min virkelige Stilling, og jeg blev kastet ned i Dybet igen. Hvad Ret havde jeg, sagde jeg til mig selv, til at sige en ung Pige, at jeg elskede hende, naar det næsten var umuligt, at jeg nogensinde kunde gøre hende til min Hustru? Ingen som helst Ret! Jeg havde gjort noget skrækkeligt, og nu maatte jeg gaa fremad, gaa i Dødens Gab og forlade alt, hvad der kunde gøre Livet værd at leve, og vide, at jeg havde voldet én Smerte, én, som jeg fremfor alt ønskede at skaane for Smerte. Ja, hvis jeg bad Nikola om at give mig fri, saa tvivlede jeg ikke om, at han gjorde det. Men var det rigtigt, naar jeg havde givet ham mit Ord paa, at jeg vilde drage med ham?

Nej, der var ikke andet for mig at gøre end at holde mit Løfte og stole paa, at Skæbnen vilde bringe mig tilbage til den Kvinde, jeg elskede.

Eftermiddagen gled hurtigt hen, og det var paa Tide for os at tænke paa at komme hjem. Jeg vilde gerne skynde mig, for jeg havde ikke Lyst til at gaa med en Dame gennem Pekings Gader i Tusmørket. Gaderne var slemme nok om Dagen, om Aftenen var de ti Gange værre. Vi steg altsaa ned af Muren, og ti Minutter efter havde vi igen naaet Benfleets Villa.

Da vi traadte ind i Huset, havde jeg fattet en Beslutning. Som hæderlig Mand havde jeg kun to Udveje; den ene var at meddele Hr. Benfleet, hvorledes det stod til med mine Følelser, den anden, at lade Gladys forstaa, at jeg ikke vilde anse hende for bunden til mig paa nogen som helst Maade, før jeg vendte tilbage, hvis jeg nogensinde vendte tilbage fra det Arbejde, jeg havde paataget mig. Saa snart Aftensmaaltidet derfor var forbi, bad jeg Missionæren om at tilstaa mig en fem Minutters Samtale i Enrum. Han sagde straks venligt Ja, men jeg syntes der var en lille Sky paa hans Pande. Vi gik ind i hans Studerekammer, som laa i den anden Ende af Bygningen, og da vi kom derind, bad han mig om at tage Plads, idet han sagde:

"Naa, Hr. Bruce, hvad er det saa, De vil sige mig?"

Nu tror jeg ikke, at jeg er noget særlig nervøst Menneske, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke følte mig ganske vel til Mode i dette Tilfælde. Jeg spekulerede og spekulerede paa, hvorledes jeg skulde begynde min Forklaring; men det var umuligt for mig at finde de rigtige Ord.

"Hr. Benfleet," sagde jeg tilsidst fortvivlet. "De vil sandsynligvis være enig med mig, naar jeg siger, at De kun kender meget lidt til mig."

"Ja, det kan vi vist være enige om," svarede han med et Smil. "Hvis jeg skal være ærlig, saa vil jeg indrømme, at jeg kender *meget* lidt til Dem."

"Jeg vilde ønske, at De kendte mig bedre."

"Hvorfor?"

"Jo, ærligt talt, det er af meget vigtige Grunde, hvad De vil forstaa, naar jeg siger Dem, at jeg i Eftermiddag har friet til Deres Svigerinde, Frøken Medwin."

"Jeg maa tilstaa, at jeg har tænkt mig det," svarede han. "Der har været Tegn og underlige Gerninger i Landet, og skønt min Kone og jeg bor i Peking, kan vi dog

endnu tænke os, hvad det vil føre til, naar en Mand er opmærksom mod en ung Pige, som De i den senere Tid har været imod min Svigerinde."

"Jeg haaber, at De ikke har noget imod det."

"Skal jeg sige, hvad jeg mener?"

"Ja, det maa De endelig. Jeg ønsker, at De er fuldstændig aaben."

"Saa er jeg bange for, jeg maa sige, at jeg har noget imod det."

"Og dertil har De naturligvis en fornuftig Grund?"

"Jeg vil ikke nægte, at det er en Grund, som Tiden og bedre Bekendtskab muligvis kan fjerne. Men lad os nu først se, i hvilket Lys De staar for os. Indtil for en fjorten Dages Tid siden vidste hverken min Kone, Frøken Medwin eller jeg, at De var til i Verden. Men De var syg, og vi optog Dem her i Huset uden at vide det mindste om Deres tidligere Liv, det véd De jo nok. Jeg tror, at De vil være enig med mig om, at en Englænder, som optræder i kinesisk Dragt uden at give nogen Grund for det, og som drager omkring i Kina med en Mand, der er almindelig frygtet, ikke er et Menneske, som man saadan uden videre vil anerkende som sin Svigerindes Forlovede. Men jeg er ikke bornert, og jeg véd, at det meget ofte gaar saaledes, at naar en Mand har slaaet lidt til Skaglerne, saa kan en god Kvinde gøre ham mere Gavn end Erkebiskoppen af Canterbury og hele hans Kleresi. Hvis De elsker hende, vil De foresætte Dem at vinde hende, og i dette Tilfælde er det, for at bruge et Sportsudtryk, et Væddeløb, der maa vindes ved at vente. Hvis De mener, at Gladys fortjener, at man arbejder for hende og venter paa hende, saa gør De det, og da jeg synes godt om det, jeg har set af Dem hidtil, vil jeg give Dem alle de Lejligheder, jeg kan, til at naa Deres Maal. Men hvis De ikke ønsker at arbejde for at vinde hende eller at vente, saa tager De sandsynligvis bort herfra efter denne Samtale, og saa er vi fri for Dem. En Ting synes jeg imidlertid vilde være klogt, og det er, at De forlader mit Hus i Morgen tidlig."

"Det vilde jeg selv foreslaa."

"De forstaar naturligvis, hvad jeg siger, og hvorfor jeg siger det?"

"Ja, fuldstændig."

"Meget vel. Hvad vi altsaa er blevne enige om, er dette: Som min Svigerindes Formynder vil jeg ikke absolut forbyde Deres Forlovelse, men jeg samtykker foreløbig ikke i noget, foreløbig, det vil sige: ikke før jeg kender Dem bedre. Naar De er i en saadan Stilling, at De kan underholde en Hustru paa en passende Maade, og De kan komme til os uden noget Hemmelighedskræmmeri eller nogen Frygt, saa vil jeg drøfte Sagen videre med Dem; i Mellemtiden vil vi ikke tale om det. Jeg er vis paa, at min afdøde Svigerfader vilde have sagt det samme."

"De har behandlet mig meget ærligt og godt, og jeg takker Dem for det."

"Det glæder mig, at De er enig med mig. Men lad os saa tale et Par Ord om det Arbejde, De har for. Jeg kender ikke dets Beskaffenhed, men det vilde glæde mig, hvis De vilde forsikre mig, at der ikke er noget i det, som De behøver at skamme Dem for."

"Jeg tror ikke, at der er noget i det, som jeg behøver at bebrejde mig," sagde jeg. "Det er nærmest en Slags videnskabelig Undersøgelse. Jeg faar en stor Sum for at sætte mit Liv paa Spil, medens jeg søger at opdage visse Ting. Mere kan jeg ikke sige Dem."

"Jeg antager, at De har forpligtet Dem til at holde det hemmeligt."

"Ja, det har jeg."

"Saa vil jeg ikke overtale Dem til at sige mere. Skal vi saa gaa ind til Damerne."

Da jeg traadte ind i Dagligstuen, saá min Elskede paa mig med spændt Mine. Jeg smilede for at berolige hende, og da Hr. og Fru Benfleet lidt senere var venlige nok til at forlade Værelset, fortalte jeg hende alt, hvad vi havde aftalt.

Hun var ganske enig med mig om, at hendes Svogers Forslag var det fornuftigste. I al den Tid jeg var borte med Nikola, kunde vi ikke staa i Forbindelse med hinanden, og paa den Maade vilde vi kunne overbevise os om, at vore Følelser virkelig var ægte, og om vor Tilbøjelighed vilde vedvare.

"Ak ja; men hvor jeg vilde ønske, at jeg vidste, hvad De har for," udbrød Gladys.

"Jeg kan desværre ikke sige Dem det," svarede jeg. "Jeg er hindret af Løfter paa alle Sider. De maa stole paa mig, Gladys."

"Det er slet ikke, fordi jeg ikke stoler paa Dem," sagde hun med et Suk, "jeg tænker paa de Farer, De skal udsætte Dem for, og paa den lange Tid, der vil hengaa, inden jeg hører fra Dem eller ser Dem igen."

"Ja, det er der ikke noget at gøre ved," sagde jeg. "Hvis jeg havde truffet Dem, før jeg indlod mig paa dette Foretagende, kunde Sagen maaske være blevet arrangeret anderledes, men som man reder, saa ligger man."

"Aa, jeg er saa bange for denne Nikola."

"Det behøver De ikke at være! Han og jeg er meget gode Venner, og saa længe jeg er ærlig overfor ham, kan jeg kun vente ærligt Spil fra hans Side. Hvis vi var Fjender, kunde De skælve for min Sikkerhed, men saa længe vi er Venner, forsikrer jeg Dem, at De ikke behøver at nære nogen Frygt."

"Forlader De os i Morgen tidlig?"

"Ja, kæreste Gladys, jeg maa af Sted; men saadan som vor Stilling til hinanden er, er vi mere end Venner og dog i Verdens Øjne mindre end Elskende, og saa kunde det neppe gaa an, at jeg blev her. Desuden venter jeg, at Nikola trænger til min Hjælp. Men nu, før jeg glemmer det, beder jeg Dem om at give mig den Ring, jeg gav Dem i Tientsin."

Hun forlod Værelset og vendte et Øjeblik efter tilbage med den. Jeg tog den fra hende, hævede hendes Haand op og satte den paa hendes Finger, idet jeg kyssede hende.

"Jeg vil altid gaa med den," sagde hun.

Medens hun talte, traadte Fru Benfleet ind. Et Øjeblik efter hørte jeg faste, kraftige Fodtrin i Korridoren, Fodtrin, der lød saa ubehagelig bekendte for mig. Saa traadte Nikola ind.

VIII. KAPITEL.

Hvorledes det gik Prendergast.

Hvis jeg sagde at jeg blev overrasket, da Nikola pludselig traadte ind i Benfleets Dagligstue, saa vilde det være et alt for svagt Udtryk. Hvordan det nu var eller ikke, saa lod det altid til, at Nikola skulde overraske mig, naar han kom, og mærkelig nok var jeg ikke alene om denne Følelse, thi mere end ét Menneske af mit Bekendtskab har siden tilstaaet, at han har haft akkurat den samme Fornemmelse. Hvad det var hos Manden, der voldte det, vilde være vanskeligt at sige. Under alle Omstændigheder, saa meget er sikkert, at det vilde være umuligt for Nikola at sige eller gøre en hverdagsagtig Ting. Naar han tiltalte én, følte man instinktmæssigt, at man maatte svare ham tydeligt og ligefrem eller slet ikke. Det svarede slet ikke til Mandens Personlighed at modtage et undvigende Svar. Man syntes ganske ubevidst, at han var berettiget til at fordre, at man skulde gøre alt, hvad man kunde, for hans Skyld, og det gjorde man ogsaa, enten han fortjente det eller ikke. Jeg har set Nikola tage en af de skrappeste og mest stædige Mænd i Haanden og bede ham om en Tjeneste, som det vilde have været Galskab at vente, at han skulde gøre ham, tale med ham paa sin egen rolige, men bydende Maade og i mindre end ti Minutter faa Sagen afgjort og Anmodningen opfyldt.

Der var en anden Ting, som slog mig som mærkelig ved denne ejendommelige Personligheds Karakter, og det var, at han altid, før man svarede, eller før man talte, syntes at vide ganske bestemt, hvad man vilde svare paa hans Spørgsmaal. Selv begyndte jeg snart at føle, at jeg godt kunde spare mig den Ulejlighed at svare i det hele taget.

Da han var traadt ind i Værelset, gik han hen til Gladys, bukkede, tog hendes Haand og sagde Godaften, saa henvendte han sig til mig og sagde med sit ubeskrivelige Smil:

"Kære Bruce, det glæder mig at se Dem saa vel; jeg havde ventet at se et Skelet, og til min Glæde ser jeg en Mand for mig. Hvornaar tror De, at De kan rejse igen?"

"Jeg er parat, saa snart De er det," svarede jeg, men ikke uden lidt Modløshed, da jeg saá, over paa Gladys og opdagede, at det Øjeblik, da jeg skulde skilles fra

hende, virkelig var kommet.

"Det glæder mig at høre," svarede han; "for Tiden iler. Tror De, De kan følge med mig om et Par Minutter. Kan De? Naa, det er godt. Hvis De ikke har noget imod det, vil jeg gerne tale med Hr. Benfleet, og saa maa vi af Sted."

Han forlod Værelset ledsaget af vor Værtinde, og Gladys og jeg var alene i en halv Snes Minutter.

Jeg vil ikke beskrive, hvad der skete under denne korte Samtale; det behøves ikke; det er nok at sige, at da den var forbi, gik jeg ud til Nikola paa Verandaen, og vi forlod Huset sammen. Da Gadedøren blev lukket, syntes jeg, at al min Livslykke gled bort fra mig. Jeg gik i næsten fem Minutter i Tavshed ved min Ledsagers Side og tænkte paa, om jeg nogensinde igen skulde se dem, jeg lige havde sagt Farvel til. Nikola maa have haft en Forestilling om, hvad der gik for sig i min Sjæl, for han henvendte sig til mig og sagde fortroligt:

"Frisk Mod, Bruce, vi er her tilbage igen, før De véd, hvor De er, og husk paa, at De saa er en forholdsvis rig Mand. Frøken Medwin er en Pige, det er Umagen værd at vente paa. Hvis De ikke har noget imod det, vil jeg ønske Dem til Lykke."

"Hvor véd De noget om det?" spurgte jeg overrasket.

"Jeg har jo lige talt med Hr. Benfleet," svarede han.

"Men han sagde Dem da ikke noget?"

"Jeg vilde netop tale med ham om den Sag," sagde Nikola. "De er min Ven, jeg skylder Dem en Tjeneste, og derfor vilde jeg jævne og glatte Sagen for Dem, saa godt jeg kunde. Sandt at sige er jeg glad ved, at dette er sket, det vil gøre Dem saa meget forsigtigere. Jeg tror ikke paa almindelige Regler med Hensyn til Kærlighed; men der er ingen Ting, der i den Grad som Kærlighed faar en Mand til at passe paa sine Handlinger."

"Det er meget smukt af Dem, at De gør Dem saa megen Ulejlighed for min Skyld," sagde jeg varmt.

"Aldeles ikke," svarede han. "Man kan ikke tale om Ulejlighed i en Situation som vor. Men lad os nu komme saa hurtigt af Sted som vi kan. Jeg har en Masse Ting at tale med Dem om, og vi har mange Forberedelser at træffe før i Morgen tidlig."

"Men hvor skal vi hen? Dette er jo ikke Vejen tilbage til det Hus, hvor jeg blev syg."

"Nej, naturligvis," sagde Nikola; "vi skal et andet Sted hen; vi skal hen til en Englænder, som jeg kender; dèr skal vi have vore kinesiske Dragter paa igen."

"Saa er dette sandsynligvis vor sidste Tur i europæisk Dragt?"

"Ja, under alle Omstændigheder i mange Maaneder."

Saa gik vi igen nogen Tid uden at tale. Nikola, tror jeg, overvejede sine uendelige Intriger, og jeg tænkte paa den unge Pige jeg havde forladt. Tilsidst naaede vi imidlertid det Hus, vi skulde til, og da vi bankede paa Døren, blev den straks lukket op. Det var et lille Hus, der laa i en Sidegade. Ejeren var en Englænder, hvis Forretninger ofte nødte ham til at gøre lange Rejser i det Indre. Han var Ungkarl og, efter hvad jeg fik ud af, hvad Nikola sagde, paa ingen Maade kræsen med Hensyn til sine Omgangsfæller; jeg tror heller ikke, han havde noget godt Navn paa sig i Peking. Før vi havde været fem Minutter i hans Selskab, havde jeg et nøjagtigt Indtryk af Manden, og jeg kunde ikke paa nogen Maade forstaa, hvorfor Nikola havde valgt ham. At han var bange for Nikola var indlysende, og det var lige saa sikkert, at Nikola vilde have, han skulde være det. Han hed Edgehill, og for at skjule sin Nervøsitet affekterede han en gemytlig Fortrolighed, som snarere forøgede end skjulte det, han vilde skjule.

"De ser ikke rigtig vel ud, Hr. Bruce," sagde han, da jeg blev præsenteret for ham. Saa efterlignede han en Mand, der trækker en Flaske op og sagde med et Grin:

"De er nok ikke gaaet af Vejen for et Glas, hvad?"

"Jeg har ligget syg af Feber," svarede jeg.

"Ja saa, De har faaet for meget pekingsk Luft," sagde han. "Dette forbandede Land kunde gøre det af med en ægyptisk Mumie. Naa, det er jo lige meget, hold bare Modet oppe, saa klarer De Dem nok."

Jeg takkede ham for denne Forsikring og vendte mig saa om mod Nikola, der sad i en lang Rørstol og stirrede stift paa ham, medens han klemte Fingerspidserne sammen. Der syntes at være noget, der gjorde ham urolig. Da han saa talte, var det tydeligt og meget bestemt, som om han ønskede, at hvert enkelt Ord skulde høres i sin fulde Klarhed af den Mand, det var henvendt til.

"Naa, Hr. Edgehill, De har til Trods for mine gentagne Advarsler underrettet Deres kinesiske Venner om, at De har en Gæst."

Manden traadte tilbage, som om han havde faaet et Slag. Han blev ildrød i Hovedet og straks efter ligbleg. Han strakte Haanden ud imod Væggen bag ved sig, som om han søgte Støtte, og han trak Vejret meget dybt.

"Deres to kinesiske Venner," sagde Nikola langsomt og tydeligt, "maa have lagt særlig Vægt paa den Underretning, som De kunde give dem, siden de var i Stand til at betale saa høj en Pris for det."

Manden prøvede paa at tale, men uden Held. Al hans Raskhed var forsvunden. Nu var han kun en sølle skælvende Kryster, som ikke kunde tage sine Øjne bort fra det rolige, men grusomme Ansigt, der syntes at se lige ind i hans Hjerte.

Saa forandredes Nikolas Væsen, og han sprang op med pludselig Kraft.

"Hund!" raabte han, og hans Stemme skar som en Kniv. "Ynkelige Hund! Saa De troede, De kunde forraade mig! Hvor lidt kender De ikke Dr. Nikola! Hør nu, og husk hvert Ord, jeg siger Dem; jeg taler kun én Gang: I Aften skriver De efter min Diktat et Brev til Deres kinesiske Venner, og i Morgen tidlig Klokken seks sadler De Deres Hest og tager til Tientsin. Naar De er ankommen der, gaar De til Hr. Williams, hvis Adresse De kender, og siger til ham, at jeg har sendt Dem. De siger, at De skal blive som Fange i hans Hus i en Maaned. Hvis De vover at sætte Dem i Forbindelse med en eneste Person i Anledning af mig eller mine Sager paa noget som helst Tidspunkt, saa lader jeg Halsen skære over paa Dem en halv Time efter, at De har gjort det. Kan Det være muligt, at De regner mig for saa ringe, at De tror, De kan maale Dem med mig, De Taabe? Naar De gaar herfra, saa fald paa Knæ og tak Forsynet, fordi jeg ikke dræbte Dem straks paa Grund af Deres Frækhed. Husker De Hanotat? Gør De? Naa, saa pas paa, min Ven, at jeg ikke behandler Dem, som jeg behandlede ham. Ligesom De ansaa han sig for begavet, men da det kom til Stykket, foretrak han at skyde sig en Kugle for Panden for at vedblive at slaas med mig. Husk saa paa, at De er blevet advaret. Gaa, lav Dem i Stand til Rejsen! Jeg skal selv sætte mig i Forbindelse med Williams. Hvis De ikke er i hans Hus ved Frokosttid paa Torsdag Morgen, saa sparer De en Udgift, for De faar aldrig Appetit til noget Maaltid igen."

Manden svarede ikke et Ord, men forlod straks Værelset; han saa ud som et Genfærd.

Da han var gaaet, henvendte jeg mig til Nikola, for min Forbavselse gik over alle

Grænser, og sagde:

"Hvor i al Verden vidste De, at han havde sladret?"

Som Svar bøjede Nikola sig ned og tog to smaa Tingester op fra Gulvet. Det viste sig at være Rester af to kinesiske Cigaretter. Han gik hen til en lille Hylde i den modsatte Ende af Værelset og tog en Cognacsflaske. Tre Glas, der allesammen var brugte, stod ved Siden af Flasken, der var ganske tom. Efter at have vist mig disse Ting, gik han tilbage til sin Stol og satte sig.

"Edgehill," forklarede han, "drikker aldrig Cognac, undtagen naar han har Selskab, og selv da drikker han meget lidt. Før jeg forlod Huset i Aften for at hente Dem, var jeg saa forsigtig at undersøge den Hylde dèr. Den Gang var Flasken omtrent fuld, og jeg er ganske sikker paa, at der ikke laa Stumper af kinesiske Cigaretter paa Gulvet, for jeg saá mig om. Inden den Tid havde jeg lagt Mærke til, at to Mænd iagttog Huset fra den anden Side af Gaden. Da jeg gik min Vej, tog jeg en Cigaretstump op, som en af dem havde røget. Dèr er den, De kan jo selv sammenligne dem, hvis De vil. Da vi kom, var Mandens Væsen saadan, at det ogsaa bestyrkede mig i min Tanke, og da jeg gjorde ham det første Spørgsmaal, meldte hans Ansigt mig Resten. Naturligvis var det alt sammen Gætteri; men det er ikke for ingen Ting, jeg har lært at læse i Folks Ansigter. Under alle Omstændigheder saá De selv, hvor berettiget min Anklage var."

"Men hvad tror De, han kan have fortalt dem?" spurgte jeg, "og hvem kan De Folk være, som har udspurgt ham?"

"Han kan ikke have fortalt dem meget," svarede Nikola, "fordi der ikke var meget at fortælle, og hvem de Mænd er, har jeg ikke den fjerneste Anelse om. Jeg har af Princip Mistillid til ham!"

"Men hvorfor sender De ham til Williams?"

"For at hindre ham i at gøre flere Ulykker, inden vi har faaet et godt Forspring, og fordi jeg ønsker at give ham en Lære. Jeg kan maaske have Brug for ham en Gang senere, og han har ingen Skade af lidt Disciplin. Men lad os nu ikke tale mere om det; jeg har noget andet, jeg vil snakke med Dem om. Se nu først, om der ikke er nogen, der lurer ved Døren, og flyt saa Deres Stol nærmere hen til min."

Jeg listede mig hen til Døren, ventede et Øjeblik og aabnede den derpaa pludseligt. Der var ingen udenfor, og jeg gik saa tilbage og flyttede min Stol

nærmere hen til Nikola. Han havde taget et Brev op af Lommen og lavede sig øjensynligt til at læse det for mig. Men før han gjorde det, sagde han med dæmpet Stemme:

"Denne Meddelelse er fra Prendergast, jeg modtog den i Dag ved Middagstid. Hør nu efter, saa skal jeg læse den op for Dem. Den er dateret fra Tientsin og lyder som følger:

"Hr. Dr. Nikola,
Peking.

"Herved tillader jeg mig at meddele Dem, at jeg i Torsdags otte Dage modtog et Brev fra Hr. Williams her, der gav mig Ordre til at komme til ham straks for at forhandle om en vigtig Forretning. Jeg havde neppe modtaget Deres Telegram, før Hr. Eastover mødte hos mig for at sige, at han havde modtaget et lignende. Da vi saá, at der ikke var nogen Tid at spilde, var vi to Timer efter at have modtaget Telegrammerne om Bord paa Damperen *James Monaghan* paa Vejen til Tientsin.

"Vi naaede denne By i tilbørlig Tid og meldte straks vor Ankomst til Deres Agent, Hr. Williams, af hvem vi erfarede, hvad Slags Opgave det var, vi skulde paatage os. Den Fare, der var forbunden dermed, var ganske indlysende for os, og jeg maa tilstaa, at jeg i Begyndelsen syntes, at Vanskelighederne var uovervindelige. Ypperstepræsten i Hankows Tempel er en velkendt og meget populær Personlighed. Hans private Liv véd man saa godt som intet om, og han gaar aldrig ud uden at være ledsaget af en Flok Tjenere. At forsøge paa at faa fat i ham i hans egen By vilde være det samme som at faa en Flok hylende Djævle paa Halsen og ødelægge hele Foretagendet. Jeg satte mig straks i Forbindelse med Chung-Yein, som heldigvis var i Hankow paa den Tid, og det var ved hans Hjælp, at vi opdagede, at Præsten, der, som De véd, har opgivet sin Tjeneste i Templet, var i Færd med at foretage en lang Rejse. Saa snart jeg erfarede dette, gav jeg Chung-Yein Ordre til at prøve paa at faa hans Rute at vide. Han

gjorde det og underrettede mig om, at han havde i Sinde at rejse over Hang-Chu og Fon-Ching til Tsan-Chu, derfra op ad den store Kanal over Tsing-Hai til Tientsin, hvorfra man sagde, at han vilde drage til Peking. Jeg undersøgte meget omhyggeligt et Kort over Landet og konfererede med de Herrer Williams og Eastover, som begge var enige med mig om, at enhver Plan kun kunde udføres i Tsan-Chu, der, som De véd, ligger lidt nedenfor det Sted, hvor den Kanal, der fører til Nan-Shing, forener sig med Yun-Liang-Ho Floden.

"Da dette var fastslaaet, var den næste Ting, vi havde at gøre, at finde ud af, hvorledes vi skulde bortføre Præsten. Vi indsaa, at det maatte ordnes saaledes, at det ikke paa nogen Maade kunde vække Opsigt. Han maatte bortføres saaledes, at hans Følge vilde tro, han forlod dem frivilligt. Men det var overordentlig vanskeligt at løse denne Opgave. Manden er gammel og meget mistænksom. Man siger, at han ikke har Tillid til nogen som helst, det fremgaar altid af hans Handlinger.

"Hvis vi derfor ikke kunde udfinde noget virkelig fornuftigt og rimeligt, vilde det næsten være umuligt at faa fat i ham. Jeg raadførte mig igen med Chung-Yein og sagde til ham, at han under alle Omstændigheder maatte se at komme i Præstens Tjeneste, og naar dette var lykkedes ham, indsmigre sig hos sin Herre saa godt han kunde. Tiden var saa kort, at vi ikke kunde vente og søge en Lejlighed, men maatte stole paa Tilfældet. Det lykkedes med stor Vanskelighed Chung-Yein at blive optaget i Præstens Følge. Da dette var sket, sørgede denne begavede Mand straks for, at hans Herre lagde Mærke til ham, og da han havde opnaaet det, var Resten let.

"Inden tre Dage efter hans Ankomst blev Husstanden opløst, og Præsten tog af Sted med et talrigt Følge. Da de havde rejst omtrent hundrede engelske Mil, stod Chung-Yein paa en meget fortrolig Fod med ham. Han fandt paa mange Ting, som glædede Præsten, og var saa

ihærdig i sin Opmærksomhed, at han fik mer og mer Tillid til ham.

"Da de naaede Fon-Ching, var han blevet hans Sekretær, og saa var den Plan jeg havde lagt, parat til Udførelse.

"Lidt efter lidt meddelte Chung-Yein sin Herre, at han med meget ringe Risiko kunde faa fat i en hel Formue. Den begærlige, gamle Mand slugte kun altfor villigt Maddingen, og da han havde fordøjet de Breve, som den snedige Chung læste for ham fra Tid til anden, og som sagdes at være skrevne af hans Fætter Quong-Ta fra Tsan-Chu, var han saa godt som fanget.

"Efter otte Dages Rejse ankom Selskabet til Kanalens Munding. Eastover og jeg havde forladt Tientsin paa samme Tid og var rejst dem hastigt i Møde. Da de var anbragte i den første Kro, kom Chung-Yein til mig. Han havde ordnet alt omhyggeligt, lod det til, saa at han endogsaa havde ladet udsprede blandt sine Medtjenere, at Ypperstepræsten havde i Sinde at give Afkald paa deres Tjeneste og tage videre alene, naar han forlod Tsan-Chu. Nu stod der kun tilbage for os at faa et Møde med ham i Stand og at have Midler rede, saa vi kunde ekspedere ham gennem Landet de fyrretyve Mil, som skilte Tsan-Chu fra Chi-Kau-Ho, hvor en Dschunk allerede ventede paa ham. Medens Eastover paatog sig Ordningen af dette Arbejde, udkastede jeg Planen til at faa Præstens Person i vor Magt.

"Chung-Yein skulde bilde ham ind, at han var saa uheldig at have en Fætter, der var en bekendt Røver. Denne havde samlet store Rigdomme, men da han nu var bange for, at han skulde falde i Lovens Kløer, vilde han gerne købe en Ven, der kunde hjælpe ham, hvis der skulde ske noget ondt.

"Den graadige, gamle Præst, der havde i Sinde at forlange en stor Godtgørelse for en saadan Tjeneste, gik ind paa at tage den unge Mand under sine Vinger, og da

man lod ham forstaa, at hans Andel i Forretningen vilde blive omtrent seks Tusind Taels[4], blev hans Ivrighed for at komme i Besiddelse af Pengene stærkere og stærkere. Han drøftede Sagen med Chung-Yein den ene Gang efter den anden, og tilsidst blev det afgjort, at de samme Nat skulde gaa til et bestemt Hus i Landsbyen, hvor han skulde tale med Slubberten og faa sin Andel i hans Vinding.

"Saa snart jeg blev underrettet om Arrangementet, fremmede jeg mine Planer, fik en af mine Mænd til at forestille Fætteren, og da Tusmørket var faldet paa, var alt rede. Der var anbragt Forspand af Ponyer med Mellemrum langs Vejen til Kysten, og Dschunkens Fører ventede kun paa at faa sin Passager om Bord for at lette og sejle.

"Næsten præcis Klokken otte viste Præsten sig forklædt i Døren ledsaget af Chung Yein.

"Den falske Fætter lukkede dem ind og førte dem straks ud i et Bagværelse. Her begyndte Forhandlingerne, og Præsten spildte ingen Tid, men bebrejdede den unge Mand strengt det onde Liv, han hidtil havde ført. For at han saa meget des bedre kunde forstaa, hvilken skændig Løbebane det havde været, forlangte han at faa et Glimt af den Formue at se, som han havde tjent. Man viste ham en Pose Dollars, et smukt Udvalg af Bladguld, en Del engelske Penge og en lille Pose med Ædelstene, hvilket vi alt havde skaffet til Veje med betydelig Bekostning.

"Hans gamle Øjne funklede graadigt, da de faldt paa disse Herligheder, og hans Begejstring steg for hver Pose, der blev aabnet. Da endelig Ædelstenene blev udbredt foran ham, glemte han sin præstelige Værdighed fuldstændigt og bøjede sig ned for at undersøge dem. Medens han gjorde dette, sprang Chung-Yein frem og kastede en Løkke over hans Hoved; en Svamp, der var gennemtrukket med

Kloroform, blev holdt for hans Næse, og den falske Fætter spændte Ben for ham og kastede ham om paa Gulvet.

"Kloroformen virkede godt, og kort Tid efter var den gamle Mand i vor Magt. En halv Time senere var han sikkert og vel bundet fast i en Bærestol og blev i en Fart baaret til Chi-Kau-Ho.

"Imidlertid var Chung-Yein vendt tilbage til Kroen, hvor han betalte Tjenerne og underrettede dem om, at deres Herre pludselig havde faaet Bud og var rejst alene op ad Kanalen til Tientsin. Saa besteg Eastover og jeg selv vore Ponyer og fulgte den værdige Præst ad Havet til.

"Chi-Kau-Ho, der, som De véd, er en elendig og fattig Landsby og kun besøgt af Dschunker, der bringer Hirse fra Tientsin mod at faa Fisk til Gengæld, egnede sig udmærket til vore Planer. Heldigvis var det Højvande, og derfor kunde vi faa vor Byrde om Bord uden store Vanskeligheder. Til andre Tider er det umuligt for en Baad, der stikker lidt dybt, at komme i Nærheden af Landsbyen. Der er en Revle, som De vel véd, der gør dette umuligt.

"Saa snart vi havde afleveret Manden til Skipperen, gik vi i Land. En Time senere satte Skibet Sejl, og naar De modtager dette Brev, er Ypperstepræsten fra Hankow efter al Sandsynlighed et eller andet Sted blandt Sørøverne i Alongbugten. Da Folkene om Bord paa Dschunken ikke havde nogen Ærbødighed for hans Tro, og da han ingen Penge havde hos sig, som han kunde bestikke dem med for at blive sat i Land igen, tror jeg, han vil finde det vanskeligt at komme tilbage til Fastlandet igen; men for at forhindre, at noget som helst af den Art sker, har jeg sagt til Dschunkens Ejer, at hvis han om seks Maaneder, den enogtyvende August, bringer ham til Michel Dugenne, som paa den Tid er i Formosa, skal han faa hundrede Pund Sterling imod at udlevere ham. Jeg antager at dette stemmer overens med

Deres Planer.

"Vore egne Bevægelser er følgende:

"Da vi forlod Chi-Kau-Ho, fragtede vi en Dschunk og sejlede op ad Kysten til Pea-Tang-Ho og red derfra tilbage til Tientsin, hvor vi ankom for to Dage siden. Chung-Yein havde jeg belønnet med to Tusind Dollars, og han er nu paa Vejen til Hongkong, saa hurtigt som han kan rejse. Jeg tror, han har i Sinde at tage til Singapore, hvor han vil blive, indtil der ikke mere er Tale om, at han kan komme i Forlegenhed. Jeg har noteret hans Adresse for det Tilfældes Skyld, at vi skulde trænge til hans Tjeneste igen. Hvis De ønsker at se Eastover eller mig, skal vi blive i Tientsin endnu i fjorten Dage. Derefter har Eastover i Sinde at sejle over til Japan, medens jeg vender tilbage til Hongkong, hvor jeg altid vil være at finde under min gamle Adresse.

"Idet jeg stoler paa, at den Maade, paa hvilken vi har udført dette farlige Hverv, vil tilfredsstille Dem, har jeg den Ære at undertegne mig

Deres ærbødige
William Prendergast."

"Naa," sagde Nikola, medens han lagde dette kostbare Dokument sammen, "saa har vi frit Spil, og i Fremtiden agter jeg at være Ypperstepræsten fra Hankow. I den Tid, De har været syg, har jeg anstillet en Mængde vigtige Undersøgelser, og jeg tror, at jeg nu temmelig godt kender den Kurs, vi skal styre. I Morgen tidlig drager vi ind i Lamaklostret, og dèr maa vi have Øjne og Øren godt med os. Det vil ogsaa være nødvendigt, at vi forandrer lidt paa vor Dragt, i alt Fald maa *jeg* gøre det. Præsten er en gammel Mand, og jeg maa ligne ham saa meget som muligt."

"Det bliver en vanskelig Rolle at spille saa længe. Tror De, De kan gøre det?"

Han saá paa mig med et af sine ejendommelige Smil.

"Der var en Tid," sagde han, "da jeg plejede at være lidt usikker med Hensyn til mine Evner, men siden da har jeg lært mig selv at tro, at naar en Mand bliver

enig med sig selv og fatter en Beslutning, saa er der intet i Verden, som han ikke kan gøre. Jo, jeg tror, jeg kan spille den Rolle. De behøver ikke at være bange i den Henseende."

"Jeg er ikke bange," svarede jeg tillidsfuldt, "jeg har den mest ubetingede Tro paa Dem."

"Det glæder mig at høre," sagde Nikola, "og De kommer til at have Brug for den. Men lad os nu gaa til Hvile. Klokken fem maa vi begynde at klæde os paa, og Klokken seks skal jeg undersøge, om Edgehill er rejst til Tientsin."

Saa lagde vi vore Tæpper til rette og strakte os ud paa Gulvet. Mindre end fem Minutter efter sov jeg og drømte, at jeg hjalp Præsten fra Hankow med at bortføre Nikola fra Lamaklostret, til hvilket han havde begivet sig for at anbringe den Stok, Wetherell havde givet ham.

Da jeg vaagnede, hørte jeg Hestehove klapre i Gaarden. Det var højlys Dag, og da jeg saá mig om, opdagede jeg, at Nikola ikke var til Stede; men han kom straks efter.

"Edgehill er taget af Sted," sagde han med et underligt Udtryk i Ansigtet. "Jeg har lige fulgt ham, og jeg tror nok, det vil vare længe, før han prøver at narre Dr. Nikola igen."

IX. KAPITEL.

Lamaklostret.

"Naa," sagde Nikola, da Lyden af Hestehovene var døet hen, "der er ingen Tid at spilde, lad os klæde os paa."

Jeg fulgte ham ind i Værelset ved Siden af, som, skønt det var noget større end det andet, var endnu tarveligere udstyret. Her laa nogle Dragter, og Nikola valgte to af dem.

"Det første, der maa overvejes," sagde han, medens han satte sig paa en Stol og saá paa mig, "er, at vi maa forandre Formen af vore Forklædninger i næsten hver Enkelthed, Jeg har tænkt meget omhyggeligt paa dette, og, som jeg sagde før, vi maa være ganske forskellige Mænd. Jeg skal være Præsten fra Hankow og De hans Sekretær. Her er Deres Sager; jeg raader Dem til at klæde Dem paa saa hurtigt som muligt."

Jeg tog de Klæder, han viste mig, og gik ind med dem i det andet Værelse. Efter et Kvarters Forløb var jeg ikke Englænder mere. Min Dragt var af den kostbareste Silke og blomstret og broderet paa alle tænkelige Maader; over mine Skuldre laa en graa Kappe af det fineste Væv, min Pisk var meget lang og tyk, medens mine Sandaler og min Hat var efter sidste Mode. Hvis min Rang skulde være blevet bedømt efter mine Klæders Pragtfuldhed og Stoffets Værdi, vilde man have antaget mig for Taotai[5] over en lille Provins eller for Skræder hos en fornem Embedsmand i Hovedstaden. Da jeg var færdig, satte jeg mig ned og ventede paa Nikola.

Kort efter traadte der en høj, mager Kineser ind. Han var vel omtrent halvtredsindstyve Aar gammel. Hans Ansigt var vejrbidt, og han havde et tyndt, daarligt plejet Skæg. Han var ledsaget af en mindre Mand, hvem Alderdommen havde bøjet. Jeg vilde ikke lade mig narre denne Gang, og derfor sagde jeg paa Kinesisk til den Mand, som først traadte ind, og hvis Højde nærmest svarede til Nikolas:

"De har ikke været længe om at gøre Dem i Stand."

"Det vilde være taabeligt at være langsom," svarede han; "vi har meget at gøre,"

og saa viste han uden flere Ord Vej ned ad Gangen ud til Bagsiden af Huset. Da vi kom ud i Gaarden, fandt vi en fuldstændig Kavalkade rede. Der var adskillige Ponyer, en fem seks beredne Mænd og det dobbelte Antal Tilskuere.

"Et Ord!" sagde jeg til den Mand, jeg antog for Nikola. "Hvilken Rolle skal jeg spille i dette Optog?"

"De tager vist fejl," sagde Manden. "Hvem antager De mig for?"

"For min Herre," svarede jeg.

"Saa er jeg bange for, De har valgt galt," sagde han. "Hvis De vil tale med Dr. Nikola, saa er det ham, der stiger op paa Ponyen dér henne."

Jeg kunde neppe tro mine egne Øjne. Den anden Mand lignede aldeles ikke Nikola. Han var gammel, mager og helt kroget, hans Ansigt havde hundrede Rynker, og hans Øjne laa meget dybt, medens hans Kinder var indfaldne. Hvis det var Nikola, saa kunde han drage hele Kina igennem paa Kryds og tværs uden Frygt for, at man nogensinde skulde tvivle om hans Identitet med en gammel Kineser. Jeg gik lige hen til ham og tiltalte ham som følger, skønt jeg neppe troede, det var muligt, at det var ham:

"Hvis De er Dr. Nikola," sagde jeg, "hvad jeg neppe kan tro, saa beder jeg Dem om at give mig mine Instruktioner."

"Naa, saa De kender mig ikke?" hviskede han. "Det glæder mig; jeg vilde gerne prøve Dem. Jeg tænkte, at hvis De ikke kunde kende mig, saa var det neppe rimeligt, at nogen anden kunde. Deres egen Forklædning er fortræffelig; jeg lykønsker Dem til den. Med Hensyn til Deres Stilling, saa skal det antages, at De er min Sekretær. Men jeg vil give Dem nogle Vink paa Vejen; lad os komme af Sted!"

"Men sig mig først, hvem er den Mand, som jeg antog for Dem?"

"Det er en Mand, som jeg har sendt Bud efter til Tientsin, medens De var syg. Jeg har gjort mig en Del Ulejlighed for at overbevise mig om hans Troskab, saa De behøver ikke at være bange for, at han skal forraade os. Han ledsager os kun til Lamaklostret, og naar han saa har ageret første Mand i mit Følge, forlader han os og vender tilbage til Kysten. Stig saa op paa Deres Hest og lad os komme af Sted!"

Jeg gik hen til min Pony, og da jeg var i Sadlen, red vi langsomt en efter en ud af

Porten, ned ad den overfyldte Gade og hen imod Yung-Ho-Kung eller det store Lamatempel. Denne uhyre store Bygning, der har Ord for at være et af de Steder i Kina, der er mest utilgængeligt for Europæere, ligger i Byens Udkant næsten fem engelske Mil fra det Kvarter, i hvilket Edgehills Hus laa.

I Betragtning af det ilde Ry, det har, kan man vel tænke sig min Fornemmelse, da vi kom ridende til den første, store Port. Jeg kunde ikke lade være at grunde paa, hvorledes Skæbnen vilde handle med os, naar vi kom indenfor. Det var jo rimeligt, at jeg aldrig mere skulde se Verden udenfor dets Mure. Det var ikke nogen opmuntrende Tanke, og jeg søgte at jage den paa Flugt ved at se mig omkring.

Underligt nok var de to første Porte paa ingen Maade vanskelige at komme igennem. Med den tredie forholdt det sig anderledes.

Den blev lukket lige for Næsen af os. Vi vidste altsaa, at man havde iagttaget os derinde, men der var ikke Tegn paa, at der var nogen levende Sjæl. Der herskede en uhyggelig Tavshed i den store Bygning, og i nogen Tid hamrede vore Tjenere forgæves paa Døren. Saa viste der sig et raget Hoved ved et lille Gitter, og vi spurgtes om, hvad vi ønskede.

Om Svaret var tilfredsstillende, kan jeg ikke sige, men da Nikola saá, at Porten ikke blev aabnet, red han frem, bøjede sig forover og hviskede noget. Virkningen var magisk, Porten fløj straks op. Saa kom der en Mand frem og hjalp Nikola med at stige af Hesten. Han gav mig Tegn til at gøre det samme, og jeg steg altsaa af og fulgte ham. Saa nærmede en Tjener sig ham, hilste ham med den største Ærbødighed uden at se paa ham og sagde noget, jeg ikke kunde høre. Nikola vendte sig om mod mig og bad mig om at betale Folkene. Jeg gjorde det, og de vendte straks tilbage til Byen, ad samme Vej, de var komne. Saa henvendte Nikola sig til Munken, som stod og ventede, og sagde, idet han pegede paa mig:

"Dette er min Sekretær. Jeg maa have ham med, saa jeg beder om, at han maa faa Lov til at træde ind med mig." Munken nikkede, og vi gik saa gennem Porten. Da vi var kommet indenfor, gik vi op ad en lang Stentrappe og kom til en Gaard, der var omgivet af en Mængde smaa Stenværelser, der lignede Celler. I Midten stod en uhyre stor Træstatue af Buddha, som straks tiltrak sig éns Opmærksomhed. Den var mindst halvtredsindstyve Fod høj og bedækket med en Mængde Ornamenter. I hver Haand holdt den en stor Blomst, der lignede en Lotusblomst. Paa Hovedet havde den en Guldkrone, og i hvert Blad af denne kunde man skelne et mindre Billede, der fremstillede det store i alle Enkeltheder.

Oven over de Celler, jeg lige har beskrevet, var der en Række Gallerier, til hvilke man kom ad en Trappe fra Gaarden, og oven over dem hævede der sig Tag efter Tag og Taarn efter Taarn. Fra denne Terrasse, hvis man kan kalde den saaledes, gik vi videre til en anden, som blev bevogtet af to prægtige Bronceløver. Vi kom gennem mange Templer, der alle var dekorerede med kinesiske Tæpper, for ikke at tale om Prydelser af Guld, Sølv, Elfenben, Bronce og Emaille, og til sidst kom vi til et, hvor vi blev anmodet om at vente, medens vor Fører, der øjensynlig havde en høj Rang, gik sin Vej for at søge Ypperstepræsten.

Vi var næsten alene i tyve Minutter. Der var ganske overordentlig uhyggeligt. Vinden, som kom ind af Vinduerne paa begge Sider, fik de lange Silkegardiner til at rasle. Der var en utaalelig Duft af Røgelsepinde. Og saa havde vi jo oven i Købet Bevidstheden om, at vi var Bedragere, og at vort Liv afhang af vor Kløgt og Aandsnærværelse. Hvis Templets Beboere kun fattede mindste Gnist af Mistanke, kunde vi anse os for Dødsens. I en saadan uhyre stor Bygning, der ikke blev besøgt af Udlændinge og neppe en Gang var afhængig af Kejseren af Kina, hvis det kunde nytte os noget, vilde Efterretningen om vor Død ikke vække megen Interesse. Vi vilde være lige saa fuldstændig fortabte som Sæbebobler, der stiger majestætisk frem af et Barns Kridtpibe for at briste og blive til ingen Ting, naar de kommer op i Luften.

Da de tyve Minutter var gaaet, hørte jeg Lyden af sandal-beklædte Fødders Trin paa Stentrappen i den fjerneste Del af Hallen. Et Øjeblik efter viste der sig tre Skikkelser, af hvilke de to førte en tredie mellem sig. De to var Mænd i deres bedste Alder, den tredie maatte være mindst firsindstyve Aar gammel. Et Blik var tilstrækkeligt til at vise mig, at han ikke var ren Mongoler, men sandsynligvis havde tibetansk Blod i sine Aarer. Baade han og hans Munke var iførte de buddhistiske Præsters sædvanlige grove Dragter, og deres Hoveder var lige saa fri for Haar som en Billardkugle.

Da de unge Mænd havde ført den Gamle ned ad Trappen, lod de ham staa der og trak sig tilbage. Saa gjorde vi den Opdagelse, at Ypperstepræsten i Lamaklostret foruden at være gammel og svag næsten var blind. Han stod ganske stille et Øjeblik efter, at han var kommen ind. Det var en underlig rystende Skikkelse, klædt i en skidengul Dragt. Endelig kom han med udstrakte Hænder henimod det Sted, hvor vi stod.

"Sig mig, hvem I er," sagde han, "og hvorfor I saaledes anmoder om vor Gæstfrihed."

Han talte med høj, bævende Stemme. Det lød mere, som om det var en Kvinde end en Mand, der talte.

"Jeg er Præst ved Templet i Hankow," sagde Nikola alvorligt; "og jeg er her af Grunde, der er bedst kendte af dem, som kaldte mig."

"Hvis det er rigtigt, hvad du siger, hvorledes skal jeg saa kende dig?"

"Véd Maanen ikke mere, at der er smaa Stjerner til?" spurgte Nikola, idet han talte med en saa fuldendt Akcent, at ingen levende Kineser kunde have overtruffet ham.

"Jo, men Dagningen gør alt lige," svarede den gamle Mand. "Hvis du er den, vi har ventet i de sidste tre Uger, saa er der andre Midler, ved hvilke du kan overbevise os om Sandheden af det, du siger."

Nikola lod Haanden glide ind under sin Kjortel og trak den lille Stok, han havde fravristet Wetherell, op af Lommen og rakte den til den gamle Mand. Denne havde aldrig saa snart modtaget den og ladet Fingrene løbe hen over de kinesiske Tegn, der var graverede paa den, før hans hele Adfærd ganske forandredes. Han faldt paa Knæ og kyssede Sømmen paa Nikolas Kjortel.

"Det er tilstrækkeligt! Jeg er overbevist om, at min høje Herre er én af dem, der er Herre over Liv og Død. Hvis min høje Herre vil følge sin Tjener, skal der blive sørget for hans Bekvemmelighed."

Medens han talte, famlede han sig frem henimod Trappen, ad hvilken han var kommet ind i Hallen. Nikola gav mig Tegn til at følge, og vi gik saa op til et Værelse oven over. Paa Vejen kunde jeg ikke lade være med at lægge Mærke til Bygningens Soliditet; den kunde med største Lethed have trodset en Belejring; for Murene var mange Steder to Fod tykke, ja, undertiden næsten tre Fod.

Trappen førte os til en lang Gang, og paa begge Sider af denne var der smaa Værelser eller Celler. Saa kom vi til en anden Trappe, som førte til Bygningens højeste Etage. For Enden af en lang Korridor var der en lille Forstue behængt med mørktfarvet Silketøj paa samme Maade, som jeg havde set i den store Hal nedenunder. Derfra kom vi ind i et Værelse, der var næsten dobbelt saa stort, med tre snævre Vinduer. Fra det ene af disse opdagede jeg senere, at der var en smuk Udsigt over Byen Peking.

Da vi var komne indenfor, forsikrede Ypperstepræsten os med sin bævende Stemme, at alt, hvad vi fandt i hans ydmyge Bolig, stod til vor Raadighed, og at

vi skulde betragte hans Værelser som vort Hjem, medens vi opholdt os i Klostret. Saa udtrykte han endnu en Gang sin dybe Ærbødighed og forlod os, sandsynligvis for at sørge for, at der blev tilberedt et Maaltid til os. Saa snart Lyden af hans Fodtrin døde hen, sprang Nikola op.

"For saa vidt er det godt," udbrød han. "De ser, han har ikke Mistanke til os; vi har spillet vore Roller fuldkomment. Hvis jeg blot i Morgen kan bringe ham i en passende Stemning, saa faar jeg i en Haandevending Resten af de Oplysninger, jeg ønsker."

Største Del af den Dag morede vi os med at vandre omkring i Bygningen; vi gik langsomt og med nedslagne Øjne, naar vi mødte nogen af Munkene, og hilste de forskellige Altre med den dybeste Ærbødighed; i det hele søgte vi, saa vidt det stod i vor Magt, at gøre Indtryk af, at vi ingen Ligemænd havde, naar det kom an paa at bekende Troen. Klokken fem tog vi Del i den sædvanlige Aftengudstjeneste, der holdtes i den store Hal, og saá for første Gang Munkene samlede. Jeg kan uden Overdrivelse sige, at jeg aldrig nogensinde har set en elendigere Forsamling. Det var Folk af alle Aldre og af alle Klasser, men, saa vidt jeg kunde se, var der ikke et eneste Ansigt, som ikke tydede paa, at dets Ejer vadede i et Morads af Sanselighed og Forbrydelse. Jeg tror i det hele taget ikke, at man kunde finde noget mere skurkagtigt Rak i hele Asien. Jeg kunde heller ikke lade være at tænke paa, hvordan det vilde gaa os, hvis vor Hemmelighed blev opdaget, og vi blev nødt til at løbe Spidsrod mellem disse Mennesker. Gudstjenesten var ikke lang, og lidt efter en halv Time var vi tilbage i vore Værelser igen. Saa blev Nikola kaldt til et Møde hos Ypperstepræsten, og medens han var borte, gik jeg ned og drev omkring i Gaardene.

Det var Nadvertid, og de Munke, der allerede havde spist, drev omkring og røg og snakkede om Dagens Begivenheder. Hvad de mente om min Nærværelse, kunde jeg ikke faa at vide, men af en eller to Bemærkninger, som jeg hørte, slog det mig, at man ikke betragtede mig med stor Velvilje.

I en af Gaardene — det var den, hvor vi havde lagt Mærke til den store Buddhastatue — var der en Brønd, og paa dens Kant sad der en halv Snes Mænd. Med deres brogede Klæder, de ragede Hoveder og mærkeligt formede Piber dannede de i den nedgaaende Sols Skær en meget malerisk Gruppe. Jeg gik hen imod dem, hilste paa dem og satte mig paa en Plads, der lige var blevet ledig.

En af de tilstedeværende var en udmærket Fortæller, og han var midt i en

vidtløftig Historie, der var rig paa Guder, Djævle, dydige Mænd og ærværdige Forfædre, da jeg satte mig ned for at høre efter. Da han havde endt, gav jeg kraftigt mit Bifald til Kende, og da jeg ønskede at indsmigre mig hos Selskabet, begyndte jeg selv at fortælle en Historie. Den blev heldigvis modtaget med megen Velvilje, men jeg kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, at den foregaaende Fortæller slet ikke syntes om den Lykke, jeg gjorde. Han havde iagttaget mig lige fra det Øjeblik, jeg sluttede mig til Kredsen, og medens jeg fortalte, slog det mig, at hans Interesse for mig blev større og større. Saa fo'r det igennem mig som et Lyn: jeg havde set ham før! Da dette gik op for mig, følte jeg Angstens Sved paa Panden, min Stemme kom til at ryste af Sindsbevægelse, og medens jeg begyndte at tænke paa, hvad jeg skulde gøre, tabte jeg Traaden i min Fortælling. Jeg saá, at mine Tilhørere betragtede mig overrasket, og der kom et ondskabsfuldt tilfredst Udtryk i min Medbejlers Ansigt. Jeg søgte at fatte mig saa godt som muligt og at blive ved, som om der ikke var noget usædvanligt paa Færde, men det var for sent; jeg havde vakt Mistanke, og af en eller anden Grund var Mændene komne til den Slutning, at alt ikke var, som det burde være. Jeg behøver ikke at sige, hvor bittert jeg angrede, at jeg havde sluttet mig til denne Kreds. Men det var jo ikke til nogen Nytte, saa et Øjeblik efter undskyldte jeg mig og vendte tilbage til de Værelser, som Dr. Nikola og jeg havde faaet anvist. Heldigvis var han alene, men da jeg ikke kunde vide, om der ikke var nogen i Nærheden, talte jeg ikke straks til ham, men satte mig ned ved Døren og ventede paa, at han skulde sige noget. Det gjorde han ogsaa meget snart.

"Jeg har savnet Dem," sagde han lidt skarpt. "Hvad har De gjort i den Time, der nu er forløben?"

"Jeg har vandret omkring i Bygningen," svarede jeg, "og samtidig opdaget noget, der er alt andet end behageligt."

"Hvad mener De?" spurgte han, og hans Øjne funklede som en Slanges.

"Jeg mener, at der er en Mand i dette Kloster, som jeg har truffet før," sagde jeg, "og det under meget ubehagelige Omstændigheder."

"Tror De da, han har genkendt Dem?"

"Jeg haaber det ikke," svarede jeg, "men jeg er bange for det."

"Hvor har De truffet ham, og hvad var det for ubehagelige Omstændigheder?"

"Det var i Kanton," svarede jeg; "dette Menneske prøvede paa at gøre Indbrud i

mit Hus, men jeg greb ham i rette Tid, og under den paafølgende Kamp stak han mig i Haandledet. Jeg bærer Mærket af det den Dag i Dag. Se selv! Han vilde være blevet henrettet, hvis ikke den Dommer, som skulde afgøre Sagen, havde næret personligt Nag til mig og ladet ham slippe."

"Lad mig se Arret," sagde Nikola.

Jeg rakte ham min venstre Haand og smøgede Ærmet op, for at han kunde se bedre; lidt ovenfor Haandledet var der et langt Ar. Nikola stirrede opmærksomt paa det.

"Det er en alvorlig Sag," sagde han. "De maa være meget forsigtig, ellers meddeler denne Mand Ypperstepræsten sin Opdagelse, og saa er vi i en nydelig Fælde. De maa i Fremtiden vænne Dem til at gaa med Hænderne foldede under Ærmet, og passe paa, hvem det er, De har ved Siden af Dem."

"Jeg skal huske det," svarede jeg. I samme Øjeblik drønede de store Gongonger, der kaldte Munkene til Dagens sidste Gudstjeneste. Da vi var bestemte paa at vise al mulig religiøs Iver, gik vi ned i den store Hal, der var fuld af Munke. Nikola tog i Kraft af sin fremragende Stilling Plads ved Siden af Ypperstepræsten. Jeg var i Nærheden af den vestlige Mur og omgivet af en Flok af de allermodbydeligste og nederdrægtigste Skurke, som man kunde tænke sig. Først lagde jeg ikke videre Mærke til dem, men da en Munk kom til og banede sig Vej hen til mig, blev min Mistanke vakt. Det varede ikke længe, før den blev bestyrket. Manden ved Siden af mig var den Fyr, som havde set paa mig paa saadan en underlig Maade nede ved Brønden. Men selv om han genkendte mig, viste han ikke mindste Tegn til det. Under Gudstjenesten var han fuldstændig optaget af sine Andagtsøvelser, vendte ikke Ansigtet hverken til højre eller venstre, det var ikke, før vi var ved at rejse os op, at han viste sig i sit sande Lys. Thi i samme Øjeblik jeg rejste mig op fra min knælende Stilling, tumlede han om imod mig med en saadan Kraft, at jeg styrtede om paa Gulvet. Saa sprang han frem med Lynets Fart, greb mig i Armen, rev mit Ærme tilbage og saá paa Arret paa mit Haandled. Medens han gjorde dette, udstødte han et lille triumferende Skrig. Jeg laa et Øjeblik ganske stille, alt for optaget og rædselsslagen over, hvad der var sket, til at sige eller gøre noget, og dog vidste jeg, at vi var ødelagte, hvis jeg ikke handlede rask.

Hallen var næsten halvt tom nu. Jeg kunde se Nikola staa paa den anden Side og tale alvorligt med Ypperstepræsten. At afbryde ham vilde være Helligbrøde, saa efter at jeg havde rejst mig, og Manden havde forladt mig og var ilet ud efter de

andre, stod jeg lidt i Afstand og ventede paa, at han skulde lægge Mærke til mig. Saa snart han saá hen i den Retning, hvor jeg var, lagde jeg tre Fingre paa Panden, et Tegn, som vi var blevne enige om at bruge, naar nogen Fare truede os, og det var nødvendigt at handle hurtigt. Han saá, hvad jeg mente, og et Øjeblik efter gjorde han en Undskyldning, sagde Godnat til Ypperstepræsten, gav mig Tegn til at følge sig og trak sig tilbage til sit Sovekammer.

Saa snart vi havde naaet det, vendte han sig hurtigt om imod mig, medens hans Øjne flammede af Sindsbevægelse.

"Hvad nyt har De at fortælle mig?" spurgte han.

"Kun det, at jeg er opdaget," svarede jeg. "Medens vi var ved Gudstjenesten dernede, trængte den Mand, som jeg havde Mistanke til, sig frem ved Siden af mig. Jeg var forsigtig nok til at holde mine Hænder under Ærmerne, for at han ikke skulde se Arret, jeg kunde jo ikke gaa min Vej, og da Gudstjenesten var forbi, smigrede jeg mig med, at jeg havde narret ham, men han var lige saa klog som jeg, og i det Øjeblik, da jeg rejste mig, stødte han til mig og rev mig om paa Gulvet. Jeg strakte naturligvis uvilkaarligt Hænderne ud, men saa greb han mig om Haandledet."

I nogle Minutter talte Nikola ikke; han gik op og ned i Værelset som en Tiger i sit Bur.

"Det vil bringe os i en slem Forlegenhed," sagde han tilsidst, "og en eneste Fejltagelse vil ødelægge det hele. Han gaar nu lige til Ypperstepræsten for at meddele ham sin Opdagelse, og saa kommer denne til mig, og jeg bliver nødt til at sende Bud efter Dem. Man opdager, at De er en forklædt Englænder, og saa snart det er opdaget, vil vi se deres Knive glimte. Dette er sket paa en højst uheldig Tid; hvis alt var gaaet godt, saa vilde jeg i Morgen tidlig have faaet de Meddelelser, som jeg ønskede; han vilde have sagt mig det Ord, der kan skaffe os Adgang til Klostret i Bjergene, og vi kunde have forladt dette Sted i Fred og Ro. Men det kan ikke nytte at spilde Tiden med at tale om, hvad der kunde have fundet Sted. Jeg maa finde paa en Plan til at frelse os, og det straks. Det er bedst, De gaar ind i det indre Værelse og lader mig være alene."

Medens han talte, hørte jeg Lyden af Fodtrin paa Trappen. Jeg skyndte mig ind i det indre Værelse og trak det tunge Tæppe for Døren. Et Øjeblik senere traadte Ypperstepræsten ind i Værelset, ledsaget af to eller tre af de øverste Munke og den Mand, som havde opdaget mig. Jeg kigede gennem et Hul i Forhænget og saá, at Nikola var faldet paa Knæ og syntes optaget af sin Andagt. Da

Ypperstepræsten og hans Folk saá dette stod de stille. Nikola skyndte sig ikke, men lod dem vente i mindst ti Minutter, saa rejste han sig og vendte sig hen imod dem.

"Hvad betyder dette?" spurgte han strengt, "og hvad skal denne Pøbel her inde i mit Værelse? Gaa jer Vej!"

Han gjorde en Bevægelse med Haanden, og de gik, men ikke meget villigt.

"Naa, min Fader," sagde han til Ypperstepræsten, som havde set paa hans Adfærd med temmelig stor Overraskelse, "hvad er det, du kræver af mig?"

"Min høje Herre," svarede Manden; "du maa ikke være vred paa din Tjener. Det er utvivlsomt en Fejltagelse, men den vil snart blive oplyst. Jeg kommer til dig, fordi en ung Præst har forsikret mig, at den Mand, som du kalder din Sekretær, ikke er nogen Kineser, men en vis barbarisk Englænder, der bærer det hedenske Navn Bruce. Jeg kan ikke tro, at det er Tilfældet. Hvor længe har min høje Herre kendt den Mand?"

"Det er urimeligt, at jeg skal udspørges paa denne Maade," begyndte Nikola vredt. "Hvis Manden var det, du siger, hvad kom det saa dig eller nogen anden ved? Og dog, jeg vil svare, for at der ikke skal opstaa nogen Misforstaaelse. Hvad din Tjener siger, er Usandhed. Manden er lige saa sikkert en Landsmand af dig som Kejseren selv. Der er Ondskab i denne Anklage, og den skal undersøges og gendrives. Lad os afgøre Sagen saaledes: Hvis det er, som du siger, saa vil jeg i Morgen tidlig have den Hund jaget ud, og han skal bøde med sit barbariske Liv for sin Falskhed. Hvis ikke, saa vil jeg rive Tungen ud paa denne Løgner, din Præst. I Aften har jeg min Andagt at forrette, og jeg er træt, saa lad det blive afgjort imellem os i den store Hal i Morgen tidlig."

"Det skal være, som du siger," sagde den gamle; "lad der ikke være haarde Ord imellem os, min høje Herre. Hav ingen Frygt; hvis Manden er det, du siger, da skal min Tjener bøde for det."

Efter at have sagt dette bukkede han for Nikola og forlod Værelset. Saa snart Lyden af hans Fodtrin var døet hen paa Stentrinene, kom Nikola ind til mig.

"De er borte," sagde han; "nu er det, vi skal finde ud af denne Vanskelighed."

"Det er umuligt," svarede jeg.

"Intet er umuligt," sagde Nikola. "Jeg hader det Ord. Vi har mindst seks Timer

foran os, i hvilke vi kan udrette noget, og hvis vi vil frelse vort Liv, gør vi bedst i at spekulere og blive enige med os selv om, hvad dette noget skal være."

X. KAPITEL.

En spændende Nat i Lamatemplet.

"Der er to Ting, vi stadig maa erindre," sagde Nikola; "den første, at De ikke er Kineser, og den anden, at hvis De træder frem for Ypperstepræsten i Morgen tidlig og agerer Kineser, saa vil han sikkert opdage Dem, og saa bliver vi ødelagte fuldstændigt. Hvis De løber bort, er det bedst, at jeg ogsaa løber; for hvad kan det nytte, at jeg saa bliver? Men det vil jeg dog ikke gøre. Det har kostet mig mange Aars Anstrengelser for ikke at tale om adskillige Tusind engelske Guldstykker at naa saa vidt, som jeg nu er kommen, og ske hvad der vil, jeg vender ikke tilbage."

"Men paa hvilken Maade skal vi komme ud af denne Vanskelighed?" spurgte jeg nedslaaet. "Hvis jeg ikke kan træde frem for dem og trodse Sagen igennem og heller ikke kan blive borte af Frygt for at bestyrke, hvad de allerede har Mistanke om, og jeg ikke kan forlade Klostret uden at gøre Dem mistænkt, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke indser, hvad der er at gøre. Jeg antager, at der ikke kan være Tale om at bestikke Manden til at tage sin Anklage tilbage?"

"Nej, det er der ikke Tale om," sagde Nikola med Overbevisning, "saa vilde vort Liv simpelthen afhænge af hans Fortolkning af Tro og Love. De burde dog vide, hvor megen Tillid vi kan have til ham."

"Men kan vi ikke tvinge ham til at løbe sin Vej, saa de tror, at det er en falsk Beskyldning, han har rejst imod mig, og at han ikke har turdet tage Følgerne?"

"Det er heller ikke muligt!" sagde Nikola. "Saa vilde han handle med os, og naar vi ikke vilde opfylde alle hans Fordringer, vilde han hævne sig paa os og forraade os, og saa kom det jo bare an paa, hvem der kunde holde længst ud. Nej, overlad det hellere til mig at spekulere paa, hvad der er at gøre."

Det gjorde jeg saa, og jeg kunde i en halv Time høre ham spadsere op og ned i sit Værelse. Jeg afbrød og forstyrrede ham ikke i den Tid. Endelig kom han da ind til mig igen.

"Nu tror jeg, at jeg ser en Udvej," sagde han. "Men naar det kommer til Stykket, saa er den næsten lige saa desperat som de andre Udveje, vi har tænkt paa. Det er

Dem, der skal handle, og hvis det gaar galt — naa, saa Gud naade os begge to. De har frelst mit Liv en Gang før, og jeg vil nu betro det til Dem, men husk, at hvis De ikke udfører min Plan nøjagtigt, som jeg siger, saa vil De aldrig se mig levende igen. Pas nu godt paa, hvad jeg siger, og prøv paa at huske alt, hvad jeg meddeler Dem. Det er snart Midnat, Gongongen til den første Morgengudstjeneste vil lyde Klokken halv seks, men det er Daggry en Time før. Jeg maa, hvordan det saa end gaar, have Dem bort herfra inden et Kvarter, og selv om De skal stjæle en Hest, maa De være i Peking før halv to. Naar De er dér, saa maa De finde Yoo Laoyehs Hus; han bor i den bageste Del af Legationsgaden i Nærheden af Tartarbyens Hovedport."

"Men hvordan i al Verden skal jeg komme ind i Byen?" spurgte jeg forbavset over, at han kunde have glemt det, som jeg syntes var en meget haabløs Skranke, nemlig Muren. "Portene bliver lukkede ved Solnedgang og aabnes ikke før Solopgang."

"De maa klatre over Muren," svarede han.

"Men det véd De godt er ganske umuligt," sagde jeg.

"Aldeles ikke," svarede han. "Jeg skal sige Dem et Sted, hvor det godt kan lade sig gøre. Kan De huske den Bastion, hvor De friede til Frøken Medwin?"

"Ja, det kan jeg rigtignok," svarede jeg med et Smil. "Men hvor véd De det?"

"Kære Ven, jeg var kun et Par Hundrede Fod fra Dem hele Tiden. Nej, De behøver ikke at se saadan paa mig, det var ikke for at udspionere Dem. Efter den store Napoleons Vis holder jeg af at være forberedt paa ethvert Nødstilfælde, og da jeg tænkte, at jeg en Dag kunde ønske at komme ind i Byen, naar Portene var lukkede, benyttede jeg min ledige Tid til at undersøge Muren lidt. De ser, hvor nyttigt dette tilfældige Besøg viser sig at være. Naa, to Bastioner fra det Sted, hvor De sad, er Stenene større og mere ujævne end noget andet Sted paa hele den Side af Byen. Jeg har faaet at vide, at tre Mænd plejer at klatre op over denne Del af Fæstningsvoldene og har gjort det i de sidste tre Aar mellem Midnat og Solopgang; de smugler Varer ind i Byen for at undgaa at betale den Indførselstold, der, som De véd, hæves om Dagen. Naar De er kommet over Muren, ser De en Skildvagt staa paa den anden Side. Ham kan De give tre Taels og sig saa til ham, at De har i Sinde at vende tilbage om en Time og at De vil give ham det samme Beløb for at faa Lov til at slippe ud igen. Naar De er kommet forbi Skildvagten, gaar De ind i Byen, finder Yoo Laoyeh og lader ham vide den Forlegenhed, vi er i. De kan love ham hundrede Pund kontant, hvis han

gaar ind paa Deres Forslag, og De maa bringe ham med tilbage, enten han vil eller ikke, saa hurtig De kan. Jeg skal møde Dem ved den sydlige Port. Bank fire Gange og host saa; det skal være Signalet, og saa snart jeg hører det, aabner jeg Porten. Alt, hvad der maa besørges indenfor Klostret, skal jeg gøre, men De maa gøre det, der skal foretages udenfor. Lad os saa komme af Sted og se, hvordan jeg kan faa Dem ud."

Vi forlod Værelset sammen, gik ned ad Trappen, kom gennem Forstuen og traadte ud i en stor Hal. Vinden, der, som jeg allerede har sagt, kom ind ad de snevre Vinduer paa begge Sider, fik de lange Forhæng til at rasle, saa man skulde tro, Hallen var befolket med tusind silkeklædte Spøgelser. Nikola gik hurtigt gennem den og ud af den sydlige Dør. Jeg fulgte tæt i Hælene paa ham, og vi kom ubemærkede gennem den store Gaard, idet vi holdt os i Bygningens Skygge, indtil vi naaede den første Port. Heldigvis for os var denne ogsaa ubevogtet, men vi kunde høre, at Munken, som burde have holdt Vagt, laa og snorkede fredeligt i Værelset ved Siden af. Vi skød den vældige Slaa til Side, aabnede roligt Porten, slap igennem, gik over en Græsplet og skyndte os til den ydre Mur. Men lige da vi var ved at dreje om det Hjørne, der skilte os fra den, fik en pludselig Lyd af Stemmer os til at tøve.

"Denne Vej!" hviskede Nikola, idet han greb mig om Haandledet og trak mig til venstre. "Jeg kan finde en anden Udgang; jeg lagde i Gaar Mærke til, at der voksede et stort Træ ved Muren."

Vi forlod Midterporten og drejede til venstre, som jeg har sagt, og saa gik vi langs med den Mur, som vi skulde over, til vi naaede et stort Træ, hvis højeste Grene hvælvede sig langt ud over Muren.

"Det er et godt Sted," sagde Nikola og standsede. "De maa op i Træet og krybe langs med Grenene, til De kommer hen til Muren; saa maa De fire Dem ned paa den anden Side og skynde Dem til Byen saa hurtigt De kan. Farvel og god Lykke!"

Jeg trykkede ham i Haanden, fik fat i en Gren og klatrede op. Hidtil havde det syntes mig, som om jeg optraadte i en vidunderlig, levende Drøm. Men Træets ujævne Bark bragte mig snart til Bevidsthed om Virkeligheden. Jeg klatrede, til jeg kom i lige Linie med Muren; saa valgte jeg en tyk Gren og krøb langs med den, til jeg stod paa det solide Murværk. Da jeg var dér, manglede der kun et Spring paa omtrent seks Alen, for at jeg kunde være fri. Jeg hviskede Farvel til Nikola, som stod og iagttog mig, lænede mig ud over Muren, saa langt jeg

kunde, greb saa fat i Murkanten med begge Hænder og lod mig falde.

Da jeg stod paa Jorden, løb jeg over et aabent Rum hen imod en Gruppe Smaahuse. Der var en Indhegning ved et af dem; jeg kunde dunkelt skimte, at der var nogle løse Ponyer derinde, jeg vidste, at hvis jeg kunde sikre mig en af dem og finde Sadel og Bidsel i dens Ejermands Bolig, saa kunde jeg være i Peking i mindre end en Time, og jeg besluttede at gøre Forsøget.

Jeg krøb saa hen til det nærmeste af Husene og gik hen til Døren; jeg kunde høre Beboernes Snorken derinde. Der brændte en Røgelsepind foran et Gudebillede i Nærheden, og skønt den næsten var udbrændt, da jeg tog den, gav den mig dog tilstrækkeligt Lys til at se mig om. Et Øjeblik senere havde jeg en Sadel og et Bidsel, som hang paa en Krog, og var ude blandt Ponyerne igen.

Jeg sikrede mig et af Dyrene, sadlede det, og saa snart jeg havde gjort det, steg jeg til Hest og fo'r hen imod Peking. Natten var mørk, men Vejen var ligefrem. Det lille Dyr var mere end villigt, og da jeg ikke skaanede det, var jeg paa mindre end tre Kvarter fra den Tid, jeg havde sagt Farvel til Nikola, ved Byens store Mur og steg af.

Jeg fandt et passende Sted og bandt min Pony fast til et Træ, og da jeg saa havde sikret mig, at den kunde være der, naar jeg kom tilbage, ilede jeg langs med Muren, til jeg kom til det Sted, Nikola havde omtalt.

Da jeg naaede det, blæste der en let Vind hen over Sletten og sendte Støvskyer hen imod mig; det var den eneste Lyd, der afbrød Nattens Stilhed. Jeg overbeviste mig om, at jeg ikke blev iagttaget, og at jeg havde valgt det rette Sted, og begyndte saa at klatre. Det var ingen let Opgave. Stenene var store og ujævne, undertiden fik jeg godt fat, men i mange Tilfælde maatte jeg bogstavelig talt klynge mig fast med Neglene; det var næsten for meget for mine Kræfter, og da jeg havde klatret fem Minutter og der var endnu lige meget af Muren tilbage oven over mig, begyndte jeg at mistvivle om, at jeg nogensinde kunde naa Toppen. Men jeg havde ikke Lov til at opgive det. Jeg huskede paa, hvor meget der afhang af, at jeg kom ind til Byen, og jeg krøb fremad med Besvær og naaede da tilsidst Toppen. Da jeg kom derop, kunde jeg se Byen ligge paa den anden Side. Lidt til venstre for det Sted, hvor jeg stod, var den Plet, der for stedse var hellig i mine Øjne, det Sted, hvor jeg havde friet til og faaet Ja af min elskede, og til højre var det Kvarter af Byen, hvor hun efter al Sandsynlighed i dette Øjeblik laa og sov og forhaabentlig drømte om mig. Saa snart jeg fik mit Vejr igen, gik jeg over Muren og steg ned ad Trinene paa den anden Side.

Jeg var neppe kommet ned, før en Mand traadte frem af en mørk Krog og standsede mig; i Halvmørket kunde jeg se, at det var en kinesisk Soldat, der var bevæbnet med et langt Spyd.

Som Svar paa hans Spørgsmaal sagde jeg hviskende, at jeg var en Ven, og trykkede de Penge, Nikola havde givet mig, i hans ikke uvillige Hænder, og da han forbavset over min Gavmildhed trak sig tilbage, ilede jeg forbi ham og fo'r ned ad den nærmeste Gade.

Fra det Sted, hvor jeg havde passeret Skildvagten, til den Gade, hvor Laoyeh boede, var der omtrent en halv engelsk Mil, og for at naa den hurtigt, maatte jeg passere Benfleets Bolig. Man kan tænke sig, hvilke Tanker der optog min Hjerne, medens jeg stod i den stille Gade og betragtede Huset. Under dets Tag sov den Kvinde, som var alt i Verden for mig. Jeg vilde have givet alt, hvad jeg ejede, for fem Minutters Samtale med hende, men da det var umuligt, vendte jeg mig om og gik gennem et Stræde ind i den Gade, jeg skulde finde. Huset var ikke stort, og ved første Øjekast gjorde det ikke noget meget heldigt Indtryk. Men det var jo lige meget, hvordan Huset saá ud, naar jeg blot fandt den Mand, jeg vilde træffe. Jeg bankede paa Døren, som var stænget, men fik intet Svar i flere Minutter. Jeg begyndte at spekulere paa, hvorledes jeg skulde tiltrække mig Beboernes Opmærksomhed, da jeg endelig hørte Trin af bare Fødder i Stenkorridoren; efter megen Famlen blev Døren aabnet, og en Mand viste sig. Et Blik sagde mig, at det ikke var den Person, jeg søgte. Jeg spurgte, om Laoyeh var hjemme, men af det Svar, jeg fik, opfattede jeg, at han var gaaet ud tidligere paa Aftenen, og at han sandsynligvis var i et Hus i Nærheden og spillede Hasard.

Jeg spurgte Manden, om han ikke kunde føre mig hen til ham og tilbød ham gode Drikkepenge for at gøre det. Saa førte han mig straks ud paa Gaden, ned ad et Stræde, op ad et andet, indtil vi standsede ved et af de største Huse i dette Kvarter. Min Fører var øjensynlig godt kendt, og da Døren blev aabnet, prøvede Dørvogteren ikke paa at hindre os i at gaa ind, men lod os roligt gaa ind i et ret stort Værelse, der vendte ud til Gaarden. Her var ikke mindre end tredive Kinesere travlt optagne af deres Yndlingstidsfordriv, at spille Hasard, men skønt vi undersøgte hvert enkelt Ansigt, kunde vi ikke se den Mand, vi søgte, iblandt dem. Saa snart jeg var overbevist om denne Kendsgerning, forlod vi Værelset og gik ind i et andet, hvor man ogsaa spillede. Men vi blev atter skuffede; Laoyeh var heller ikke dér.

Min Fører, der var meget begærlig efter at tjene nogle flere Drikkeskillinger, udspurgte en af de spillende, som huskede, at han havde set vor Mand for

omtrent en Time siden; han troede, at han den Gang var gaaet ind i det Værelse, vi først havde besøgt. Vi vendte tilbage og spurgte os for dér, men fik kun at vide, at man havde set ham forlade Huset omtrent en halv Time, før vi kom.

"Vær ikke bange, jeg skal nok finde ham," sagde min Ledsager, og vi gik saa ned ad Korridoren igen, passerede Dørvogteren og kom ud paa Gaden. Saa gav vi os til at lede igen, først i et Hus og saa i et andet, og til sidst endte vi i en Opiumshule lidt bag ved den engelske Legation. Det yderste Værelse, det, der var nærmest ved Gaden, var fuldt af Kunder, men vor Mand var ikke imellem dem. Det inderste Værelse var ikke saa overfyldt, og her opdagede vi da endelig den Mand, vi søgte. Men der var det ubehagelige ved det, at han havde røget sit sædvanlige Antal Piber og nu laa i en dyb Søvn.

Klokken var næsten to, og jeg turde ikke blive længere i Byen end en Time endnu. Samtidig maatte det være meget taabeligt, ja farligt, at prøve paa at tage af Sted med en Mand, der var i den Tilstand. Hvis han ikke gjorde noget værre, vilde han sandsynligvis falde ned fra Muren og knække Halsen, og saa maatte jeg enten lade ham ligge der eller blive og udsætte mig for ubehagelige Spørgsmaal. Men hvad der nu end skete, jeg vidste, at jeg maatte skaffe ham ud af dette Hus saa hurtigt som muligt og faa ham hen til et Sted, hvor jeg kunde prøve paa at vække ham. Jeg sagde dette til den Mand, som havde fundet ham for mig, og ved fælles Anstrengelser fik vi ham paa Benene, tog ham hver under sin Arm og førte ham til hans Hjem. Da vi naaede det, var han nogenlunde kommet sig efter Opiumsrusens Virkning. Saa brugte vi alle Midler, vi kendte, for at faa ham fuldstændig vækket, og Klokken halv tre var vi komne saa vidt, at jeg tænkte, jeg kunde begive mig paa Tilbagevejen med ham.

"Men hvad forlanger Deres Excellence af mig?" spurgte Laoyeh, som endnu var lidt bedøvet, skønt han heldigvis ikke var saa meget fra sine Sanser, at han ikke genkendte mig.

"Du skal komme med mig," svarede jeg, idet jeg, før jeg talte, passede paa, at den anden Mand var et godt Stykke udenfor Hørevidde. "Nikola er i Lamatemplet og venter dig. Du kan tjene hundrede Pund Sterling — hvorledes, skal jeg sige dig paa Vejen."

Saa snart han hørte Nikolas Navn og Belønningens Beløb, syntes han at blive sig selv igen. Vi forlod altsaa Huset og begav os af Sted til den Del af Muren, hvor jeg var steget ned i Byen. Den samme Soldat var endnu paa Vagt, og da jeg havde lagt de Penge, jeg havde lovet ham, i hans Haand, lod han os straks

passere. Tyve Minutter efter at vi havde forladt Laoyehs Hus, var vi rede til at stige ned paa den anden Side af Muren.

Hvis det havde været vanskeligt at komme op, saa opdagede jeg, at det var dobbelt saa vanskeligt at stige ned. Natten var meget mørk, og det var omtrent umuligt at se en Fod for sig. De Revner og Ujevnheder, som skulde agere Hvilesteder for vore Fødder, syntes det næsten umuligt at finde, og jeg var henrykt, da dette Arbejde var overstaaet og vi var komne sikkert ned paa den faste Jord.

For saa vidt var mit Besøg i Byen overordentlig heldigt. Men Tiden ilede, og vi havde endnu den lange Vej ud til Klostret. Jeg gik hen til det Sted, hvor Ponyen stod bunden til et Træ, akkurat som jeg havde forladt den, og lod min Ledsager sætte sig op paa den. Han var næsten, om ikke ganske, sig selv igen, og jeg drev det lille Dyr frem i rask Trav, medens jeg løb ved Siden af. Paa denne Maade kom vi, han ridende og jeg løbende, til det store Klosters sydlige Port. Jeg havde udført *min* Del af Arbejdet, og naar jeg først havde faaet Laoyeh indenfor, var det Nikola, der skulde gøre Resten.

Saa slap jeg Ponyen løs, nærmede mig og bankede paa Porten, idet jeg hostede sagte. Den blev aabnet med stor Forsigtighed, og Nikola stod paa Tærskelen. Han gav os Tegn til at træde ind, og uden at spilde et Øjeblik gjorde vi, som han sagde. Det var næsten Daggry, og vi mærkede Morgenens Raakulde i Luften. Det var ganske sikkert, at jeg ikke var vendt et Øjeblik for snart tilbage.

Efter at være kommet gennem Porten og have stænget den efter os gik vi hen til den anden Indgang til venstre. Skilderhuset, hvis man kunde kalde det saadan, var endnu tomt, og Vagten snorkede lige saa fredeligt i det lille Værelse, som han havde gjort omtrent for fire Timer siden. Denne Gaard var lige som den anden tom, men da vi gik igennem den, kunde vi tydeligt høre Præsterne snakke sammen i Sovestuerne paa begge Sider.

Endelig naaede vi Døren til den store Hal; vi aabnede den forsigtigt og fløj hen over Gulvet og saa op ad Trapperne til vore egne Værelser. Da vi først var indenfor, blev Døren hurtigt lukket, og vi var i Sikkerhed. Saa vendte Nikola sig om til mig og sagde:

"Bruce, De har frelst mig for anden Gang, og jeg kan kun sige, som jeg har sagt Dem før, De skal finde, at jeg ikke er utaknemlig. Men der er ingen Tid at spilde. Kom her ind, Laoyeh!"

Vi gik ind i det inderste Værelse, og Nikola aabnede en lille Æske, han havde med. Han sagde til Manden, at han skulde sætte sig paa Gulvet, og han gav sig med vidunderlig Behændighed til at forandre hans Udseende. Arbejdet varede omtrent et Kvarter, og da det var færdigt, henvendte Nikola sig til mig og sagde:

"Byt Klæder med ham, Bruce, saa hurtigt De kan."

Da dette var sket, kunde jeg neppe tro mine egne Øjne; det var saa vidunderligt, hvad jeg saá. Dér stod et fuldstændigt Billede af mig selv. Ligheden var overordentlig slaaende baade i Højde, Skikkelse og Dragt, ja selv i Ansigtstrækkene. Men Nikola var ikke færdig endnu.

"*De* maa ogsaa forandres," sagde han. "Tingen maa gøres grundigt; sæt Dem ned!"

Det gjorde jeg, og han gav sig igen til Arbejdet. Da han var færdig, lignede jeg mig selv saa lidt, som det i det hele var muligt. Ingen kunde have genkendt mig, og det var højst usandsynligt, at vor Hemmelighed kunde blive opdaget.

Paa Vejen fra Peking havde jeg tydeligt forklaret Laoyeh den Rolle, han skulde spille. Nu gav Nikola ham den endelige Instruktion, og saa var alt færdigt.

"Men hør," udbrød jeg, og en Tanke slog mig. "Vi har glemt én Ting — Arret paa min Arm!"

"Ja, det har jeg glemt," sagde Nikola, "og saa véd jeg jo dog godt, at det er den Slags Smaating, som bevirker, at Folk bliver opdagede."

Han tog et stort Stykke Tøj og lavede et Bind, som han lagde om Halsen paa mig. Saa blev min venstre Arm indbundet, og da jeg havde faaet den i Bind, saá jeg, at jeg neppe kunde blive opdaget, selv om man tænkte paa mit Haandled.

En halv Time senere lød den store Gongong, der kaldte til Morgengudstjeneste, og vi vidste, at Gaardene og Hallerne et Par Minutter efter vilde være fulde af Mennesker. Efter Nikolas Ordre gik jeg alene ned i Hallen, benyttede en Lejlighed til at slippe ind og blandede mig i Trængslen. Jeg var ikke den eneste vanføre, der var en halv Snes andre, som ogsaa havde Armen i Bind, og det var ikke rimeligt, at den Omstændighed, at jeg var fremmed, vilde tiltrække sig nogen utilbørlig Opmærksomhed; der var Tiggere og alle Slags Mennesker, der kom ind i Klostret, saa snart Portene blev aabnede ved Daggry.

Jeg havde ikke været meget længe i Hallen, før jeg saá Nikola humpe ind med sin Stok og tage Plads ved Siden af Ypperstepræsten.

Saa begyndte Gudstjenesten. Da den var til Ende, var det klart, at der skulde finde noget ualmindeligt Sted, for Munkene og deres Gæster blev, hvor de var, i Stedet for som sædvanligt at forlade Hallen. Saa besteg Ypperstepræsten den lille Forhøjning i den fjerneste Del af Hallen og satte sig paa sit Dommersæde. Nikola fulgte ham og tog Plads ved Siden af ham, og straks efter viste der sig to høje Munke, som førte den Mand ind, der havde anklaget mig den foregaaende Aften. Han syntes temmelig sikker paa at kunne bevise, hvad han sagde, og jeg kunde ikke lade være med at smile, da jeg saá hans selvtillidsfulde Mine. Først blev han tiltalt af den gamle Ypperstepræst, som jo var næsten blind af Alderdom. Han svarede noget, og saa talte Nikola. Hans Stemme var neppe saa høj som ellers; dog hørte man hvert eneste Ord i Hallen.

"Løgner og Forræder," sagde han, "du har fremført denne Anklage mod min trofaste Tjener af en eller anden djævelsk og egennyttig Grund. Men hvor gammel jeg end er, vil jeg imødegaa den, og det skal gaa dig ilde, hvis det viser sig, at hvad du siger er Usandhed."

Han vendte sig til en Munk, der stod ved Siden af, og sagde noget. Manden

bukkede, forlod Forhøjningen og forsvandt i Retning af vor Trappe. Straks efter vendte han tilbage med Laoyeh, som gik med bøjet Hoved og Hænderne korslagte paa Brystet. Han klatrede op ad Trinene, og da han havde gjort det, stod den Anklagede og Anklageren Ansigt til Ansigt paa hver sin Side af Forhøjningen.

Saa saá jeg, hvor snildt Nikolas Plan var udtænkt. Han havde ordnet det saaledes, at Forhøret blev afholdt efter Morgengudstjenesten, fordi den store Hal ikke vilde være helt oplyst paa den Tid. Der var næsten endnu halvmørkt, og den hurtige Maade, han besørgede Sagen paa, viste klart, at han havde besluttet at faa den fra Haanden, før man kunde se for tydeligt.

Først fik den Mand, der anklagede mig, Ordre til at gentage sin Fortælling. Han gav en nøjagtig Beskrivelse af vort Møde i Kanton, tog kun uvæsentlige Forbehold og meddelte, at han havde saaret mig i Haandledet. Han paastod saa uden Tøven, at jeg var en *Kueidzu* eller fremmed Djævel og sagde til den Mand, der spillede min Rolle, at han skulde prøve paa at modbevise det. Da han var færdig, henvendte Nikola sig til Ypperstepræsten og sagde:

"Min Fader, du har hørt alt, hvad denne slette Mand har sagt. Han anklager min Tjener derhenne, han, som efter sin egen Bekendelse selv er Tyv og Morder — for at være en af de Barbarer, som vi alle hader og foragter. Jeg har fundet min Tjener trofast og sand i alle hans Handlinger, men hvis han er en fremmed Djævel, som dette Menneske paastaar, saa skal han straffes. Paa den anden Side, hvis det viser sig, at denne Slyngel har Uret, og at han har løjet for Vindings Skyld, saa fordrer jeg af dig, at jeg faar Lov til at raade over ham i Følge den Magt, du véd, jeg er iklædt. Jeg frygter ikke for Dommens Udfald."

Da han var færdig, rejste den gamle Mand sig og humpede fremad ved sin Stok. Han saá roligt fra den ene til den anden af de to, henvendte sig derpaa til Laoyeh og sagde:

"Kom du med mig!" og han førte ham ind i et lille Værelse.

Vi sad tavse i næsten en halv Time og grublede paa, hvad Resultatet vilde blive. Jeg iagttog Nikola, som hele Tiden sad med Haanden under Hagen og stirrede lige ud.

Saa var omsider Ventetiden til Ende. Vi hørte Ypperstepræstens Stok banke mod Gulvet, og straks efter steg han op paa Forhøjningen igen, fulgt af Laoyeh. Da den gamle Mand kom hen til sit Sæde, gav han Tegn til Tavshed og sagde

derpaa:

"Jeg har undersøgt denne Mand og kan sværge paa, at den Beskyldning, som dette Menneske har fremført imod ham, i alle Henseender er usandfærdig. Lad Retten have sin Gang."

Han vendte sig hen imod Nikola og vedblev:

"Forbryderen dér bliver overgivet til dig."

Nikola rejste sig langsomt og stirrede paa den ulykkelige Mand.

"Din Hund," udbrød han, "efter din egen Yppersteprests Ord er du i min Magt. Hvorfor handler du saaledes, som du gør? Er du kommet til Verden af den Grund? Du har vovet at bagvaske min Tjener; det er din høje Foresatte Vidne til; kom nærmere!"

Manden nærmede sig et Par Skridt, det var let at se, at han var bange.

Saa stirrede Nikola paa ham i næsten et Minut, og jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde har set saa frygtelige Øjne med saa vildt et Udtryk. Naar man tænker sig en Kanin fortryllet af en Slange, vil man have en Forestilling om, hvorledes han saá paa ham. Langsomt, Tomme for Tomme, hævede Nikola sin højre Haand, indtil den pegede paa et Sted paa Væggen lidt oven over den andens Hoved. Saa gik den ned igen, og medens den gjorde det, fulgte Mandens Hoved med, indtil han stod i en ganske bøjet Stilling.

"Du ser, at du er i min Magt," sagde Nikola, "du kan ikke bevæge dig, hvis jeg ikke befaler dig at gøre det."

"Nej, jeg kan ikke bevæge mig," sagde Manden næsten ubevidst.

"Gør, hvad du vil, du kan ikke staa oprejst," sagde Nikola.

"Jeg kan ikke staa oprejst," gentog Manden med den samme monotone Stemme, og medens han talte, saá jeg store Sveddraaber falde fra hans Ansigt ned paa Gulvet. Hvert Øje i den store Hal var fæstet paa ham, og selv Yppersteprésten kom frem fra sin Stol for ikke at tabe et Ord.

"Se mig ind i Ansigtet," sagde Nikola, og hans Ord skar i Luften som en skarp Kniv.

Manden saá op og gjorde, som Nikola befalede, men uden at hæve Hovedet.

"Forlad nu dette Sted," sagde Nikola. "Indtil paa samme Tid i Morgen kan du ikke staa oprejst som dine Medmennesker, det befaler jeg, og du kan ikke være ulydig, lad det hjælpe dig til at huske paa, at mine Tjenere i Fremtiden er ukrænkelige. Gaa saa!"

Han pegede med den højre Haand hen imod Dørene for Enden af Hallen, og Manden gik kroget ned ad Gangen mellem de gabende Munke ud i Gaarden i det lyse Solskin. Ypperstepræsten havde rejst sig, han kaldte paa en Munk og sagde:

"Følg ham og overbevis dig om, at han forlader Templet."

Saa nærmede han sig Nikola og sagde:

"Herre, jeg ser, at du utvivlsomt er den Mand, man har sagt os, vi skulde vente. Hvorledes kan din Tjener være dig til Nytte?"

"Tilstaa mig en Samtale, saa skal jeg sige dig det," svarede Nikola.

"Følg mig, min høje Herre," sagde den gamle Mand, "saa vi kan tale i Enrum sammen."

Et Øjeblik efter forsvandt de i det Værelse, hvor Ypperstepræsten havde undersøgt Laoyeh, og Forsamlingen spredtes.

Saa snart Hallen var tom, benyttede jeg Lejligheden og gik op til vort eget Værelse, hvor jeg fandt Laoyeh. I Følge Nikolas Ordre skiftede vi atter Klæder, og da han igen var sig selv, gav jeg ham den Bissekræmmerdragt, som Nikola havde skaffet til Veje, og ligeledes den Belønning, som var blevet lovet ham. Saa sagde jeg Farvel til ham og befalede ham at komme ud af Klostret saa hurtigt som muligt.

Det varede næsten en Time, før Nikola kom, og da han saa gjorde det, kunde han neppe skjule sin Triumf.

"Bruce," sagde han og glemte næsten sin sædvanlige Forsigtighed, saa glad var han, "jeg har opdaget alt, hvad jeg vilde. Jeg har faaet Kortet, og han har sagt mig Løsenet. Jeg véd, hvor Klostret er, og i Morgen tidlig ved Daggry drager vi ud for at søge det."

XI. KAPITEL.

Paa Vej til Thibet.

Det var neppe blevet Daggry næste Morgen, før Nikola vækkede mig op af min faste Søvn.

"Vaagn op," sagde han; "om en halv Time maa vi af Sted; jeg har allerede givet Ordre til, at Ponyerne skal sadles, og da vi har en lang Tur for os, maa vi ikke lade dem vente."

Et Kvarter efter var jeg paaklædt og rede. En af Munkene bragte os lidt Frokost, der bestod af Ris, og da vi havde spist, gik vi ned i den store Hal. Dér ventede Ypperstepræsten os, og efter en kort Samtale med Nikola førte han os ud i Gaarden, hvor vi tog Afsked med ham ved Foden af den store Buddhastøtte.

Da vi havde takket ham for hans Gæstfrihed, gik vi ud til den ydre Port og fandt vore Ponyer og Tjenere rede til at modtage os. Porten blev slaaet op, og vi gik igennem den, den ene efter den anden. Saa blev den slaaet i, og da dette var sket, havde vi sagt Farvel til det store Lamakloster.

Under den første Dags Ridt hændte der ikke noget mærkeligt. Vi naaede en lille Landsby ved Middagstid, hvor vi bedede, og efter en kort Hviletid fortsatte vi vor Rejse og ankom til den befærdede By Ho-Yang-Lo, lige som Tusmørket faldt paa. Man anviste os den bedste Kro, som vi red hen til, og hvor vi fik Værelser. Vor første Dagsrejse var paa seks og tredive engelske Mil, og vi følte, at vi ærligt havde fortjent at hvile.

Vi blæste Lyset ud og indrettede os for Natten; men det varede flere Timer, før Søvnen vilde komme til mig. Tanker om næsten alle mulige Ting fo'r ind og ud af min Hjerne. Et Øjeblik var jeg paa Legepladsen i min gamle, kendte engelske Skole, i det næste Øjeblik sejlede jeg omkring Kap Horn paa en Koffardimand med et lurvet Mandskab paa Bakken og tre drukne Slyngler paa Skansen. Saa var jeg i Sydhavet, og der laa en tropisk Ø forude; jeg kunde høre Brændingens Torden mod Stranden og saá den ene palmeklædte Høj efter den anden hæve sig op imod den blaa Himmel. Saa kom min Tanke tilbage til Kina og som en naturlig Følge deraf til Peking. Jeg gennemlevede igen den halve Time paa den kinesiske Mur og syntes atter at føle en spæd lille Haand i min og saá to

frimodige, yndige Øjne stirre paa mig med al tænkelig Kærlighed og Tillid. Gladys skulde være min tilkommende Hustru, og her laa jeg paa Vejen til Thibet forklædt som Kineser i en smudsig Kro i Selskab med en Mand, hvem intet kunde standse, og som var frygtet af alle, der kendte ham. Det var længe efter Midnat, at jeg faldt i Søvn, og saa var det, som om mine Øjne ikke havde været lukkede i fem Minutter, da Nikola, der som sædvanlig ikke syntes at trænge til nogen Søvn, var oppe og lavede sig til at rejse videre, ja Solen var neppe kommen op over Horisonten, før vor Frokost var besørget, og vi var færdige til at stige til Hest.

Før vi tog af Sted, havde Nikola en Samtale med Kromanden. Medens han var borte, morede jeg mig med at ride om paa den anden Side af Huset for at se, hvordan der saá ud. Huset var af den sædvanlige kinesiske Art, ikke meget smudsigere og ikke meget renere. Paa to Sider var det omgivet af en bred Veranda, og paa Bagsiden var der en Slags snever Terrasse, paa hvilken jeg saá to Mænd staa, da jeg drejede om Hjørnet. Saa snart de saá mig, vilde de trække sig tilbage til Huset, men jeg havde faaet Øje paa dem, før de kunde udføre denne Manøvre.

Den højeste af de to havde jeg aldrig set før, men jeg syntes at jeg kendte hans Ledsagers Ansigt. Da jeg stod og spekulerede paa, hvor jeg havde set det, kom en Staldkarl om Hjørnet for at underrette mig om, at Nikola var parat til at tage af Sted, saa jeg vendte min Pony og red tilbage til Forsiden af Huset, hvorfra Rytterskaren var i Færd med at drage af Sted.

Nikola var som sædvanlig i Spidsen. Jeg fulgte ham i ærbødig Afstand, og bag mig kom Tjenerne. Paa denne Maade ilede vi af Sted og satte over en Flod, hvorpaa Vejen førte hen imod de Bjerge, som lige kunde skelnes i den nordlige Horisont. Rundt om var Landet goldt og udyrket, hist og her var der en elendig Hytte, hvis Farve lignede den Slette, paa hvilken den stod.

Ved Middagstid havde vi naaet den lige omtalte Bjergkæde og red af Sted ad en god Vej i et mørkt, men temmelig malerisk Landskab. Med Undtagelse af nogle faa Kameler, der var ladede med Kul og skulde til Peking, og en Bissekræmmer hist og her, traf vi kun faa levende Væsener. I denne Egn ligger Landsbyerne langt fra hinanden, og de har intet godt Navn.

Denne Nat laa vi i en Kro paa en Bjergtop, og næste Morgen steg vi ned i Dalen paa den anden Side. Da Morgenen faldt paa, var vi kommet omtrent tredive Mile videre. Landet forandrede sig hurtigt, der blev mer og mer klippefuldt, og

Opgangene og Nedgangene blev mere stejle. Af denne Grund var vi ved det næste Holdested nødt til at skille os af med vore Ponyer og i Stedet for at købe en halv Snes smaa, men overordentlig muskelstærke Heste.

Den tredie Aften, efter at vi var komne ind blandt Bjergene, og den fjerde efter Afrejsen fra Peking gjorde vi Holdt ved et lille Kloster, der laa i en udsat Stilling paa Bjergets Top. Da vi red op til det, var Solen ved at gaa ned bag Bjergene i Vesten. Vi behøvede ikke noget Løsen, da vi blev indbudte til at komme ind, næsten før vi havde banket paa Porten. Klostret var beboet af en Abbed og seks Præster, som alle var Tilhængere af Shamanismen. Bygningen selv var kun tarvelig; den bestod af en dyb Gaard, en luftig Midterhal og fire smaa Værelser, der stødte op til den. Da vi traadte ind i Midterhallen, blev vi modtaget af Abbeden, en nederdrægtig, smudsig lille Fyr paa et halv hundrede Aar, og han førte os til de Værelser, der var bestemte for os. De var smaa og simple, meget forsømte, og der var en ganske forskrækkelig Træk. Men hvis en Udsigt, som næsten var enestaaende i Verden, kunde erstatte de Ubehageligheder, man maatte lide under, saa kunde vi anse os for prægtigt indlogerede. Fra det ene Vindue kunde vi se ud over Bjergkæden over Dal og Høj paa den nedgaaende Sol. Fra det andet kunde vi stirre næsten tre Hundrede Fod ned i Dalen og se den Vej, vi var kommet ad om Morgenen, sno sig af Sted, medens vi gennem en snever Kløft til venstre kunde skelne den Slette, hvor vi havde været to Aftener i Forvejen, i næsten halvtredsindstyve engelske Mils Afstand.

Da vort Maaltid var til Ende, tændte vi vore Piber og sad og røg en halv Time. Saa kunde jeg ikke holde Tavsheden i Værelset ud længere, og Nikola havde et af sine Anfald af Aandsfraværelse og var følgelig kun en daarlig Kammerat. Jeg gik derfor ud i Gaarden foran Midterhallen. Just som jeg naaede den, lød der en høj Banken paa Yderporten. To af Munkene gik over Gaarden for at aabne den, og da de havde slaaet den tunge Dør til Side, red en lille Afdeling Mænd paa Æsler ind i Gaarden. Jeg tænkte, at et lille Selskab, der bestod af Rejsende, i alt Fald vilde adsprede mig lidt, og gik ned for at se dem stige af Æslerne.

Da jeg kom tæt nok hen til dem, opdagede jeg, at der var to Kulier, de andre tre var Herrer, men hvad deres Profession var, kunde jeg ikke gætte. De var alle bevæbnede, og saa vidt jeg kunde se, havde de intet Købmandsgods med. Da de var stegne af, kom Abbeden ned for at modtage dem, og efter en kort Samtale førte han dem til Gæsteværelserne paa den anden Side af Hallen, der laa lige over for os.

Nogen Tid efter, at Herrerne havde trukket sig tilbage til deres Værelser, blev

jeg, hvor jeg var, og saá Kulierne tage Ridetøjet af Æslerne. Just som den sidste Sadel blev lagt paa Jorden, forlod en af Ejermændene Huset og nærmede sig til Gruppen. Han var kommet meget nær hen til det Sted, hvor jeg stod, før han opdagede mig; saa bøjede han sig og gav sig til at aabne den Paksaddel, der laa nærmest ved ham, som om han vilde undskylde, at han var gaaet derned. Jeg lagde Mærke til, at han ikke tog noget ud af den, og at han i al den Tid, han undersøgte den, ikke vendte Ansigtet hen imod det Sted, hvor jeg stod. Da han derpaa hurtigt vendte sig om og ilede tilbage til Huset uden at sige noget til sin Karl, følte jeg, at jeg havde Ret til at tro, at han ikke ønskede, jeg skulde se ham.

Dette bragte mig til at overveje Sagen, og jo mere jeg tænkte, des mere begærlig blev jeg efter at opdage, hvem den Mand kunde være. Jeg ventede i Gaarden næsten et Kvarter efter, at dette var hændet, og efter at Sadlerne og Seletøjet var blevet bragt bort; men han viste sig ikke igen. Saa gik jeg tilbage til Bygningen og spekulerede paa, hvordan jeg skulde opdage, hvad jeg saa gerne vilde vide. Det varede længe, før jeg kunde finde paa nogen Plan; saa fik jeg en Idé og forlod atter Værelset og gik om til Bagsiden af Bygningen, idet jeg haabede, jeg skulde finde et Vindue, gennem hvilket jeg kunde se ind paa de nye Gæster, medens de sad ved Aftensmaaltidet; men det var lettere, opdagede jeg, at tænke paa saadant et Vindue end virkelig at finde det.

Bagsiden af Klostret var bygget i Niveau med Klipperanden, og Volden stødte op til Bygningen i en Vinkel, i hvilket vort Værelse laa. Hvis jeg derfor blot kunde komme langs med Volden og naa et lille Vindue, som jeg tænkte mig maatte vende ud til en lille Gaard, der laa mellem Midterhallens bageste Væg og den til venstre for vort Værelse, saa tænkte jeg, at jeg kunde opdage, hvad jeg vilde. Men for at gøre dette maatte man foretage en lang og farlig Klatretur i Mørke, og det havde jeg aldeles ingen Lyst til, før jeg havde overbevist mig om, at der ikke var nogen anden Maade, paa hvilken jeg kunde faa at vide, hvad jeg ønskede.

Man kunde meget godt spørge mig, hvorfor jeg var saa ivrig efter at overbevise mig om, hvem den Mand var; men i en Stilling som vor kunde man virkelig ikke udsætte sig for den mindste Smule Risiko. Han havde jo vist mig, at han ikke ønskede, jeg skulde opdage, hvem han var, hvilket i sig selv var tilstrækkeligt til at vække min Mistanke og berettige mig til at gøre et hvilket som helst Skridt for at overbevise mig om, at det ikke var en Fjende. Vi gik jo med Livet i Hænderne, og hvis vi forsømte en eneste Forsigtighedsregel, kunde vi ødelægge det hele.

Før jeg vovede mig til den lige omtalte Klatretur, besluttede jeg at gaa om til den anden Side af Huset og undersøge, om jeg ikke kunde se gennem et af Vinduerne

dèr. Jeg gjorde det og opdagede til min Glæde, at jeg, naar jeg lagde Hænderne paa de udhugne Sten, der dannede Vinduskarmene, og stemte mine Fødder imod en fremspringende Del af Muren, kunde hæve mig tilstrækkeligt op til at faa et Glimt af Værelset.

Jeg gjorde altsaa dette og saá derind, men til min Forbavselse og Ærgrelse var der kun to Mennesker derinde, og ingen af dem var den Mand, jeg vilde se.

Saa steg jeg ned igen og lyttede. Jeg haabede, at jeg skulde høre en tredie Person komme ind i Værelset, men skønt jeg blev der omtrent tyve Minutter, skete der ingenting. Jeg var fuldstændig overbevist om, at Manden hørte til dette Selskab; men hvorfor var han ikke sammen med dem nu? Hans Fraværelse forøgede kun min Mistanke og gjorde mig endnu mere ivrig efter at faa et Glimt af ham.

Jeg satte mig paa Stentrappen i Midterhallen og udkastede i Tanken en Plan over Bygningen, for saa vidt som jeg kendte den. Midterhallen var naturligvis tom; vi laa i Værelserne til højre for den, de andre til venstre, deres Kulier havde det forreste Værelse, medens de to Mænd, jeg lige har omtalt, havde indrettet sig i det bageste. Et Øjebliks Omtanke overbeviste mig om, at der maatte være et tredie, som ikke vendte ud til den aabne Gaard, men havde et Vindue ud til den lille Gaard, der dannedes af Muren bag ude. Hvis jeg vilde se derind, maatte jeg gøre den Klatretur, jeg først havde lagt Planen til, og jeg maatte gøre den straks, og hvis jeg ikke gjorde det, vilde hans Lampe efter al Sandsynlighed blive slukket, og i saa Fald kunde jeg lige saa godt spare mig Ulejligheden og Faren.

Jeg vendte tilbage til den Side af Huset, hvor jeg boede, og da jeg havde overbevist mig om, at der ikke var nogen paa Færde dèr, steg jeg op paa Muren lidt til højre for det Sted, hvor jeg havde staaet, da jeg hørte Mændene banke paa Porten.

Naar man vil bedømme Vanskelighederne og Farerne ved det, som jeg vilde prøve paa, saa maa man tage i Betragtning, at Muren foroven neppe var mere end atten Tommer bred. Paa den ene Side stødte den op til Bygningen, der hævede sig mere end tolv, tretten Fod op over mit Hoved, og paa hvis glatte Overflade der slet intet var at støtte sig til. Paa den anden Side var der et stejlt Fald ned i Dalen, et Fald paa over tre Hundrede Fod. Paa Bjergets Top blæste Vinden en fuldstændig Orkan, men saa længe jeg var bag Bygningen, var jeg ikke udsat for det fulde Tryk af den. Da jeg imidlertid kom til Gaarden, hvorfra jeg kunde se Lys i det Vindue, jeg saa gerne vilde naa, havde jeg stort Besvær ved at holde mig paa Benene. Jeg klyngede mig til alt, som kunde yde mig

Støtte, vovede ikke et Skridt, før jeg var vis paa, at det var sikkert, steg ned fra Muren, nærmede mig til Vinduet og saá ind. Denne Gang skulde jeg ikke blive skuffet. Den Mand, jeg søgte, laa paa et Tæppe i Krogen og røg en lang Pibe.

Hans Ansigt var vendt imod mig, og straks da jeg saá paa det, huskede jeg, hvor jeg havde set ham Det var den samme Mand, som vi havde set paa Bedestedet to Nætter i Forvejen. Fulgte han efter os? Jeg var vis paa, at han havde gennemskuet min Forklædning. Hvis det var Tilfældet, i hvis Tjeneste stod han da, og hvad var hans Øjemed? Jeg vedblev at se paa ham i henved en Time, jeg haabede, at der skulde komme nogen ind til ham, og at jeg skulde høre noget, som kunde sige mig, hvorledes jeg skulde handle. Da, netop som jeg var ved at gaa, idet jeg ansaa det for unyttigt at vente længere, kom den højeste af de to, jeg havde set i det andet Værelse, ind og satte sig.

"Vi har haft Held med os. Endelig har vi faaet fat paa dem," sagde den Mand, som lige var kommet ind. "De har ingen Mistanke, og i Morgen Aften møder vi Quong Yan Miun ved Vadestedet, siger ham alt, og saa er vor Del af Arbejdet færdig."

"Men vi maa have Stokken, hvad der saa end sker," sagde Manden, der laa paa Sengen. "Vi vilde være Dødsens, hvis vi kom tilbage til Peking uden den."

"Der bliver gjort megen Ære af os, hvis vi faar fat i den," sagde den anden leende. "Og saa bliver disse fremmede Djævle pinte, til de dør."

"Det vil lære dem ikke at trodse de Store i Bjergene," svarede hans Ven. "Jeg vilde ønske, at vi kunde være der og se det."

"Man siger, at de har mange nye Pinsler, som man ikke engang kan tænke sig i Drømme, der oppe i Bjergene," vedblev den første Mand. "Hvorfor maa vi ikke rejse videre og se, hvorledes det gaar dem."

"Fordi vi ikke kunde komme derind, selv om vi rejste videre," svarede den Mand, som jeg havde genkendt, "jeg ønsker det heller ikke selv. Men disse fremmede Djævle har stjaalet Løsenet og efterlignet Præsten fra Hankow, og hvis ikke Laoyeh holdt mere af kinesisk Guld end af fremmede Djævles Hemmeligheder og derfor havde forraadt dem, vilde vi aldrig have opdaget dem."

Derpaa tilføjede han med megetsigende Eftertryk:

"Men de kommer til at dø for det, og deres Skæbne vil være en Advarsel for

dem, der kommer efter dem. Sig mig nu, hvor skal vi møde Quong Yan Miun?"

"Dèr, hvor man gaar over Floden i Bjergene, ved Solnedgang i Morgen Aften."

"Og er det sikkert, at vi kan kende ham? der kan være mange Overgangssteder."

"Han rider paa en Kamel med en rød, sølvbroderet Sadel. Desuden siger man, at han kun har ét Øje, og at hans venstre Haand, som Mandarinen Li huggede af, endnu er naglet til Porten i I-chang."

"Venter han os?"

"Nej, paa ingen Maade. En Gang om Maaneden bliver han sendt ned af de Store i Bjergene for at tage mod Budskaber og Almisser fra Yderverdenen. Vi har Ordre til ikke at raste, før dette Brev er afleveret til ham."

Medens han talte, fremtog han en lille Rulle Papir, som var omhyggelig bundet sammen. Da han havde puttet den i Lommen igen, henvendte han sig til sin Kammerat.

"Forlad mig nu," sagde han. "Jeg er træt og vil sove. I Morgen har vi store Ting for."

Den anden Mand forlod Værelset, og et Øjeblik efter var Lampen slukket.

Saa snart alt var mørkt, listede jeg mig sagte over Gaarden, steg op paa Muren — ikke uden at skælve, da jeg tænkte paa, hvad min Skæbne vilde være, hvis jeg fik Overbalance, og gik tilbage ad samme Vej, jeg var kommet. Da jeg først var sikkert inde i Gaarden, skyndte jeg mig alt, hvad jeg kunde, tilbage til mit Værelse.

Jeg ventede at finde Nikola sovende; man kan derfor tænke sig min Forbavselse, da jeg opdagede, at han sad paa Gulvet og tegnede Euklids tre og fyrretyvende Opgave med et Stykke Trækul paa Stenene. Han saá op, da jeg kom ind, og uden at fortrække en Muskel i sit Ansigt sagde han roligt:

"Hvad har De opdaget?"

Jeg satte mig ved Siden af ham og gav ham en fuldstændig Beretning om, hvad jeg havde hørt den Aften.

Da jeg var færdig, sad han og saá paa Væggen. Jeg kunde dog se, at han var i dybe Tanker. Derpaa forandrede han sin Stilling og begyndte med sit Trækul at

tegne Ottetaller inden i hinanden paa Gulvet. Da det mindste var saa stort som en Penny, var han kommet til en Slutning.

"Det er klart, at vi er i Knibe," sagde han koldblodigt, "og hvis jeg vilde ofre Dem her, kunde jeg sandsynligvis redde mig selv og rejse videre uden at have noget at frygte. Det er løjerligt, at jeg tænker saa meget paa en Mand, at jeg er villig til at frelse hans Liv paa Bekostning af mit eget, men i dette Tilfælde har jeg i Sinde at gøre det. De ønsker ikke at blive pint, antager jeg?"

"Jeg har en velbegrundet Ulyst til det," sagde jeg.

"I saa Fald maa vi udfinde en Plan, som kan gøre det muligt for os at afværge en saadan Katastrofe. Hvis disse Fyre kommer til Vadestedet før vi, har de den første Mulighed til at forhandle med Sendebudet. Vort Forsøg maa gaa ud paa at komme der før de og dog at sende dem tilbage til Peking med den Overbevisning, at de har udført deres Hverv. Hvorledes vi skal bære os ad, ja, det er den Opgave, vi skal løse."

"Men hvorledes skal vi bære os ad?" spurgte jeg.

"Lad mig tænke paa det i nogle Minutter," svarede han, "saa skal jeg se, om jeg kan finde paa det."

Jeg ventede i fulde fem Minutter, saa sagde Nikola:

"Opgaven løses saaledes: Paa den ene eller den anden Maade maa vi opholde denne Mand og hans Selskab paa Vejen, mindst i tre Timer. Saa maa én af os tage videre til Vadestedet og møde Manden fra Klostret. Til ham maa vi give det Brev, som jeg fik af Ypperstepræsten i Lamaklostret, og naar han er blevet sendt tilbage med det til sine Overordnede, maa der være en anden Mand, der er udstafferet nøjagtig som ham, og som indtager hans Plads. Denne Mand — og det maa være mig selv — skal modtage vore Venner, tage imod deres Breve og sende dem tilbage til Peking med den Besked, at der skal blive taget Hensyn til deres Advarsel. Saa kan vi lige klare os. Men jeg er ikke bange for at gaa videre, og jeg vil smigre Dem med at sige, at jeg heller ikke tror, De er det."

"Af alle de Mænd, som jeg har truffet, er De den koldblodigste, Dr. Nikola," svarede jeg, aldeles henrevet af hans dristige Plan, "og siden De tager det paa den Maade, vil jeg drage videre med Dem og gennemføre Sagen, selv om det skulde koste mit Liv."

"Tak," sagde Nikola roligt. "Jeg tænkte nok, at jeg ikke tog fejl af Dem. Nu maa

vi bestemme, paa hvad Maade disse forskellige Planer skal udføres. For det første maa vi tage herfra i det mindste en Time før vore Venner i de andre Værelser. Naar vi først er paa Vejen, maa jeg skynde mig af Sted saa hurtigt som muligt for at sikre mig en Kamel og en Sadel af den Slags, som jeg har beskrevet. Derpaa maa vi opdage en eller anden Maade, hvorpaa vi kan opholde dem paa Vejen. Hvordan skal vi gøre det?"

"Kunde vi ikke formaa Landsbyfolkene paa Vejen til at rejse sig imod dem?"

"Det vil koste for meget; og saa var der en Mulighed for, at de kunde blive Forrædere, som vor Ven Laoyeh. Nej, vi maa tænke paa noget andet."

Han begyndte igen at tegne Ottetaller paa Gulvet. Da han var blevet færdig med det tredivte — for jeg talte dem — havde han gennemtænkt Sagen til sin Tilfredshed.

"Omtrent Klokken tolv i Morgen allersenest," sagde han, "det vil sige, hvis jeg har faaet rigtig Besked, bør vi være ved et Værtshus i Bjergene, tyve Mil herfra. Det er den eneste Bolig imellem dette Sted og Vadestedet, og de maa nødvendigvis standse ved det. Jeg skal instruere en af mine Mænd, som jeg vil lade blive tilbage, til at passe paa, at deres Dyr bliver vandede i et bestemt Trug. Hvis de drikker det, som jeg vil give ham til at hælde deri, kan de gaa omtrent fem Mil og saa styrter de. Hvis de ikke drikker, skal jeg sørge for, at han gør noget andet."

"Hvis De blot kan stole paa den Mand, som skal udføre denne Streg! Men hvad skal der gøres med Laoyeh?"

"Ham skal jeg nok selv tage mig af," sagde Nikola med mørk Alvor, "og naar jeg har gjort det, tænker jeg, at han vil fortryde, han har været saa uforsigtig at være troløs imod mig."

Han sagde ikke mere, men jeg følte mig meget tilfreds ved ikke at være den Mand, der var Tale om. Efter hvad jeg har set af Nikolas Karakter, kan jeg sige, at jeg hellere vilde være uenig med en halv Snes andre Mennesker i Verden, hvem det end var, end udsætte mig for hans Mishag.

"Naa," sagde jeg, da han var færdig, "siden de er gaaet til Køjs, burde vi ikke være længe om at følge deres Eksempel."

"Men før vi gør det," svarede han, "tror jeg, De gør bedst i at finde Kulierne, og sørge for, at de rigtig forstaar, at vi skal bryde op Klokken tre. Befal dem for

Resten at holde deres Mund."

Jeg gjorde, som han forlangte, og en halv Time senere laa jeg indsvøbt i mine Tæpper og sov fast.

XII. KAPITEL.

Mellem Bjergene.

Klokken ti Minutter i tre var jeg ude af Sengen, fuldt paaklædt og færdig til Afrejsen. Nikola havde vækket Kulierne, før han kaldte paa mig, og de havde allerede travlt med deres Forberedelser. Klokken tre præcis bragte en af Munkene os en Skaal Ris, og et Kvarter efter var vi paa vore Heste i Gaarden, færdige til at tage af Sted.

Den eneste, som var oppe, foruden vort eget Selskab, var Munken, der lavede vor Frokost; ham belønnede Nikola rigeligt, og til Gengæld for hans Ædelmodighed, blev Portene aabnede, uden at Huset blev alarmeret. Vi red ud, den ene efter den anden, og fandt Vejen ned ad Klippestien til Dalen. Da vi kom ned, fortsatte vi vor Rejse, op og ned som Vejen førte os. For hver Time blev Landet mere og mere bjergrigt, og ved Middagstid kunde vi tydeligt se Sne paa de højeste Toppe.

Klokken halv et naaede vi det Værtshus, hvor det var blevet bestemt, at en af vort Følge skulde blive tilbage for at gøre vore Forfølgeres Dyr ubrugelige. Til dette Hverv havde vi valgt en Mand, som vi havde de bedste Grunde til at stole paa. Vi opfandt en Undskyldning, som var tilstrækkelig til at berolige hans Skrupler, og da vi sagde Farvel til ham, paalagde vi ham at følge efter os, saa snart han havde udført sit Arbejde og kunde opdage en gunstig Lejlighed. Vi nærede ikke den ringeste Tvivl om, at Manden vilde gøre sit bedste for at fuldføre sit Hverv, til den Belønning, som var blevet lovet ham, var saa stor, at det var unødvendigt for ham at arbejde mere i sit Liv. Da vi forlod Værtshuset, efter at have ladet vore Dyr bede en kort Tid, følte vi os derfor forholdsvis sikre paa, at vor Plan vilde lykkes.

Saa snart Karavanseraiet var skjult af et Hjørne af Bjerget, kaldte Nikola mig hen til sig.

"Om nogle Minutter," sagde han, "har jeg i Sinde at skynde mig af Sted til en Landsby, som ligger borte fra den banede Vej nogle Mil mod Nord. Jeg hører, at de har Kameler at sælge dér, og det bliver rent galt, hvis jeg ikke kan købe en og en rød Sadel med Sølvbeslag, før det bliver mørkt. De maa fortsætte Rejsen til Vadestedet, hvor De efter al Sandsynlighed vil finde Sendebudet, som venter paa

Dem. Giv ham dette Brev fra Ypperstepræsten i Lamaklostret; det underretter de Store i Bjergene om min Ankomst, og giv ham saa disse Drikkepenge." Han gav mig nogle Guldstykker. "Paaskynd hans Afrejse, saa meget som De kan, for vi maa ikke udsætte os for, at han træffer dem, som er bag ved os. Jeg drejer om her, skynd Dem fremad, saa hurtigt De kan, og Lykke paa Rejsen!"

"Men naar jeg har sendt Sendebudet tilbage til Klostret, hvad skal jeg saa gøre?"

"Vente, til han er ude af Syne, og saa følge i hans Spor omtrent en halv Mil. Naar De har gjort det, saa find et bekvemt Sted, slaa Lejr og vent paa mig. Forstaar De?"

Jeg svarede, at jeg forstod ham fuldstændig vel. Derpaa befalede han en Kuli at følge med, og med en Hilsen med Haanden drejede han af fra Vejen, og efter mindre end fem Minutter var han ude af Syne. I næsten tre Timer red jeg videre, mens jeg stadig i Tankerne gennemgik den Plan, som jeg havde lagt for den Sammenkomst, der ventede mig. Jeg maatte huske, at Hovedsagen var, at jeg var en Kurer fra det hemmelige Samfund, som var sendt fra Peking for at underrette Klostret om, at en af de tre Store nærmede sig. Det afhang meget af det Held, jeg havde til at udføre mit Hverv, hvilken Modtagelse Nikola vilde faa; derfor maatte den Historie, som jeg skulde fortælle, være rimelig i alle Enkeltheder.

Klokken fem, netop da Solen sank bag de højeste Toppe, begyndte Dalen at blive bredere, og Vejen blev mere jævn. Jeg fulgte den i jævnt Trav, og da jeg var drejet om et Hjørne, saá jeg Flodens blanke Vand foran mig.

Da jeg kom til Floden, opdagede jeg, at den ved dette Vadested var omtrent 240 Fod bred og neppe mere end to Fod dyb. Paa begge Bredder hævede der sig stejle Klipper, som selv paa de laveste Steder var mere end to Hundrede Fod høje. Til højre, det vil sige mod Nord, flød Kanalen mellem solide Granitvægge, men dér, hvor jeg stod, havde den jævnt skraanende Bredder. Jeg red hen til Kanten af Vandet, og da jeg saá, at der ingen var paa den anden Side, steg jeg af min Hest og satte mig i Sandet. Det trøstede mig at se, at der ingen Pilegrimme var i Nærheden; men jeg blev ængsteligere, da jeg saá, at den Mand, jeg skulde træffe, endnu ikke havde vist sig. Hvis han opsatte sin Ankomst meget længe, kom jeg i en skrækkelig Stilling, for i det Tilfælde vilde vore Forfølgere komme og opdage mig, og saa vilde jeg være haabløst fortabt.

Men jeg havde ikke behøvet at ængste mig, thi jeg havde ikke længe at vente. Omtrent en halv Time efter, at jeg var kommet til Vadestedet, kom en Mand ridende paa en Kamel fra Hulvejen paa den anden Side og nærmede sig

Strandbredden. Han var høj, klædt i noget lysebrunt Stof og red paa en vel afrettet Kamel, og da han vendte sig om, kunde jeg se, at hans Sadel var rød og prydet med Sølv. Jeg kaldte mine Mænd sammen, befalede dem at vente paa mig og red saa ud i Strømmen.

Dyret var saa lille, at Vandet naaede helt op over Sadlen, da jeg naaede det dybeste Sted. Men trods megen Prusten og mange Forsøg paa at vende om, fik jeg det til at gaa videre, og vi naaede til sidst sikkert over paa den anden Side. Sendebudet fra Klostret var steget af sin Kamel og gik frem og tilbage paa Bredden. Da jeg kom nærmere til ham, saá jeg, at han kun havde én Arm, og at han manglede det ene Øje.

Jeg steg af min Hest paa Bredden og gik hen til ham og bukkede dybt.

"Man har sagt mig, at jeg her skulde træffe et Sendebud fra de Store i Bjergene," sagde jeg. "Er du den, jeg søger?"

"Fra hvem kommer du?" spurgte han, idet han svarede mig ved at gøre et andet Spørgsmaal.

"Jeg kommer fra Ypperstepræsten i Lamaklostret i Peking," svarede jeg, "og jeg bringer vigtige Efterretninger. Man har sagt mig, at jeg skulde træffe en Mand, der skulde bringe det Brev, som jeg har med mig, videre uden et Øjebliks Ophold."

"Lad mig se Brevet," sagde Manden. "Hvis det er forseglet med det rigtige Segl, vil jeg gøre, hvad du forlanger, ellers ikke."

Jeg gav ham Brevet, og han vendte og drejede det og undersøgte det nøje.

"Det er Ypperstepræstens Segl," sagde han til sidst, "og jeg er tilfreds; men jeg kan ikke vende om lige straks, da det er min Pligt at blive her, til det bliver mørkt."

"Det véd jeg meget godt," svarede jeg. "Men du ser nok, at dette er et særligt Tilfælde, og af den Grund skal jeg give dig dette Guld, det vil sige, hvis du drager videre og underretter dem, fra hvem du kommer, om min Herres Ankomst."

Da jeg havde givet ham Stikpengene, talte han dem omhyggeligt og puttede dem i Lommen.

"Jeg bliver, til Skyggerne falder," sagde han, "og hvis der saa ingen Pilegrimme er kommet, vil jeg drage af Sted."

Da vi havde ordnet det paa denne Maade, satte vi os paa den sandede Strandbred, og da vi havde tændt vore Piber, sad vi ganske tavse og røg i en halv Time. I den Tid var mine Følelser ikke misundelsesværdige. Jeg nød ikke min Pibe, thi jeg blev spændt paa Uvishedens Pinebænk. Desuden vidste jeg, at det kunde være mislykket for vor Mand, at forgifte vore Forfølgeres Æsler. I saa Tilfælde vilde de naturligvis mistænke os for et Forsøg paa at overliste dem, og de kunde saa komme, naar det skulde være.

Solen sank lavere og lavere ned bag Højen, til den til sidst helt forsvandt. Klipperne kastede lange Skygger over Vandet, Aftenvinden blæste op og hylede mellem Klipperne, men endnu var der intet Spor af Ryttere paa den modsatte Bred. Hvis vore Modstandere ikke viste sig i Løbet af et Kvarter, var vi frelste.

En efter en kom Stjernerne frem og begyndte at blinke paa den skyfri Himmel, saadanne Stjerner, som man ikke ser noget andet Sted end i Østerland. Vinden blæste op, og om en halv Time vilde det være saa mørkt, at man ikke kunde se.

Endelig rejste min Kammerat sig og strakte sig.

"Jeg ser ingen Pilegrimme," sagde han, "og det er koldt ved Vandet. Jeg vil tage af Sted. Har du Lyst til at komme med, eller vil du blive?"

"Jeg har ingen Villie," svarede jeg. "Jeg maa vente her, til den Karavane kommer, som min Herre er med. Saa skal jeg følge dig. Vent ikke paa mig."

Det behøvede man ikke at bede ham om to Gange, han gik hen til sin Kamel, steg op paa den og med et kort Nik til mig red han hen ad Vejen.

Saa snart han var forsvundet, gik jeg ned til Vandet og kaldte paa mine Mænd, for at de skulde komme over, hvilket de gjorde. Da de var kommet i Land, befalede jeg dem at følge mig; vi forlod saa Vadestedet og red i hurtig Skridtgang op ad Vejen.

Hundrede Alen fra Floden drejede den Sti, vi fulgte, pludselig om til højre og snoede sig gennem en snæver Kløft. Vi red dog ikke ind i den, da jeg ansaá det for klogest, at vi slog os ned et Sted i Læ til venstre. Jeg red i Spidsen og spejdede, og da jeg havde overbevist mig om, at dette Sted ikke kunde ses fra Vejen, befalede jeg dem at slaa Lejr dér. Ti Minutter efter vor Ankomst var Æslerne tøjrede, Teltene slaaet op og Lejrilden tændt. Derpaa overlod jeg til

Mændene at tilberede Aftensmaaltidet, gik tilbage til Stien og skyndte mig ned ad den i Retning af Vadestedet.

Da jeg var halvtredsindstyve Alen fra Omdrejningen, hvorfra jeg vidste, at jeg vilde faa Udsigt over hele Floden, hørte jeg en sagte Fløjten. Et Øjeblik efter kom en Mand til Syne paa en Kamel; han red hen til mig. Trods Halvmørket kunde jeg se, at Rytteren var klædt nøjagtigt som den Mand, med hvem jeg havde talt ved Vadestedet; han havde ogsaa kun én Arm, og hans højre Øje var lukket.

"Hold Dem til venstre," sagde han og bøjede sig ned fra sin Kamel for at tale til mig; "dér vil De komme til nogle store Klipper, og bag ved dem skal De skjule Dem. Hold Deres Revolver parat i Haanden, og hvis der skulde hænde noget, og jeg skulde kalde Dem til Hjælp, saa kom straks."

"Var det meget vanskeligt for Dem at faa fat i Kamelen?" spurgte jeg, neppe i Stand til at tro, at Manden var Nikola.

"Nej, slet ikke," svarede han; "men Klæderne og Sadlen var det lidt vanskeligere at skaffe. Endelig fik jeg dem dog. Synes De, at jeg ser ud som den Mand, jeg skal forestille?"

"En eller to Ting er anderledes," svarede jeg; "men De behøver ikke at være bange, de vil ikke fatte Mistanke."

"Lad os haabe det," sagde Nikola. "Hvor er Mændene?"

"De er lejrede der nede," svarede jeg, "i en lille Fordybning til venstre for Kløften."

"Det er godt; kryb nu ned til Klipperne og indtag Deres Plads. Pas paa og glem ikke, hvad jeg har sagt Dem."

Jeg gjorde, som han befalede, og krøb lidt efter lidt hen til det Sted, hvor tre store Kampesten knejsede i Sandet. Mellem dem lejrede jeg mig, og til min Glæde saá jeg, at jeg havde en næsten uforstyrret Udsigt til Vadestedet. Da jeg saá ud over Vandet, skelnede jeg et lille Selskab, som kom ned ad Skraaningen til Sandbredden paa den anden Side. Uden at spilde Tid red de ud i Vandet, og det var saa stille, at jeg kunde høre deres Dyrs Plasken og skelne mellem den første Støj paa Bredden og den dumpe Lyd, da de kom ud i dybere Vand. Derpaa hørte jeg et hæst Raab, og et Øjeblik efter red Nikola hen over Sandet paa sin Kamel.

Efter to eller tre Minutter havde det vadende Selskab naaet Bredden, neppe mere end ti Skridt fra det Sted, hvor jeg laa. De var mig saa nær, at jeg tydeligt kunde høre de trætte Dyrs Pusten og det Befrielsens Suk, de udstødte, da deres Herrer steg af. Anføreren kom hen til Nikola og sagde efter en lille Indledning:

"Vi blev forsinkede paa Vejen ved vore Dyrs Sygdom, ellers vilde vi have været her tidligere. Vi beder dig sige os, om nogle andre Rejsende er kommet denne Vej."

"Kun ét Selskab," sagde det falske Sendebud leende; "og de Folk er nu faret vild mellem Bjergene. De nægtede at give mig Almisse, og saa viste jeg dem ikke den rette Vej. Inden i Morgen ved denne Tid har Gribbene revet Kødet af deres Ben."

"Hvor mange var der?" spurgte den Mand, som først havde talt.

"Fem," svarede Nikola; "og gid Bjergenes Djævle vil tage dem! Naa, hvem er saa du?"

"Vi kommer fra Peking," svarede Selskabets Talsmand, "og vi bringer Breve fra Ypperstepræsten i Lamaklostret til de Store i Bjergene. Der er to Barbarer, som har listet sig ind i vort Selskab, myrdet den Mand, som skulde have været en af de Tre, og sat sig selv i hans Sted. De tre Stores Symbol, som blev stjaalet af en fremmed Djævel for mange Aar siden, er i deres Besiddelse, og det var det Selskab, som kom forbi dette Vadested paa Vejen til Bjergene, og som du har set."

"De kommer ikke videre," sagde Nikola med en mørk Latter, "de Hjerter, som vilde kende vore Hemmeligheder, bliver Lækkerbidskener for Ørneungerne. Hvad er det, I vil mig?"

"Det er dette advarende Brev, der skal besørges," svarede Manden, og medens han talte, trak han den Rulle Papir frem, som jeg havde set i hans Besiddelse den foregaaende Aften. Han rakte den til Nikola, der gemte den paa sit Bryst og saa gik hen til sin Kamel, som han besteg. Da den havde rejst sig, henvendte han sig til det lille Selskab og sagde:

"Vend tilbage ad samme Vej. Slaa ikke Lejr i Nærheden af Vadestedet, thi de vildfarnes Aander vandrer frem og tilbage dèr i Nattens stille Timer, og de bringer dem, der hører dem, Døden."

Hans Advarsel var ikke uden Virkning, thi, saa snart han var redet bort,

bemærkede jeg med stor Glæde, at Selskabet i stor Hast satte over Floden igen. Jeg iagttog dem i nogen Tid og bevægede mig først fra Stedet, da jeg kun svagt kunde skimte det dunkle Omrids af dem. Da jeg saa vidste, at de skyndte sig ud af Dalen, smuttede jeg ud af mit Skjulested og gik op ad Stien hen imod den Hulvej, hvor vi havde slaaet Lejr.

Da jeg naaede Baalet, saá jeg, at Nikola var steget ned fra sin Kamel og gaaet ind i sit Telt. Han var i Færd med at skifte Klæder.

"Naa, den Forlegenhed slap vi jo meget pænt ud af," sagde han, "og jeg maa tilføje, Bruce, at vi kan takke Deres Omhu og Kløgt for det. Hvis De ikke havde prøvet paa at faa et Glimt af den Mand forleden Aften, vilde vi efter al Sandsynlighed være blevet fangne i en Snare, som det ikke havde været muligt at komme ud af igen. Nu er vi ikke blot blevet af med vor Fjende, men har oven i Købet forbedret vor Stilling. Hvis vi naar lige saa godt frem i Fremtiden, som vi hidtil har gjort, kan vi være indenfor Klostrets Mure i Morgen Aften."

"Det haaber jeg, vi er," svarede jeg; "men det, vi har gennemgaaet i den senere Tid, bringer mig til at tænke, at vi gør klogest i ikke at sælge Bjørneskindet, før vi har skudt Bjørnen."

"Det har De ganske Ret i."

En halv Time senere blev vor Aftensmad rettet an, og da vi havde spist den, sad vi om Lejrilden og røg og talte, medens de dansende Flammer skinnede paa Klipperne rundt omkring, og de store Stjerner blinkede barsk ned til os deroppe fra. Natten var meget stille, og man hørte neppe en Lyd undtagen af og til en gryntende Støj af de tøjrede Æsler, Flammernes Hvislen, en eller anden Natfugls Skrig og én Gang en Sjakals Hyl mellem Klipperne.

Den næste Morgen lidt efter Daggry hævede vi Lejren, lagde Pakkerne paa Dyrene igen, besteg dem og red. De første ti Mil eller saa var Vejen forholdsvis jævn. Den førte langs med en Dal, hvis Indgang var den Hulvej, jeg havde set den foregaaende Aften. Saa drog vi rundt om Bjerget ad en stejl Sti og kom ud paa en Højslette, hvorfra vi havde en yndig Udsigt. Kamelen havde vi sluppet løs tidligere paa Dagen, for at den kunde strejfe omkring i Landet eller vende tilbage til sin tidligere Ejer, hvad den nu havde Lyst til. Det var godt, at vi gjorde det, for paa den Højde, vi nu var steget op til, vilde det have vist sig meget vanskeligt, om ikke ganske umuligt, at rejse med den. Ikke én, men flere Gange, maatte vi stige af og klatre fra Klippe til Klippe, bane os Vej gennem Hulveje og over Kløfter, saa godt vi kunde. Ved mange Lejligheder saá det ud, som om det

vilde være nødvendigt for os endogsaa at opgive de sikre Dyr, vi havde med os, men i hvert enkelt Tilfælde triumferede Taalmodigheden og Udholdenheden over Vanskelighederne, og vi var i Stand til at drage videre med dem.

Ved Middagstid havde vi helt tabt Vejen af Syne. Luften var blevet bidende kold, og det saá ud, som om der hvert Minut kunde falde Sne. Klokken halv fire kom der ogsaa nogle Fnug, og da vi fandt et Sted, hvor vi kunde lejre os under en fremspringende Klippe, var Jorden fuldstændig bedækket med Sne.

Det stærke Snefald bevirkede, at vor Vej nu var en ren Gisningssag, for der var ikke Tale om Spor af nogen Art. Da vi imidlertid ikke kunde vende tilbage, og det var en farlig Sag at drage fremad uden at vide, i hvilken Retning vi skulde, kunde vor Stilling anses for temmelig farlig. Midt paa Eftermiddagen sank en af vore Kulier sammen, og da Nikola saá dette, besluttede han at holde Rast igen.

Vi valgte det Sted, der var mest i Læ, ryddede Sneen bort og rejste vort Telt, og da dette var gjort, tændte vi et Baal og tøjrede Resten af vore Æsler. Vi sørgede, saa godt vi kunde, for den syge Kuli og dækkede ham godt til med alle de Klæder, vi kunde undvære, men vor Ulejlighed var til ringe Nytte, for hen ad Aften døde han.

Paa denne Tid maa jeg tilstaa, at mit eget Mod var sunket ned til saa lavt et Standpunkt som muligt, men Nikola var uforfærdet.

"Denne Mands Død," sagde han, "er meget beklagelig, men vi maa ikke lade det ødelægge os helt. Synes De ikke, at det er rigtigt, at vi straks bærer den Mand ud og begraver ham i Sneen? Det er lyst nok endnu, hvis vi skynder os."

Jeg havde ikke mere Lyst end han til at tilbringe Natten i Selskab med den stakkels Mands Lig, og vi løftede det op og bar det hen til en stor Snedrive en halvtredsindstyve Skridt fra vort Telt. Her lagde vi det og gik saa tilbage til Lejren, idet vi overlod det til de blidt faldende Snefnug at bedække ham fuldt saa godt, som vi kunde have gjort. Men samme Aften indtraf der to andre ubehagelige Ting. Vore to Æsler kunde ikke længer taale det strenge Klima og var lige ved at dø. Da Nikola saá det, forlod han atter Teltet, tog sin Revolver med sig og gjorde Ende paa deres Lidelser. Da de saa faldt, skar han Halsen over paa dem og vendte tilbage til Teltet.

"Hvorfor gjorde De det?" spurgte jeg, for jeg forstod ikke hans sidste Handling.

"Hvis De ønsker en Forklaring," sagde han roligt, "saa undersøg vort

Spisekammers Tilstand og betragt vor Stilling. Vi er paa Toppen af disse Bjerge, og den ene Vej ligner den anden. Hvor Klostret er, kan jeg ikke sige, og hertil kommer endnu, at vor Proviant er ved at slippe op. Æsler er jo ikke Vildt, men de er bedre end kold Sne; det var derfor, jeg skød dem."

Den næste Morgen, før vi drog videre, skar vi alt det Kød, vi kunde, af de stakkels Dyr. Det var godt, at vi gjorde det, for vor Søgen efter Klostret var lige saa uheldig, som den havde været den foregaaende Dag, og hvad der forøgede det haabløse i vor Stilling, var, at jeg begyndte at føle mig ilde tilpas, medens vor sidste Kuli ravede elendig af Sted efter os. Han lignede mere et elektriceret Lig end et levende Menneske.

Undertiden oplever jeg i Drømme denne frygtelige Tid. Jeg ser det snedækte Land med sine gabende Afgrunde, sine jævnt skraanende Dale og knejsende Klipper. Jeg ser os tre, trætte, hjertesyge Mænd, der kæmper os frem og synker ned i det hvide Ligklæde ved hvert Trin, Nikola stadig foran, jeg selv efter ham og den sidste Kuli et godt Stykke tilbage. Sneen hvirvler omkring os, og oven over os svæver der en eller anden stor Fugl, hvis Vinger kaster en sort Skygge paa det ellers pletfri hvide. Saa forandres Drømmen altid, og jeg vaagner op med en underlig, navnløs Rædsel, som jeg ikke kan forklare. Men tilbage til min Fortælling.

En Time før Solnedgang faldt Kulien sammen, og vi maatte igen slaa Lejr. Hvis jeg lever, til jeg bliver hundrede Aar, vil jeg ikke glemme en eneste Enkelthed, der staar i Forbindelse med denne frygtelige Nat. Vi var nu alle saa svage, at det var umuligt for os at rejse et Telt. En Døsighed, som det syntes umuligt at modstaa, tyngede paa os. Kun Kulien kunde holde sig vaagen, og i sine Feberfantasier pludrede han uophørligt.

"Bruce," sagde Nikola omtrent Klokken otte og kom hen til Baalet, hvor jeg sad, "dette kan aldrig gaa an, den stakkels Fyr der henne er død om en halv Time, og hvis De ikke passer paa, saa følger De snart efter ham. Nu vil jeg prøve paa at holde Dem vaagen."

Den mærkelige Mand tog sin Medicinkasse frem og aabnede den ved Ilden. Saa fremtog han et lille Skakbræt og en Æske med Brikker.

"Maa jeg have den Fornøjelse at spille et Parti Skak med Dem?" spurgte han saa høfligt, som om vi var forholdsvis fremmede, der mødtes i en Klub i London. Jeg nikkede halvt vaagen og halvt sovende og begyndte at stille mine Brikker op. Da saa alt var i Orden, begyndte vi at spille, og før jeg havde gjort tre Træk, var

jeg blevet smittet af Nikolas Begejstring og var lysvaagen.

Om jeg spillede godt eller daarligt, kan jeg ikke huske. Jeg véd kun, at Nikola lagde sine bestemte Planer, forberedte Angreb og lagde Snarer for mig, og ikke blot det, men ogsaa udførte dem, som om han ikke havde Tanke for nogen som helst anden Ting. Vi spillede til Daggry og standsede kun for at kaste Brænde paa Ilden og én Gang for at søge at hjælpe Kulien, lige før han døde. Da vi saa hurtigt havde spist Frokost, lod vi alt, hvad vi havde i Stikken undtagen Medicinkassen og vort lille Forraad af Føde og de Smaating, som vi kunde anbringe paa vore Personer, og drog af Sted paa, hvad vi begge troede, sikkert var vor sidste March.

Hvor sælsomt indrettede ikke Skæbnen det! Da vi forlod Højen og beredte os til at stige ned i Dalen, saá vi pludselig en stor Stenbygning paa den anden Side af Dalen. Det var Klostret, som vi havde søgt saa længe, og for hvis Skyld vi havde lidt saa meget.

XIII. KAPITEL.

Klostret.

Vi stod og saá ud over Dalen neppe i Stand til at tro, at vi endelig var kommet til det Sted, vi havde hørt saa meget om. Dèr laa Klostret ensomt paa Randen af en Afgrund, en mørk, graa Samling af Tage og Taarne, omgivet af en høj Mur. Men skønt vi kunde se det tydeligt nok foran os, var det vigtigste Spørgsmaal, hvorledes vi skulde naa det. Dalens Klippevægge knejsede til alle Sider saa langt, som jeg kunde øjne. Paa den Side, hvor vi stod, skraanede Klippen rigtignok tilstrækkeligt til, at en erfaren Bjergbeboer kunde klatre ned ad den, men paa den anden Side af Afgrunden hævede der sig en stejl Skrænt, der var over femten Hundrede Fod høj, og skønt jeg undersøgte den omhyggeligt, kunde jeg ikke se et eneste Sted, hvor selv en Ged kunde finde Fodfæste.

"Det vil tage os en Uge at komme om paa den anden Side," sagde Nikola, da han havde undersøgt Forholdet med sædvanlig Omhu. "Vi sulter allerede nu, saa vi vilde være døde, før vi naaede Halvvejen."

"Hvad skal vi da gøre?"

"Klatre ned i Dalen, antager jeg."

"Det vil blive en frygtelig Historie."

"Men det vil være lige saa galt at dø heroppe," svarede han. "Det værste er, at jeg ikke kan se, hvorledes vi skal komme derop, naar vi er kommet ned. Men da vi maaske kan knække Halsen paa Vejen ned, saa er det bedre at opsætte at drøfte det Spørgsmaal, til vi véd, at vi er ankommet sikkert dernede. Naa, kom saa."

De næste ti Minutter brugte vi til at undersøge, hvor vi bedst kunde klatre ned ad Klipperne. Da vi havde opdaget det, krøb vi ud over Randen og begyndte at stige ned. De første halvandet Hundrede Fod eller saa var det let nok. Vi havde ikke andet at gøre end at lade os falde fra Klippe til Klippe, men saa blev Sagen vanskeligere. Der var en uafbrudt Klippeflade, hvor der næsten kun var en Smule Fodfæste hver fyrretyvende Fod. Muren ved Peking var intet i Sammenligning med denne Klippevæg, og den, vidste jeg jo af Erfaring, havde været fæl nok. Hvorledes vi skulde klare dette, syntes mig ufatteligt, men Nikola

var som sædvanlig Situationen voksen.

"Tag Deres Frakke af," sagde han, "og giv mig den."

Jeg gjorde, som han befalede, hvorefter han tog sin egen af, og saa bandt han Ærmerne paa de to Frakker sammen. Da dette var gjort, krøb vi til den modsatte Ende af Kanten, hvor der voksede et af de forkrøblede Træer, den eneste Vegetation, der saas paa hele Klippefladen, og bandt Enden af dette improviserede Reb til en lang, tyk Rod, der var groet ud over Klippefladen i Haab om at finde et Sted, hvor den kunde gro. Saaledes vandt vi en Længde af tre Fod, i det hele næsten femten Fod, som, naar vi havde tilføjet vor egen Længde, kunde bringe os ned til den næste Afsats saaledes, at vi oven i Købet havde en Fod tilovers.

Saa snart disse Forberedelser var fuldendte, trak vi Lod om den Ære, hvem der skulde gaa først ned og prøve Rebets Styrke, og Loddet tilfaldt naturligvis Nikola, som Skæbnen vilde, altid skulde være den første. Før han svang sig ned, undersøgte han omhyggeligt den Strop, med hvilken hans Skat, Medicinkassen, var fastgjort om hans Hals. Saa nikkede han til mig, knælede ned paa Klipperanden, tog Rebet i Haanden og begyndte at glide ned. Jeg har tilbragt mere fornøjelige Øjeblikke i mit Liv end det, jeg havde, da jeg iagttog den Rod, Rebet var bundet til. For Frakkerne var jeg kun lidt bange; de var af den bedste Silke og vævet i et Stykke undtagen dèr, hvor Ærmerne var syet til. Roden holdt imidlertid, og straks efter hørte jeg Nikola raabe, at jeg skulde følge efter ham. Det var ikke uden Frygt, at jeg firede mig ned ganske langsomt, og skønt Rebet var forholdsvis kort, syntes det mig at vare Aarhundreder, før jeg kom i Nærheden af Nikola. Endnu tre Fod, og jeg var paa Kanten, og jeg var lige i Færd med at lykønske mig til min Flinkhed, da der lød en ildevarslende, skrattende Lyd paa Klippetoppen, og i næste Øjeblik faldt jeg baglænds ud i Luften. Jeg troede, at jeg var fortabt, men heldigvis var Ulykken ikke saa alvorlig, som den kunde have været, for Nikola viste den sædvanlige Aandsnærværelse, trykkede sig fast op imod Klippevæggen og tog fat i Rebet, medens det gled forbi. Resultatet heraf var, at mit Falds Hastighed blev afbrudt, og i Stedet for at styrte ned paa den lille Højslette nedenunder, hvorved jeg sandsynligvis vilde have knækket Halsen eller i det mindste en Arm eller et Ben, blev jeg nu slynget ind imod Klippen og gled roligt ned paa en Afsats.

"Er De saaret?" raabte Nikola fra sit Stade ovenover.

"Mere forskrækket end saaret," svarede jeg, "men hvorledes vil De nu komme

ned?"

Uden at værdige mig Svar vendte Nikola sit Ansigt imod Klippen, lagde sig paa Knæ, og idet han saa tog fat i Kanten, firede han sig ned og slap, hvorpaa han stod sikkert ved Siden af mig, og da han havde overbevist sig om, at Medicinkassen var i Orden, gik han roligt der hen, hvor vore Frakker var faldet ned, og løste dem fra den knækkede Rod. Da han saa havde rakt mig min, tog han sin egen paa og mente nu, at vi kunde fortsætte vor Klatren uden mere Besvær. Jeg tror, at hvis Nikola tilfældigvis faldt ned i Underverdenens Svælg og ved sin overmenneskelige Sindrighed havde været saa heldig at komme op igen, saa vilde han roligt sætte sig ved Afgrundens Rand og give sig til at undersøge, af hvilke kemiske Substanser de Pletter, han havde faaet paa sine Klæder, var frembragte. Jeg kan med Sandhed forsikre, at jeg i al den Tid, jeg har kendt ham, aldrig en eneste Gang har set ham i virkelig Forlegenhed.

Vor Klatretur ned til Dalens Grund var ikke saa vanskelig mere, skønt saa farlig, at vi maatte foretage den med den største Forsigtighed. Tilsidst kom vi da derned, og efter at vi havde set op paa de knejsende Klipper paa begge Sider, begyndte vi at grunde paa, hvad vi nu skulde gøre.

Vi behøvede imidlertid ikke at vente længe, for det lod til, at vor Ankomst var blevet opdaget. Dalens Grund var bedækket med blødt Grønsvær, og hist og her ragede der uhyre store Klipper op. Vi skulde lige til at gaa i vestlig Retning, da vi hørte en mærkelig Lyd. Den lignede mest et daarligt blæst Alpehorns Tone og vakte Genlyd fra begge Sider. Saa hørtes der en Stemme i Nærheden af os, men hvorfra kunde vi ikke sige. Den sagde langsomt:

"Hvem er I, som saaledes nærmer jer til Klippeboligen?"

"Jeg er den, som man har sagt jer, I skulde vente," sagde Nikola.

"Velkommen," sagde den samme lidenskabsløse Røst. Saa tilføjede den efter en Pavse: "Gaa fremad til det aabne Sted derhenne og vent."

I al den Tid, da Stemmen talte, havde jeg lyttet omhyggeligt i Haab om at opdage, hvorfra den kom, men min Anstrengelse var unyttig. I det ene Øjeblik syntes den at komme fra højre, i det næste Øjeblik fra venstre Side. Den havde ogsaa en løjerlig, metallisk Klang, som gjorde det endnu mere vanskeligt at opdage, hvem den tilhørte. Naar jeg rigtig skal forklare, hvad jeg mener, kunde jeg sige, at den lignede Ekkoet af en Stemme, som man ikke kunde høre selv; den gjorde et højst ejendommeligt Indtryk.

Da Stemmen tav, gik Nikola frem i den angivne Retning, og jeg fulgte ham.

Vi kom til Stedet og stod og ventede. I næsten ti Minutter saá vi os forventningsfuldt om. Der var intet at se i Dalen undtagen det grønne Græs og nu og da en Fuglerøst. Saa viste der sig blandt Klipperne til højre én af de mærkeligste Skikkelser, jeg nogensinde har set i mit Liv. Han var kun lidt over tre Fod høj, hans Skuldre var umaadelig brede, hans Ben krummede sig, saa han kun kunde gaa paa Siderne af Fødderne, medens hans Hoved var saa stort, at det slet ikke stod i Forhold til hans Krop. Han havde kinesisk Dragt paa og bar Pisk og en lille rund Hat. Han vraltede hen imod os og sagde med en skingrende Falset:

"Vil Deres Excellencer være saa venlige at følge mig?"

Saa drejede han sig om paa Hælene og gik omtrent en tre Hundrede Fod foran os langs med Dalen. Derpaa vendte han sig om for at se, om vi var tæt bag ved ham, og gik hen imod noget, der saá ud som et Hul i Klippen, og forsvandt dèr. Vi fulgte ham og traf ham saa i en stor Hule, hvor han bøjede sig ned imod Sandet, som om han vilde byde os Velkommen. Paa begge Sider var der en Række af mindst tolv Dværge, der var klædt akkurat paa samme Maade og alle lige saa smaa og hæslige som han. De holdt Fakler i Haanden, og saa snart de saá, at vi fulgte, gik de længere ind i Hulen, anførte af den lille Mand, som først var kommet.

Da vi var kommet ind i, hvad der syntes os at være Jordens inderste Dyb, forlod vi den snevre Sti og stod ved en bred Stentrappe, som snoede sig spiralformet opad. Dværgenes Procession gik igen foran os uden at gøre mindste Støj. Det var en uhyggelig Procession, og hvis ikke Faklerne havde udsendt deres osende Lys, og Flagermusene var fløjet frem og tilbage, vilde jeg have været tilbøjelig til at tro, at jeg havde en mærkelig Drøm, ja, jeg følte virkelig mere end én Gang en Trang til at røre ved Stenvæggen for at overbevise mig om, at jeg virkelig var vaagen. Jeg kunde se, at Nikola nøjagtig iagttog alt, hvad der gik for sig, og jeg opdagede, at han havde antaget et Væsen, der stemte overens med den aldrende Tilstand og vigtige Stilling, som hans Rolle foreskrev ham. Trappen vedblev at sno sig opad, snart til den ene, snart til den anden Side, til det næsten svimlede for mig ved Tanken om, hvor langt vi var gaaet, ja, mine Ben vilde næsten ikke bære mig længere, da vi endelig standsede ved en stor Dør paa Toppen af Trappen. Den blev slaaet op, og vort Selskab gik langsomt igennem den i Gaasegang. Da vi var kommet indenfor, førte en halv Snes Trin igen op til Etagen ovenover, og her kom vi til en anden Afsats. Da vi saá os om, opdagede

vi, at vi stod i en uhyre stor Hal. Taget ragede mere end hundrede Fod op over vore Hoveder, til højre og venstre var der Buer af en underlig Tegning, medens der i den fjerneste Ende var et meget smukt Vindue, hvis Glas var malet blodrødt. Hele Hallen laa i Halvmørke, og skønt den gjorde Indtryk af at være et Sted, hvor man holdt Gudstjeneste, kunde jeg ikke opdage et Alter eller noget andet, som tydede paa dette.

Da vi naaede derop, gav den Dværg, som vi først havde truffet, sine Følgesvende Tegn til, at de skulde trække sig tilbage, og viste os saa Vej til en lille Forhøjning, der var anbragt midt i Hallen. Han betydede os, at vi skulde stille os dèr og stillede sig selv paa Vagt ved Siden af os.

Vi blev staaende der i hele ti Minutter og saá hen imod det blodrøde Vindue og ventede paa, hvad der nu skulde ske. Tavsheden var højst ubehagelig, og jeg maatte anstrenge al min Evne til at beherske mig for ikke at vise Tegn paa Nervøsitet.

Saa naaede pludselig en Lyd af den blideste Musik vort Øre. Fra det svageste Pianissimo voksede den efterhaanden, indtil den endte i en skingrende, barbarisk March. Den hørtes i næsten fem Minutter, hvorpaa to Døre, én paa hver Side, blev aabnede, og en Procession traadte ud. Den bestod af Mænd, for jeg har ingen Ret til at antage, at det ikke var Mænd, men der var intet i deres Ydre, som støttede denne Antagelse. De var alle iført en lang, sort Kappe, der naaede ned til Fødderne. Hænderne var skjult af umaadelig store Ærmer og Hovedet indsvøbt i et tykt Slør, der var kastet tilbage og bedækkede baade det og Skuldrene, saaledes at der kun var to runde Huller til Øjnene.

De kom frem én efter én og stillede sig op i regelmæssige Rækker paa begge Sider af os, alle med Ansigtet hen imod Vinduet.

Da den sidste var kommet ind, og Dørene var blevet lukkede igen, begyndte Gudstjenesten. Tusmørket, i hvilket det store, røde Vindue stirrede som et ondt Øje, de uhyggelige, sorte Skikkelser, den hemmelighedsfulde, klagende Sang og Mindet om det mærkelige Ry, som dette Sted og dets Beboere havde, forøgede den Følelse af Rædsel, som betog mig.

Da Munkene havde knælet i Andagt i næsten et Kvarter, hørte vi en stor Klokkes dæmpede Lyd. Saa rejste de sig pludselig alle paa én Gang og gik højtideligt ud af de Døre, gennem hvilke de var traadt ind. Da de sidste var forsvundne, var vi atter alene i den samme uhyggelige Tavshed.

"Hvad i al Verden betyder dette?" sagde Nikola hviskende. "Hvorfor kommer der ingen og modtager os?"

"Her er en Luft som i et Lighus," svarede jeg, "det er alt andet end behageligt."

"Tys," sagde Nikola, "nu kommer der nogen."

Medens han talte, blev et Forhæng i Koret draget til Side, og en Mand, der var klædt paa samme Maade som de, vi havde set under Andagten for et Par Minutter siden, kom ned ad Trinene og hen imod os. Da han naaede den Forhøjning, paa hvilken vi stod, bukkede han og gav os Tegn til, at vi skulde følge ham. Det gjorde vi, idet vi gik op ad de Trin, som han var kommet ned ad, og forbi Forhænget. Her fandt vi igen en Trappegang, der førte til en lang Korridor, paa begge Sider af hvilken der var mange smaa Celler. Det eneste Lys kom fra den Fakkel, som vor Fører havde taget ud af en Ring, da han forlod Hallen, og nu gik med i Haanden.

Uden at standse førte Munken os gennem hele Korridorens Længde, drejede saa til højre, gik ned ad tre Trin, og efter at have trukket et andet Forhæng til Side, gav han os Tegn til at følge efter ham ind i et snævert, men højt Værelse. Det var tarveligt udstyret med et Bord, et Par Stole og en simpel Seng og blev oplyst gennem en snæver Revne i Væggen, der var omtrent tre Tommer bred og femogtyve dyb.

Da vi var kommet indenfor, vendte vor Fører sig om, og idet han nærmede sig til mig, pegede han først paa mig og saá paa Værelset som om han vilde tilkendegive at dette var til Brug for mig. Saa tog han Nikola ved Armen og førte ham gennem en anden Dør ind i et indre Værelse som øjensynligt var bestemt for ham. Straks efter kom han ud igen og gik sin Vej uden at mæle et Ord. Et Øjeblik senere viste Nikola sig i sin Dør og indbød mig til at se hans Bolig der for Resten fuldstændig lignede min i alle Enkeltheder.

"Naa, saa er vi da sluppet ind," sagde Nikola, "og vi opdager enten det, vi ønsker at vide, om meget kort Tid, eller vi bliver sendt af Sted for at udforske Hemmeligheder i en anden Verden."

"Det er jo ikke udenfor Mulighedernes Omraade, at vi kommer til at gøre begge Dele," svarede jeg.

"Før vi gaar videre, vil jeg sige Dem en Ting, Bruce," sagde han uden at ænse min Bemærkning. "De maa huske paa, at dette Sted ikke ligner et almindeligt

shamanistisk eller buddhistisk Kloster, hvor Tingene gaar, som de kan bedst. Her øver hver enkelt Mand den størst mulige Selvfornægtelse, og blandt andet er jeg vis paa, at Maaltiderne ikke vil være videre heldige. Vi bliver nødt til at forsone os med mange underlige Vaner, og i al den Tid maa vi holde Øjnene vidt aabne, saa at vi kan faa det mest mulige ud af enhver Lejlighed, der tilbyder sig."

"Jeg har ikke noget imod deres Skikke," svarede jeg, "men det gør mig ondt at høre det, De siger om Maaltiderne, for ærligt talt, for Øjeblikket er jeg simpelthen ved at dø af Sult."

"Det er der ikke noget at gøre ved," svarede Nikola. "Selv om vi ikke faar noget før i Morgen Aften, maa vi finde os i det med Sindsro."

Jeg stønnede og gik tilbage til mit Værelse. Det var blevet omtrent Middag nu, og vi havde ikke spist noget siden Daggry. Jeg satte mig paa min Seng og prøvede paa at forsone mig med Tilstanden. Jeg spekulerede i nogen Tid; saa blev jeg overfaldet af et Anfald af Døsighed, og det varede ikke længe, før jeg laa i en dyb Søvn.

Men min Sult skulde tilfredsstilles nogenlunde, inden der var gaaet lang Tid. Ved Solnedgang hørte jeg Fodtrin i Korridoren, og straks efter viste der sig en barfodet Munk, helt sortklædt og med den samme uhyggelige Hætte over Hovedet, og han bar en stor Skaal i Haanden. Han gik med den gennem mit Værelse og satte den paa Nikolas Bord.

Da han kom ind, traf han den sidstnævnte paa Knæ i Færd med sine Andagtsøvelser, og jeg begyndte at bebrejde mig, at jeg ikke havde frembudt det samme Skue, da han traadte ind til mig.

Manden var neppe gaaet igen, ja Lyden af hans Fodtrin var neppe døet bort, før jeg var i det inderste Værelse.

"Middagen er serveret," sagde Nikola og gik hen til Skaalen paa Bordet. Til min Rædsel indeholdt den kun lidet andet end halvanden Pægl af den tyndeste Suppe, noget Menneske nogensinde har set. I denne Vædske svømmede der nogle faa Riskorn, men der var ikke noget af en solidere Slags Fødevarer. Der var hverken Ske eller Brød, saa hvorledes vi skulde drikke Suppen uden at løfte Skaalen op og hælde den ned i Halsen, kunde jeg ikke tænke mig, men Nikola løste Gaaden ved at tage et lille Rejsebæger i sin Medicinkasse og give mig det, og saa tog jeg da fat. Da jeg saá, at Nikola selv neppe nød mere end et Bæger fuldt, gjorde jeg ham Forestillinger, men forgæves. Han sagde, at han ikke ønskede mere, og

dermed var Sagen afgjort. Jeg spiste altsaa Resten, og da jeg var færdig, var jeg lige saa sulten som før. Hvis dette var Klostrets Kost, sagde jeg til mig selv, saa vilde jeg være et Skelet, naar vi en Gang forlod det, hvis dette da lykkedes os.

Da jeg havde endt mit Maaltid, var den lange Lysstribe, der havde været at se under Vinduet, da vi kom, og gradvis var gaaet over Gulvet, nogle Fod oppe paa den modsatte Væg. Lidt senere forsvandt den helt. Værelset laa snart i fuldstændigt Mørke, og jeg maa sige, at mit Humør var alt andet end godt. Jeg vendte tilbage til Nikolas Værelse, og det var just ikke i en spøgefuld Stemning.

"Dette er jo meget morsomt," sagde jeg ironisk. "Mon de ikke vil modtage os paa en ordentlig Maade?"

"Det kommer nok altsammen, naar det skal," svarede han roligt. "Vi faar nok saa megen Spænding, at vi kan have godt af det hele Livet, og jeg tvivler heller ikke om, at vi kommer i Fare."

"Jeg bryder mig ikke om Fare," sagde jeg. "Det er denne skrækkelige Venten, der tager paa mine Nerver."

"Naa, ja, De behøver vist ikke at vente længe. Hvis jeg ikke tager fejl, saa kommer der nogen og henter os nu."

"Hvoraf véd De det," spurgte jeg. "Jeg kan ikke høre nogen."

"Men de kommer alligevel," svarede Nikola. "Hvis jeg var Dem, vilde jeg gaa tilbage til mit Værelse og være rede til at modtage dem, naar de kommer."

Jeg gjorde, som han sagde, og gik tilbage til mit Værelse, hvor jeg ventede med al den Taalmodighed, jeg var Herre over.

Hvorledes Nikola vidste, at der kom nogen for at hente os, kan jeg ikke sige, men saa meget er sikkert, at fem Minutter efter at han havde sagt det til mig, hørte jeg en Mand komme ned ad Trappen. Saa viste der sig et klart Lys paa Væggen, og et Øjeblik efter traadte den samme Dværg, som havde ført os ind i Klostret, ind i mit Værelse, med en Fakkel i Haanden. Da jeg saá at han ønskede at tale med Nikola, holdt jeg Haanden op som for at opfordre ham til at være stille, og idet jeg satte den mest ærbødige Mine op, gav jeg ham Tegn til at blive, hvor han var, medens jeg gik ind i det inderste Værelse. Nikola var paa sin Post og befalede mig at kalde Manden ind til sig. Dette gjorde jeg, og i næste Øjeblik stod Dværgen for ham.

"Jeg er sendt, Fremmede," sagde den sidstnævnte, "for at stævne dig til en Sammenkomst med de Store i Bjergene."

"Jeg er rede," sagde Nikola højtideligt, "lad os gaa."

Saa vendte Dværgen sig om og viste Vej ud i Gangen. Jeg havde ikke Lyst til at blive tilbage og fulgte derfor tæt i Hælene paa Nikola. Vi gik først op ad en lang Trappe, saa gennem en stor Hal og naaede endelig en lille Forstue. Her blev der sagt, at vi skulde vente, og Dværgen forsvandt bag et Forhæng og talte med nogen indenfor. Da han kom tilbage igen, trak han Forhænget til Side og gav os Tegn til at træde ind. Vi kom ind i et Værelse, der ikke var saa lidt større, og hvori en Munk i den sædvanlige Dragt holdt Vagt. Han modtog os med et Buk, ligeledes uden at tale, og førte os til et andet Værelse, hvis Dør blev bevogtet af en anden Munk.

Da vi naaede den sidste Forstue, gik Nikola ind foran mig uden at se til nogen af Siderne, med Hovedet bøjet, og idet hele hans Holdning udtrykte den største Fromhed. Her blev der sagt, vi skulde vente. Munken forsvandt og viste sig ikke igen før efter omtrent fem Minutter. Da han kom, pegede han paa en Dør paa den modsatte Side og opfordrede os til straks at træde ind.

Vi gjorde det og befandt os i et stort Værelse med ganske sorte Gardiner og Forhæng. Ved Lyset af de Fakler, der var anbragt i Ringe paa Væggen, kunde vi skelne to Mænd, der sad paa fint udskaarne Stole paa en Slags Forhøjning i Baggrunden. De var klædt paa samme Maade som Munkene, og af denne Grund var det ganske umuligt at opdage, om de var unge eller gamle. Saa snart vi var kommet indenfor, blev jeg staaende ved Døren, medens Nikola gik frem og stillede sig foran det stille Par paa Forhøjningen. Et Øjeblik var der ingen, der sagde et Ord. Saa rejste Manden til højre sig, vendte sig hen imod Nikola og sagde:

"Hvem er I, og med hvilken Ret forstyrrer I min Ensomhed?"

"Jeg er den Mand fra Hankow, som du har faaet Underretning om," svarede Nikola ærbødigt med en dyb Hilsen, "og jeg er kommet, fordi du befalede det."

"Hvad Bevis har vi for det?" spurgte den Mand, der først havde talt.

"Du har Brevet, som dit Bud har sendt dig fra Ypperstepræsten i Lamaklostret i Peking, og som meldte, at jeg kom," svarede Nikola, "og jeg har dette Symbol, som I har sendt mig."

Her fremviste han den Stok, han havde skaffet sig fra Wetherell, og holdt han op, saa den anden kunde se den.

"Og hvis dette er sandt, hvad vil I saa hos os?"

"Jeg er her, for at jeg kan udføre de levendes og dødes Befaling."

"Det er godt," svarede den anden og satte sig ned igen.

I fem Minutter eller saa var der en ny Pavse, under hvilken ingen talte, og ingen bevægede sig. Jeg stod ved den ene Side af Døren, og den Mand, der havde ført os ind, ved den anden. Nikola stod foran Forhøjningen, og paa den sad stive og ubevægelige de to sorte Skikkelser, som jeg har beskrevet. Da denne Tavshed havde vedvaret i nogen Tid, begyndte jeg at føle mig til Mode, som om jeg selv var nødt til at tale, hvis en anden ikke snart gjorde det. Spændingen var frygtelig, og dog stod Nikola fast, han rørte ikke en Muskel og viste ikke det mindste Tegn paa Forvirring.

Saa sagde den Mand, der endnu ikke havde talt, roligt:

"Har du forberedt dig til det Arbejde, der venter dig?"

"Ja," sagde Nikola, "jeg er rede til at gøre, hvad I paalægger mig."

"Er du sikker paa, at du ikke nærer nogen Frygt?"

"Ja, det er jeg sikker paa," svarede han.

"Og hvad Kundskab har du til de Ting, som hører til dit Arbejde?"

Til min Overraskelse svarede Nikola ydmygt:

"Jeg har ingen Kundskab, men, som du véd, har mine Tanker sysselsat sig med at granske mange Ting, som sædvanlig er skjult for Menneskene."

"Det er godt," svarede den anden Mand paa samme Maade som den første.

Der opstod en anden Pavse, og saa sagde den Mand, der først havde tiltalt Nikola, med en myndig Mine:

"I Morgen Aften vil vi prøve dine Kundskaber og dit Mod. For Øjeblikket skal du forberede dig og vente."

Derpaa gav Munken ved Døren Nikola et Tegn til at følge ham.

Det gjorde han, og jeg forlod Værelset i Hælene paa ham. Saa blev vi ført tilbage til vore Celler og ladt alene.

Vi talte sammen en kort Tid og gik saa til Hvile. For den Dag havde vi sandelig haft Spænding nok.

Næste Dag stod vi tidligt op, spiste lidt Ris til Frokost, modtog ingen Gæster og forlod ikke vore Værelser hele Dagen. Kun den Munk, der havde bragt os Mad den foregaaende Aften, besøgte os igen, men havde ligesom før intet at sige. Vort Aftensmaaltid blev anrettet ved Solnedgang og bestod af den samme Suppe som før. Saa blev det mørkt, og omtrent paa samme Tid som den foregaaende Aften viste Dværgen sig for at føre os til Mødet.

XIV. KAPITEL.

En Prøve.

Da vi forlod vore Værelser, drejede vi til højre i Stedet for til venstre og kom igennem en lang Gang, der laa under den, i hvilken vore Celler fandtes. Jeg kunde ikke opdage, hvor omtrent i Klostret denne Gang var anbragt, og hvorledes dens Beliggenhed var med Hensyn til den Trappe, ad hvilken vi var kommet op fra Dalen den foregaaende Dag. Men som alle andre var den ganske mørk. Der var kun hist og her store Fakler, som var anbragt i Jernringe i Murene. En Gang paa denne Vandring fik jeg Lejlighed til selv at undersøge disse Mure, og jeg opdagede til min Forbavselse, at de ikke var hugget ud i Klippen, som jeg havde antaget, men var bygget af tilhugne Sten af en Art, der mærkeligt lignede Granit. Heraf saá jeg, at Cellerne og Gangene var opført af Menneskehænder, men hvor længe det kunde have taget at udføre en saa uhyre svær Opgave, det var noget, som jeg slet ikke kunde beregne. Men tilbage til min Fortælling.

Fra den lige beskrevne Korridor gik vi ned ad en anden Trappe, saa over en snæver Afsats, hvorefter der igen kom en Trappe. Da vi naaede den, hørte vi en Støj, der lignede fjern Torden.

"Hvad er det for en Lyd?" spurgte Nikola vor Fører.

Dværgen svarede ikke, men idet han førte os langs med den ene Side af Gangen, holdt han sin Fakkel op over Hovedet og gjorde Tegn til, at vi skulde se.

Et Øjeblik forhindrede den flagrende Flamme os i at se noget som helst. Saa blev vore Øjne vante til Lyset, og til vor Forbavselse opdagede vi, at vi stod paa selve Randen af en uhyre Afgrund. I dette Svælg fo'r Vinden, der maatte komme ind fra en eller anden Gang, omkring og hvinede med den afskyeligste Støj, medens der var et glimrende Vandfald ovre paa den anden Side ikke mere end atten Alen derfra. Det er umuligt at beskrive, hvor prægtigt disse Vandmasser saá ud, der larmende fo'r ned gennem Mørket i selve Jordens Indvolde. Faldet maa have været dybt, for der kom intet Skum op til os; alt, hvad vi kunde se, var en sort Vandmasse, som styrtede forbi os. Vi stod med aaben Mund og saá til, og da vor Forundring og Nysgerrighed var tilfredsstillet, vendte vi os om og fulgte vor Fører tilbage til det Sted, hvor vi først havde hørt Støjen. I den anden Ende af denne Gang eller Afsats, hvad man nu skal kalde den, var der en stor

Stenbuegang, der lignede en Tunnel mere end noget andet. Ved Indgangen til den stod en Munk. Dværgen gik hen til ham og sagde noget med dæmpet Stemme, hvorpaa han tog en Fakkel fra Muren og gav os Tegn til at følge sig. Dværgen vendte tilbage til de højere Egne, medens vi styrtede os dybere ned under Jordens Overflade. Om vi virkelig var saa langt nede, som vi indbildte os, eller om Fugtigheden blev voldt af en eller anden Forbindelse med Vandfaldet, det véd jeg ikke, men under alle Omstændigheder var Vægge og Gulv strømmende vaade.

Gangen eller Tunnelen var meget lang, idet der var mindst halvtredsindstyve Fod fra Indgangen til Udgangen. Da vi var kommet igennem den, stod vi i den største Hule, jeg nogensinde har haft det Held at se, ja, den var saa stor, at det var med den største Vanskelighed, at jeg i Halvmørket kunde se den anden Side.

Vor Fører viste os gennem den første Tværgang ind i Hovedgangen og forlod os saa. Der var ikke Tegn til Bohave af nogen Slags, hverken Bænke, Alter eller lignende, og, saa vidt vi kunde se, var der ikke en levende Sjæl i Nærheden. Den eneste Lyd, man hørte, var en svag Dryppen af Vand, der syntes at komme fra alle Sider i Hulen.

"Naa, det er jo meget hyggeligt," hviskede jeg til Nikola. "Jeg haaber, at Forestillingen snart begynder."

"Tys," sagde han, "vær forsigtig med, hvad De siger, for De véd ikke, hvem der maaske hører Dem."

Han havde neppe sagt dette, før Aftenens første hemmelighedsfulde Begivenhed indtraf. Vi stod med Ansigtet mod den Del af Hulen, som havde ligget til højre, da vi traadte ind. Lyset var bedre paa dette særlige Sted end noget andet Sted, og jeg tør sværge paa, at, saa vidt jeg tror, saa var der i dette Øjeblik ikke noget menneskeligt Væsen mellem os og Væggen. Men da vi saá derhen, syntes en Skikkelse at hæve sig op af Jorden foran os. Den kom nærmere, og idet den gjorde det, antog den menneskelig Form. Dette Kunststykke var flinkt gjort, og hvorledes det gik til, forstaar jeg endnu ikke den Dag i Dag. Naturligvis kan Manden være traadt frem bag en Pille, der var indrettet særlig til dette, eller han kan være kommet op fra en Falddør i Gulvet, skønt jeg for mit Vedkommende betragter begge disse Ting som usandsynlige. At han kom var imidlertid en Kendsgerning.

"Efter dit eget Ønske og uden nogen Magt, der er anvendt af Menneskevæsner, er du her og beder om, at vor Ordens Visdom maa blive afsløret for dig. Der er

endnu Tid til, at du kan trække dig tilbage, hvis du vil."

"Jeg ønsker ikke at trække mig tilbage," svarede Nikola fast.

"Lad det saa være saa," sagde Manden. "Følg mig."

Nikola bevægede sig fremad, og jeg vilde ledsage ham, da Manden, der gik foran, vendte sig om, og idet han pegede paa mig, sagde han:

"Gaa ikke videre, det er ikke rigtigt, at du ser, hvad der nu skal afsløres."

Nikola saá paa mig og sagde roligt: "Bliv!"

Da han havde sagt det, fulgte han den anden gennem Hulen og forsvandt straks efter. I nogle Minutter stod jeg paa det Sted, hvor de havde forladt mig, og lyttede til Vanddraabernes Fald fra de fjernere Dele af Hulen, iagttog Flagermusene, der fo'r hurtigt op og ned i de mørke Gange, og tænkte paa, hvad det var for Hemmeligheder, Nikola blev indviet i. Tavsheden var meget trykkende, og den syntes at blive værre med hvert Øjeblik, jeg ventede. Hvis jeg sagde, at jeg blev skuffet ved saaledes at blive udelukket paa det allervigtigste Trin af vort Eventyr, saa vilde det neppe udtrykke min Følelse. Jeg ønskede jo desuden ogsaa at være ved Nikolas Side, hvis han skulde komme i Forlegenhed.

Medens jeg ventede, blev Ønsket om at vide mere om, hvad han gjorde, stærkere og stærkere hos mig. Jeg følte, at hvad der saa end skete, maatte jeg være til Stede ved den Sammenkomst, han var blevet hentet til. Ingen, sagde jeg til mig selv, vilde have Skade af det, og selv om de tilfældig skulde opdage, at jeg havde fulgt dem, saa følte jeg, at jeg kunde stole paa min egen Uforskammethed og Opfindelsesevne, naar det gjaldt om at forklare min Nærværelse.

Jeg var aldrig saa snart blevet enig med mig selv, før jeg gik gennem Hulen i den Retning, i hvilken de var forsvundne. Da jeg naaede den fjerneste Del af den, opdagede jeg en lille Gang, fra hvilken der igen førte en Trappe nedad. Jeg gik sagte ned ad den, idet jeg paa samme Tid forsøgte at udgrunde, hvor dybt inde i Bjerget, vi var; men som sædvanlig kunde jeg ikke komme til nogen tilfredsstillende Slutning.

Da jeg kom ned for Enden af Trappen, stod jeg i en ejendommelig Slags Hvælving, der blev støttet af Piller, og paa alle Sider var omgivet af Rækker af Nicher eller Hylder, der efter de romerske Katakombers Skik var udhuggede i den faste Klippe. Dette triste Sted var belyst af tre Fakler, og ved Hjælp af dem kunde jeg i hver Niche skelne en Menneskeskikkelse, der var indsvøbt i Bind.

Det var ikke uden en Følelse af Rædsel, at jeg forlod den Trappe, ad hvilken jeg var kommet ned, og begyndte at gaa omkring imellem Pillerne for at søge en Dør, gennem hvilken jeg kunde komme ind i det Værelse dernede, hvor Nikola var sammen med de Store i Bjergene. Men skønt jeg søgte i over ti Minutter, kunde jeg ikke opdage noget Tegn til saadan en Indgang. Jeg var nu i en mærkelig Stilling. Jeg havde forladt min Post i den større Hule og til Trods for den Ordre, jeg havde faaet, var jeg gaaet ned for at være Vidne til, hvad der ikke var bestemt for mine Øjne. Hvis nu Døren der oppe blev lukket af, og jeg ikke kunde finde nogen anden Udgang, saa var jeg fanget som en Rotte i en Fælde, og hvad der gjorde Sagen værre, det var, at jeg ikke havde adlydt den strenge Befaling, som den Mand, der kaldte paa Nikola, havde givet mig, og jeg havde udsat mig for at blive dadlet af Nikola selv. Idet jeg huskede paa, hvor haardt han havde behandlet dem, der før havde fornærmet ham, besluttede jeg at vende tilbage, medens der endnu var en Mulighed for det, men ligesom jeg var i Færd med at gøre det, var der noget mærkeligt ved Fodstykket af en af Pillerne til højre for det Sted, hvor jeg stod, som jeg blev opmærksom paa. Det var enten en Revne, der blev forstørret af Faklernes usikre Lys, eller det var en Indgang, som var snildt konstrueret i Stenen, og som ikke var blevet rigtig lukket. Jeg nærmede mig, satte mit Knivsblad ind i Revnen og trak det udad. Der opstod straks en Aabning, der viste, at hele Pillen var hul, og, hvad der var vigtigere for mig, at den indeholdt en kort Træstige, som førte ned i en ny Hvælving.

I samme Øjeblik var min Beslutning om at vende tilbage til den øverste Hule glemt. Jeg havde nu en Lejlighed til at opdage, hvad de tog sig for, og, hvad der end skete, saa vilde jeg benytte den. Jeg trak Døren helt op, krøb ind og gik sagte ned ad Stigen. Da jeg var kommet ned ad den, var jeg i fuldstændigt Mørke. Et Øjeblik kunde jeg slet ikke forstaa Grunden til dette, da jeg tydeligt kunde høre Stemmer, men da jeg følte mig frem, opdagede jeg, at det Sted, jeg stod paa, var en Slags Forstue til et andet Værelse, hvis Dør kun var delvis lukket. Mine Sandaler gjorde ingen Støj paa Stengulvet, og jeg var derfor i Stand til at liste mig hen til Indgangen af det inderste Værelse uden at vække nogen Opmærksomhed. Hvilket Syn mødte der ikke mit Øje!

Værelset selv var ikke mere end halvtredsindstyve Fod langt og tredive Fod bredt, men i Stedet for at være en almindelig Hule som alle de andre, gennem hvilke jeg var kommet, var det belagt med Gulv og Træpaneler, der nu var sorte af Alder. Hvor højt det var, kunde jeg ikke gætte, for Væggene steg og steg, saa jeg ikke kunde se Enden paa dem i Mørket. Af Bohave var der kun lidt; der var dog et langt og underligt formet Bord i Baggrunden og et andet nærmere ved

Døren og et trefodet Fyrfad til venstre. Det sidstnævnte indeholdt en Masse glødende Kul, og da der var en Slags kunstig Træk bag ved det, larmede det som en Esse i en Smedie.

Da jeg traadte ind, holdt Nikola noget, der saá ud som en lille Flaske i venstre Haand. Jeg kunde ikke se nogen af de Mænd med de sorte Hætter, som jeg havde ventet af træffe, men ved hans Side stod der to Mænd, der var klædt paa en helt anden Maade.

Den højeste af de to var en midaldrende Mand, næsten helt skaldet, med et behageligt, men noget semitisk Ansigt, og med et kort, sort Skæg. Hans Kammerat, der øjensynlig var Hovedmanden, afveg fra ham i næsten hver Enkelthed. For det første var han den ældste Mand, jeg nogen Sinde har set bevæge sig omkring. Han var lille og næsten utrolig rynket, hans Hud var saa gul som Pergament, og naar han bevægede sig, saá det ud, som om Knoklerne maatte trænge frem gennem den. Hans Ansigt bar umiskendelige Tegn paa, at det en Gang havde været meget smukt, og var nu fuldt af aandelig Skønhed. Paa samme Tid kunde jeg imidlertid ikke lade være med at føle mig overbevist om, at det ikke var en Asiaters Ansigt. Ligesom hans Fælle havde ogsaa han Skæg, men hans var langt og snehvidt, hvilket gav ham et ganske overordentlig værdigt Udseende.

"Min Søn," sagde han henvendt til Nikola, "hidtil har du set, hvor vidt de særlige Evner, som vi har talt om, kan udvikles ved et Liv, der bestaar af stadig Bøn og Selvfornægtelse. Nu skal du erfare, i hvilken Grad vor Sekt har høstet Gavn af jordisk Visdom. Du maa erindre, at der i umindelige Tider har været Folk iblandt os, som har ofret deres Liv for at studere den menneskelige Skikkelses Skrøbeligheder og Ufuldkommenheder. Lægevidenskabens Underværker er naaet til os fra en Tid, der ligger tilbage endnu før den velsignede Buddhas Apoteose. Dag og Nat gennem de forskellige Slægtled og Aarhundreder efter Aarhundreder har vore Trosfæller i disse Huler studeret og forøget de Kundskaber, som vore Forfædre besad. Hvor fjernt vi end er fra den vestlige eller østlige Verden, kender vi dog enhver ny Opdagelse, og til de Redskaber, med hvilke vore Forfædre arbejdede, har vi føjet alt gavnligt, som Mennesket siden har opfundet. I hele Verden er der ingen, der holder Livets og Dødens Hemmelighed i sin Haand saaledes som vi. Vil du have et Eksempel? Der er for Øjeblikket et Tilfælde her i Klostret, der kan paavise det."

Da han havde talt, slog han paa en Gongong, der hang paa Væggen, og næsten før Lyden var døet hen, viste der sig en Munk. Den gamle Mand sagde noget til

ham, og han gik straks bort ad samme Vej, han var kommet. Fem Minutter senere viste han sig igen, fulgt af en anden Munk. De bar en Baare, paa hvilken der laa en Menneskeskikkelse. Den gamle Mand gav dem Tegn til at sætte den midt i Værelset, hvilket de gjorde, hvorefter de trak sig tilbage.

Saa snart de var gaaet, blev Nikola opfordret til at undersøge den Person, der laa paa Baaren. Han gjorde det, men glemte næsten i sin Spænding, at han skulde spille en gammel Mands Rolle. I omtrent fem Minutter bøjede han sig ned over Patienten, der laa saa stiv som en Pind. Saa rejste han sig og henvendte sig til de andre.

"Det er et Tilfælde af fuldstændig Lammelse," sagde han.

"Er du sikker paa, at den er fuldstændig?" spurgte den gamle Mand.

"Ja, jeg er ganske sikker paa det," svarede Nikola.

"Pas saa paa, for du skal være Vidne til den Magt, som alle Tidsaldres Visdom har givet os."

Han vendte sig om imod sin Fælle og tog en stor Jernske fra ham. Denne lagde han paa Fyrfadet, hvorefter han hældte en Spiseskefuld af den Vædske, der fandtes i den omtalte Flaske, som Nikola havde holdt i Haanden, paa den. Medens Skeen blev opvarmet, begyndte Vædsken at dampe svagt, og Lugten af denne Damp mindede mig noget om en Blanding af Sandeltræ og Kamfer.

Da Vædsken var færdig til Brug, afførte den anden Mand Patienten hans Klæder. Medicinen blev derpaa hældt i hans Mund. Denne og hans Næsebor blev bundne til, og efter at have mistet Bevidstheden, hvilket han gjorde i mindre end et Minut, blev han indsmurt fra Top til Taa med en skarptlugtende Salve. Det gik med den ligesom med Vædsken, da den blev opvarmet; den opløste sig delvis i en Damp, som svævede omkring Legemet og steg omtrent tre Tommer op i Luften. Uddunstningen varede i omtrent fem Minutter, saa begyndte den at holde op, og saa snart det var sket, blev han igen indsmurt, hvorefter de to Mænd æltede Legemet paa en lignende Maade som Massører plejer at gøre. Hidtil havde Mandens Hudfarve været zinkagtig hvid, men nu blev den efterhaanden som et sundt Menneskes. Massagen blev foretaget igen, og da den var tilendebragt, begyndte Lemmerne at dreje sig paa en krampagtig Maade. Da der var gaaet en halv Time, blev Bindet taget fra Munden og Næseborene, og Manden, der hidtil havde ligget som om han sov, aabnede Øjnene.

"Bevæg dine Arme," sagde den gamle Mand i en bydende Tone.

Patienten gjorde hurtigt, som det blev ham befalet.

"Bøj dine Ben."

Han adlød.

"Rejs dig op."

Han rejste sig fra Baaren og stod foran dem, tilsyneladende saa stærk og sund, som et Menneske kunde være.

"I Morgen skal denne Behandling gentages, og Dagen efter vil du være helbredet; gaa saa og aflæg Taksigelser," sagde den gamle Mand med højtidelig Alvor. Saa vendte han sig om mod Nikola og vedblev:

"Du har set vor Magt. Kan noget Menneske i Verden udenfor disse Mure gøre det samme?"

"Nej, de er saa uvidende som Ormene under Jorden," sagde Nikola. "Jeg priser Buddha for denne Mands Frelse."

"Pris den, hvem Prisen skyldes," svarede den gamle, "og nu, da du har set saa meget, er det passende, at du gaar endnu videre, og for at gøre det er det nødvendigt, at vi drager det Forhæng til Side, som skiller Menneskets Liv fra Døden. Er du bange?"

"Nej," svarede Nikola, "jeg nærer ingen Frygt."

"Det er godt," sagde den ældre Mand, idet han igen slog paa Gongongen.

Da Munken atter viste sig, gav han ham en Befaling, og Manden trak sig straks tilbage. Da han kom igen, bragte han og hans Ledsager en anden Baare, paa hvilken der laa Liget af en Mand. Efter at Munken var gaaet, sagde den gamle Præst til Nikola:

"Se paa denne Person, min Søn. Hans jordiske Pilegrimsgang er forbi, han døde af Alderdom i Morges. Han hørte til vore Lægbrødre og var en from og hellig Mand, og han passer til at føre dig, om hvis Fromhed jeg har hørt saa meget, ind i vort store indre Kundskabsland. Undersøg ham selv og overbevis dig om, at Livskraften virkelig har forladt ham."

Nikola bøjede sig ned over Baaren og gjorde, som han fik Opfordring til. Da han

var færdig med sin Undersøgelse, sagde han roligt:

"Det er, som du siger. Broderens Liv er udslukt."

"Er du overbevist om Sandheden af dine Ord?" spurgte den anden Mand.

"Ja, jeg er."

"Saa vil jeg endnu en Gang vise dig, hvad vor Videnskab formaar."

Ved sin Fælles Hjælp hentede han noget, der saá ud som et stort elektrisk Batteri, og stillede det ved den døde Mands Fødder. Præsten forbandt nogle Traade med Liget, og efter at han havde taget et Haandtag i hver Haand, satte han sig i Stilling og lukkede Øjnene. Skønt jeg gjorde mig den største Umage kunde jeg ikke se, hvad han gjorde, men saa meget er jeg sikker paa, at han et Øjeblik svajede frem og tilbage, syntes at aande med Vanskelighed og tilsidst at blive næsten stiv. Saa kom der en lang Pavse, der maaske varede i tre Minutter, og derefter aabnede han Øjnene, hævede sin højre Arm og pegede paa den døde Mands Ansigt. Medens han gjorde det, saá jeg til min Rædsel, at Ligets Øjne aabnede sig. Han syntes igen at bede, saa pegede han paa den højre Arm, hvorpaa den døde Mand løftede den og lagde den over sit Bryst, saa paa den venstre, der gjorde det samme. Da begge de hvide Hænder var i denne Stilling, vendte han sig om imod Nikola og sagde:

"Er der noget i din Lærdom, som kan give dig Evne til at gøre dette?"

"Nej," sagde Nikola, som jeg kunde se var lige saa forbavset som jeg.

"Men vor Magt ender ikke her," sagde den gamle Mand.

"Hvad mere kan du da lære mig, vidunderlige Fader?" sagde Nikola.

Manden svarede ikke, men lukkede igen Øjnene et Øjeblik. Idet han saa stadig vedblev at holde paa Haandtagene, men pegede med dem hen imod den døde Mand, raabte han højt:

"I, som er døde, staa op!"

Og saa — men jeg venter ikke, at man skal tro mig, naar jeg siger det — saa rejste den Mand, der havde været død i ti Timer, sig lidt efter lidt fra Baaren, og tilsidst stod han for os. Jeg vedblev at iagttage, hvad der skete. Jeg saá Nikola fare frem, som om han var ude af sig selv, jeg saá den anden Mand udstrække sine Arme for at holde ham tilbage, og saa faldt Liget sammen paa Gulvet. De to

Mænd sprang straks frem, løftede det op og lagde det paa Baaren igen.

"Er du saa tilfreds?" spurgte den gamle Mand.

"Jeg er opfyldt af Forundring. Er det muligt, at jeg kan faa mere at se?" spurgte Nikola.

"Vil du se mere?" svarede den ældste af de to med Gravrøst. "Saa skal du som sidste Bevis paa vor Magt, før du aflægger de endelige Løfter til vor Orden, hvorefter alle Hemmeligheder maa aabenbares for dig, trænge ind i Skyggernes Land og, for saa vidt det er muligt for Menneskeøjne, se vor Ordens døde Førere fra alle Tidsaldre staa foran dig."

Ud af en Pose, der hang ved hans Side, tog han saa en Haandfuld af noget, der saá ud som tørrede Urter. Han kastede dem i Ilden og næsten straks efter var Værelset fyldt med tæt Røg. Et Par Sekunder kunde jeg intet skelne, saa drev den langsomt bort, og lidt efter lidt syntes jeg, at jeg kunde se med en mærkelig Klarhed. Om jeg var hypnotiseret og indbildte mig, at jeg saá, hvad jeg skal beskrive, eller om det virkelig hændte, det vil jeg aldrig faa at vide. En Ting er imidlertid sikker, Værelset var fyldt med skyggeagtige Menneskeskikkelser. De var fra forskellige Tidsaldre og hørte øjensynlig til alle Nationer. Nogle var Kinesere, andre Singhalesere, atter andre Thibetanere, medens en eller to sikkert var Ariere og, saa vidt jeg kunde se, lige saa godt kunde have været Englændere. Værelset var fuldt af dem, men der var noget uvirkeligt ved dem. De bevægede sig frem og tilbage uden en Lyd, men dog med regelmæssige Bevægelser. Jeg iagttog dem, og medens jeg gjorde det, kom der en Rædsel over mig, som jeg aldrig havde kendt Mage til hele mit Liv. Jeg følte, at hvis jeg ikke kom ud af Værelset straks, vilde jeg falde besvimet om paa Gulvet. I denne Tilstand skyndte jeg mig hen til den Dør, gennem hvilken jeg var traadt ind, fløj op ad Stigen gennem Hvælvingen og derpaa gennem Hulen til det Sted, hvor jeg havde staaet, da Nikola havde forladt mig, og saa faldt jeg besvimet om paa Gulvet.

Hvor længe jeg laa i denne Afmagt, kan jeg ikke sige, men da jeg kom til mig selv igen, var jeg endnu alene.

Det maa have været en hel Time senere, at Nikola kom ind til mig. Den Munk, der havde ført os ind i Hallen, ledsagede ham og førte os hen imod Tunnelen. Dèr modtog Dværgen os og førte os tilbage til vore Værelser.

Da vi var der, trak Nikola sig tilbage til det inderste Værelse uden at værdige mig et Ord. Jeg var for overvældet og, jeg maa tilstaa det, for forskrækket over,

hvad jeg havde set, til at have Kraft til at indlade mig med ham straks, og derfor lod jeg ham alene.

Han kom imidlertid et Øjeblik efter ind i mit Værelse, gik hen til mig, medens jeg sad paa min Seng, og lagde sin Haand venligt paa min Skulder. Jeg saá ham ind i Ansigtet, det var blegere, end jeg nogensinde havde set det før.

"Bruce," sagde han, ikke uden et Anstrøg af Beklagelse i sin Tone, "hvor kan det være, at De ikke gjorde, hvad jeg sagde, De skulde gøre."

"Det var min fordømte Nysgerrighed," sagde jeg bittert "men tro ikke, at jeg ikke er bedrøvet over det. Jeg vilde give alt, hvad jeg ejer i Verden for ikke at have set, hvad jeg saá i det Værelse."

"Men De har set det, og intet kan nogensinde berøve Dem den Kundskab; De vil føre den med Dem i Graven."

"Graven," svarede jeg bittert, "hvad Haab er der selv i Graven efter hvad vi har set i Aften? Ak, for Himlens Skyld, Nikola, lad os komme bort fra dette Sted i Aften, hvis det er muligt."

"De er altsaa bange," svarede han med et underligt Udtryk i Ansigtet, "jeg troede ikke, De var en Kryster, Bruce."

"I denne Henseende er jeg en Kryster," svarede jeg. "Giv mig noget at gøre, noget menneskeligt at kæmpe imod, bestemte Farer, og jeg er Deres Mand, men jeg egner mig ikke til at kæmpe imod det usynlige."

"De maa huske paa, at det ikke blev forlangt, at De skulde se dem."

"Det véd jeg, og jeg har maattet bøde haardt for min Ulydighed."

"Lad os saa ikke tale mere om det; husk paa, Bruce, at jeg stoler paa Dem."

"De behøver ikke at være bange," sagde jeg efter en Pavse, der varede nogle Øjeblikke. "Selv om jeg kunde slippe bort herfra, vilde jeg for Deres Skyld gennemføre Sagen, hvad der saa end skete."

"Jeg takker Dem for den Forsikring. God Nat."

Med disse Ord trak Nikola sig tilbage til sit Værelse, og jeg lagde mig paa min Seng, men sandelig ikke for at sove.

XV. KAPITEL.

Hvorledes Nikola blev indviet.

Saa snart jeg vaagnede den næste Morgen, gik jeg ind i Nikolas Værelse. Til min Overraskelse var han der ikke, og han viste sig heller ikke før omtrent en Time senere. Da han gjorde det, kunde jeg se, at han var fuldstændig udmattet, skønt han bestræbte sig for ikke at vise det.

"Hvad har De taget Dem for?" spurgte jeg, da han traadte over Dørtærskelen.

"Jeg har gjort mig skikket til min Stilling ved at blive indviet i flere Hemmeligheder," svarede han. "Bruce, hvis De kunde have set alt, hvad jeg har set siden Midnat, tror jeg virkelig, det vilde være umuligt for Dem nogensinde at blive en lykkelig Mand igen. Naar jeg siger Dem, at det, jeg har været Vidne til, endogsaa har gjort mig forskrækket, saa vil De faa et svagt Begreb om, hvad jeg mener."

"Hvad har De da set?"

"Jeg har set Kødet paa Mumier af Mennesker, der er døde for næsten tusind Aar siden, blive gjort blødt og sundt som et lille Barns. Jeg har set kirurgiske Kunster, som den største Operatør i Evropa vilde anse for umulige. Jeg har set et nyt Bedøvelsesmiddel, som ikke berøver Patienten hans Sanser og dog gør ham ufølsom for Smerte, og jeg har set andre Ting, som jeg ikke engang tør beskrive for Dem."

"Og De var ikke fristet til at trække Dem tilbage?"

"Kun én Gang," svarede Nikola aabent, "jeg nølede næsten et Minut, vil jeg tilstaa, men saa tvang jeg mig til at gaa videre. Da det var overstaaet, var Resten let. Men jeg kan ikke blive her og snakke med Dem. Dagen i Dag skal være en stor Dag for os. Jeg maa lægge mig lidt for at faa min Kraft igen. Vil De kalde paa mig, hvis man vil tale med mig, men ellers ikke forstyrre mig."

Omtrent Klokken to om Eftermiddagen viste der sig en Dværg, som meldte, at Nikola skulde møde i den store Hal. Han forlod straks Cellen og blev borte, indtil Tusmørket faldt paa. Da han kom igen, saá han mere ud som en Aand end som et Menneske, men selv da, træt som han utvivlsomt var, vilde han med sin

Jernvillie ikke indrømme, at der var noget, der hed Træthed. Han værdigede mig neppe et Ord, men gik ind i det inderste Værelse, hvor han næsten til Klokken otte sysselsatte sig med at gøre Optegnelser og forfatte en nøjagtig Beretning om alt, hvad han havde set. Jeg sad paa min Seng og saá paa Faklens Skin paa Væggen og følte mig omtrent saa elendig, som det var muligt for et Menneske at være. Jeg kan ikke sige, hvorfor jeg var saa nedtrykt, men det er sikkert, at alt bragte mig til at finde Situationen uhyggelig. Jeg tænkte paa min gamle engelske Skole og spekulerede paa, om hvis man den Gang havde fortalt mig, hvad der skulde hænde senere hen, om jeg saa vilde have troet det. Jeg tænkte paa Gladys, min søde Kæreste, og jeg spurgte mig selv, om jeg nogensinde skulde se hende igen, og jeg var lige ved at tage den Medaillon, hun havde givet mig, frem, da jeg hørte Fodtrin paa Stenene udenfor. Et Øjeblik efter kom den samme Dværg, der havde ført os ind den foregaaende Aften, ind i Værelset. Uden et Ord pegede han paa Døren til det inderste Værelse. Jeg antog, at han dermed vilde tilkendegive, at Myndighederne paa dette Sted ønskede, at Nikola skulde komme til dem, og gik ind og sagde ham det. Han gemte straks sit Papir og sit Blyant og gav mig Tegn til at forlade Værelset og gaa i Forvejen. Dværgen gik i Spidsen, saa kom jeg, og Nikola fulgte efter. Paa den Maade kom vi igennem en Gang, og saa gennem en anden, steg op og ned ad utallige Trapper og naaede til sidst Tunnelen til den store Hule, den samme, i hvilken vi havde gennemgaaet Eventyrene den foregaaende Nat. Ved denne Lejlighed blev Døren bevogtet af mere end en halv Snes Munke, som var opstillede i to Rækker, gennem hvilke vi passerede.

Hulen havde været ganske tom, da vi besøgte den den foregaaende Aften, men saá nu helt anderledes ud. Hundreder af Fakler flammede fra Ringene paa Væggene og kastede deres rødlige Skær paa Murene og Loftet og blev genspejlet som i Millioner af Diamanter i Stalaktiter, der hang ned fra Loftet.

I den bageste Del af den store Hule var der en stor og smukt prydet tredobbelt Trone, og lige over for den, men halvvejs nede i Hulen, var der en Forhøjning, bedækket med et fint rødt Klæde med tunge Sølvfrynser. Da vi traadte ind, blev vi hilst med den samme hemmelighedsfulde Musik, som vi havde hørt den Dag, vi ankom. Den blev stærkere og stærkere, indtil vi naaede Forhøjningen, og da saa Nikola havde indtaget sin Plads og jeg min, lidt tilbage fra ham, begyndte den at dø langsomt hen igen. Da den var holdt op, slog en stor Klokke i Taget over vore Hoveder tre Slag. Dens Støj var næsten øredøvende. Den syntes at opfylde hele Hulen og saa lige som den før omtalte Musik at dø langsomt hen igen. Endnu en Gang blev det samme Antal Slag gentaget, og Lyden døde atter

hen. Da man ikke kunde høre den længere, blev Forhænget trukket til Side i Baggrunden, og Munkene begyndte at komme langsomt ind fra begge Sider, ligesom de havde gjort ved den første Gudstjeneste efter vor Ankomst. Der maa have været næsten fire Hundrede. De var alle sortklædte, og alle havde de den samme løjerlige Hætte over Hovedet, som jeg har beskrevet tidligere.

Da de havde indtaget deres Pladser paa begge Sider af den Forhøjning, paa hvilken vi stod, blev det Forhæng, som dækkede Indgangen, gennem hvilken jeg var fulgt efter Nikola ned i det underjordiske Kammer Aftenen i Forvejen, draget til Side, og en ny Procession traadte ind. Først kom der tredive Dværge, som hver bar en tændt Fakkel i Haanden. Derefter fulgte næsten hundrede hvidklædte Munke, som svang Røgelsekar, saa kom der en halv Snes graaskæggede Præster i Sort, men uden Hovedbeklædning, og derefter de to Mænd, som var Førere for denne mærkelige Sekt.

Da Processionen naaede Tronen, delte den sig i to Dele, og hver Halvdel tog Plads i en halvmaaneagtig Form paa hver sin Side. De to Førere satte sig under Tronhimlen, og i det Øjeblik, de gjorde det, drønede de store Klokker igen. Da Ekkoet døde bort, rejste alle Munkene, som hidtil havde knælet, sig op og istemmede paa én Gang en Hymne. Skønt Musiken og Ordene var yderst barbariske, var der noget i Virkningen, der over al Maade gjorde Indtryk. Hymnen holdt lige saa pludselig op, som den var begyndt, og saa traadte en Mand frem af de hvidklædte Munkes Skare med et Papir i Haanden. Med høj Røst erklærede han, at det havde behaget de to Store i Bjergene at udfylde den ledige Plads, som saa længe havde staaet tom i Triumviratet. Af den Grund havde de hidkaldt en Mand, der havde Ry for Visdom og Hellighed frem for nogen anden, det var ham, de kunde se foran dem. Han havde gjort det hemmelige Samfund store Tjenester, han havde vist sig at være en retfærdig Mand, og nu stod der kun tilbage for ham at meddele, om han var villig til at paatage sig Ansvaret for det Hverv, han var blevet kaldet til. Efter at have endt sin Tale, trak Manden sig tilbage fra sin Plads igen. Saa kom fire af de hvidklædte Munke, to fra hver Side af Tronen, langsomt ned ad Gangen hen imod Nikola, bød ham følge sig og førte ham i Procession til Værelset bag Forhænget. Medens han var borte, var der ingen, der rørte sig eller talte et Ord.

Da der var gaaet omtrent ti Minutter, kom der en lille Procession ud igen, og Nikola sluttede den. Han var nu iført de Højtidsklæder, som hørte til hans Embede. Hans høje, magre Skikkelse og ærværdige Maske svarede vidunderlig til dem, og da han atter stod paa Forhøjningen foran mig, kunde jeg ikke lade være med at tænke, at jeg aldrig havde set en mere imponerende Skikkelse.

Igen drønede den store Klokke, og da Lyden var holdt op, traadte den Mand, som først havde talt, frem og bekendtgjorde med høj Stemme for alle de tilstedeværende, at den forhenværende Præst fra Hankow var forberedt paa at paatage sig sit Embedes Pligter og Ansvar. Da han trak sig tilbage til sin Plads igen, kom to Munke frem og førte Nikola op ad Midtergangen hen imod den tredobbelte Trone. Da han kom til Foden af denne, kastede de to Store de Slør, de hidtil havde haft paa, og kom ham i Møde. Efter at de havde udstrakt Haanden imod ham, var de ved at føre ham til sin Plads, da der pludselig fandt en Bevægelse Sted nede i Hallen.

Skønt denne Lyd kun bestod af en hastig Hvisken, kom som med et Lyn alle mine Anelser tilbage, og det var, som om mit Hjerte skulde staa stille. Hovedmanden for de tre lod Nikolas Haand falde, henvendte sig til en af Munkene og bød ham gaa ned i Hallen og faa at vide, hvad det var for en usømmelig Afbrydelse. Manden gik og var nogle Minutter borte. Da han vendte tilbage, var det for at melde, at der var en fremmed i Klostret, som forlangte de to i Tale straks i Anledning af en Sag, der angik det Valg, som skulde finde Sted.

Han fik Befaling til at komme ind, og et Par Minutter efter viste en tilsølet og udmattet Kineser sig og nærmede sig ydmygt Tronen. Hans fire Følgesvende blev staaende ved Døren.

"Hvem er du, og hvad har du her at gøre?" spurgte den gamle Mand med en Stemme, der lød som en Trompetfanfare. "Tror du, at du faar Lov til at forstyrre os paa denne usømmelige Maade?"

"Jeg beder om Tilgivelse, men jeg har god Grund til det, min Fader," svarede Manden med en Hilsen helt ned til Jorden.

"Saa lad os da høre den og vær hurtig. Hvad er dit Navn, og hvorfra kommer du?"

"Jeg er Ypperstepræsten fra Templet i Hankow, og jeg kommer for at bede om Retfærdighed," sagde Manden, og medens han sagde det, lød der en meget forbavset Mumlen i Hallen. Jeg saá Nikola træde et Skridt tilbage og saa staa ganske stille. Hvis denne Mand talte Sandhed, var vi fortabte.

"Du taabelige Mand, som kommer og fortæller os saa usand en Historie," sagde den ældste af de to, "véd du da ikke, at Præsten fra Hankow staar dér for dig?"

"Det er ikke sandt," sagde Manden. "Jeg kommer for at advare dig og melde, at

den Mand er en Bedrager. Han er ikke Præst, men en fremmed Djævel, der lod mig fange og sende bort, medens han indtog min Plads."

"Hvorledes kommer du da her?" spurgte den anden.

"Jeg undslap," sagde Manden, "fra dem, som han havde betalt for at passe paa mig, og drog til Tientsin og derfra til Peking, og saaledes er jeg her."

"Min Fader," sagde Nikola lige saa roligt, som om der ikke var noget ualmindeligt i Vejen, "vil du finde dig i, at jeg bliver bagvasket med en saa snedigt opfundet Historie? Havde jeg ikke et Brev med mig fra Ypperstepræsten i Lamaklostret, som underrettede dig om, at jeg er den Mand, du ventede? Vil du da beskæmme mig saaledes i Verdens Øjne?"

Den gamle Mand svarede ikke.

"Jeg har ogsaa et Brev fra Ypperstepræsten," sagde den nyankomne ivrigt, hvorpaa han trak et Dokument frem og rakte det til den anden af de to.

"Stille, stille! Vi vil trække os tilbage og overveje denne Sag," sagde den gamle.

Saa vendte han sig til Munkene og sagde alvorligt: "Sørg for, at ingen af disse Mænd undslipper." Derefter trak de to sig tilbage til det indre Værelse, hvorfra de var kommet, da Ceremonien begyndte.

Vi ventede i dyb Tavshed paa deres Tilbagekomst, og i den Tid, de var borte, iagttog jeg en mærkelig Kendsgerning, som jeg har iagttaget en eller to Gange før i mit Liv. Skønt jeg hele Dagen havde frygtet, at der forestod en Katastrofe, saa gik det dog saaledes, at da den kom, og jeg maatte se den ind i Ansigtet, saa forsvandt al min Frygt som Dug for Solen. Min Nervøsitet forlod mig som en Kappe, jeg havde strøget af mig, og jeg syntes, at det var saa sikkert, at det vilde gaa os godt alligevel, at jeg kunde møde vor Skæbne med et Smil.

Da der omtrent var forløbet fem Minutter, opstod der et Røre i Nærheden af Døren, og straks efter vendte de to tilbage og besteg deres Trone. Det var den gamle Mand, der talte.

"Vi har undersøgt Brevene," sagde han, "og i vor Visdom har vi besluttet, at det vil være det klogeste at opsætte vor Dom en Stund. Denne Sag maa yderligere undersøges." Han henvendte sig derpaa til Nikola og vedblev: "Tag de Klæder af. Hvis du er uskyldig, skal de blive givet dig igen, og du skal bære dem med Ære for dig selv og hele vor Ordens Ærbødighed; men hvis du er skyldig, saa

bered dig til Døden, thi intet menneskeligt Væsen kan da frelse dig."

Nikola afførte sig straks sine pragtfulde Gevandter og rakte dem til de Munke, der stod rede til at modtage dem.

"Du vil nu blive ført tilbage til de Celler, du hidtil har beboet," sagde den gamle. "Sent i Nat vil denne Sag blive overvejet igen."

Nikola bukkede med den Ynde, der var saa ejendommelig for ham, og kom saa tilbage til mig, hvorefter vi blev eskorteret af et dobbelt Antal Munke til vore Værelser og ladet alene, men ikke før vi havde iagttaget, at der blev stillet bevæbnede Vagter ved Porten oppe paa Trappen, der førte til Hovedgangen.

Da jeg havde overbevist mig om, at der ingen var nær nok til at lytte, gik jeg ind i Nikolas Værelse, idet jeg ventede at finde ham nedslaaet, fordi hans Plan var mislykkedes. Jeg vilde give mig til at trøste ham, men han afbrød mig, idet han strakte Haanden frem.

"Jeg er naturligvis forfærdelig ked af, at vort Eventyr ender paa denne Maade, men vi har ikke Ret til at være misfornøjede, for vi har den Tilfredsstillelse at vide, at vi har spillet vore Kort som Mænd. Vi har ikke taget det sidste Stik hjem, men hvad kan vi gøre for det?"

"Og hvad skal nu Resultatet af det hele blive?"

"Det bliver meget simpelt. Hvis vi ikke finder en Maade at undslippe paa, saa maa vi bøde med Livet for vor Ubesindighed. Jeg tror ikke, jeg bryder mig saa meget om det for min egen Skyld, skønt jeg meget gerne vilde have haft en Lejlighed til at udføre de Ting, jeg har lært her, i Praksis, men jeg er meget ked af det for Deres Skyld."

"Det er meget pænt af Dem."

"Aa, De maa ikke misforstaa mig; jeg tænker paa den stakkels Pige i Peking, der tror saa fuldt og fast paa Dem."

"For Guds Skyld, tal ikke om hende, ellers bliver jeg en Kryster. Er De sikker paa, at der ikke er nogen Mulighed for Flugt?"

"Ærlig talt, jeg kan ikke se nogen, men De kan være vis paa, at jeg skal anvende al min Kløgt i Aften for at fremstille Sagen til Gavn for mig, skønt jeg ikke har noget Haab om, at det vil lykkes mig. Ser De, denne Mand har alle Kortene paa

Haanden, og vi, ja det er, som om vi spillede ganske alene imod hele Banken. Naa, men jeg tror ikke, at det kan nytte noget at tænke paa Sagen før efter Sammenkomsten i Aften."

Timerne forløb langsomt, og hvert Øjeblik ventede jeg at høre Fodtrampen paa Stenene udenfor og at blive kaldt til Forhør. Endelig traadte to Munke ind i mit Værelse og bød mig hente min Herre. Da jeg havde gjort det, gik vi i Gaasegang op ad Trapperne og gennem en Korridor, denne Gang højere op, i Stedet for, at vi var steget ned ved tidligere Lejligheder.

Vi kom til en bred Afsats og blev modtaget af en Flok bevæbnede Munke. En af dem befalede os at følge ham, og vi gik da gennem en Dør og traadte ind i et stort Værelse, hvor der sad to Mænd ved et Bord. Bag dem og paa begge Sider var der Rækker af Munke, og omgivet af Vagt i den modsatte Side af Salen stod den Mand, som var kommet med Anklagen imod os.

Paa et Tegn af en Munk, der øjensynlig var Befalingsmand over Vagten, blev jeg skilt fra Nikola, og saa begyndte Undersøgelsen.

Først meddelte den sidst ankomne sin Historie. Han beskrev, hvordan han i Landsbyen Tsan-Chu var blevet forraadt af to Mænd, som, da de havde sikret sig hans Person, havde ført ham ud paa Havet og holdt ham fangen om Bord paa et Skib. Disse Folk var Englændere, men han var senere blevet overgivet til en Kineser, som havde ført ham til Alongbugten. Fra dette Sted lykkedes det ham at undslippe, og efter store Møjsommeligheder naaede han Tientsin. Da han kom dertil, anstillede han Undersøgelser, og disse bevirkede, at han ilede af Sted til Peking. Han skaffede sig Adgang til Lamaklostret, og da han kunde overbevise Ypperstepræsten om sin Identitet, fik han til sin Forbavselse at vide, at der var en anden Mand, der spillede hans Rolle, og at denne Mand var draget til Thibet. Det lykkedes ham hurtigt at faa Folk og Æsler, saa han kunde drage af Sted til Klostret, hvor han nu var ankommet.

Da han havde afgivet denne Forklaring, blev han strengt forhørt af begge de to Store, men hans Vidnesbyrd var godt og kunde ikke rokkes. Saa blev hans Ledsagere kaldt frem og afgav deres Forklaring, hvorefter Nikola blev opfordret til at bevise, at *han* havde Ret.

Han gik med Glæde ind paa Opfordringen, og, idet han gennemgik alt, hvad hans Medbejler havde sagt, udpegede han de aabenbare Meningsløsheder, som der var nok af. Han gjorde Nar ad det, han kaldte Forklaringens Urimeligheder, bønfaldt Dommerne om ikke at lade sig føre paa Vildspor af en kløgtigt opfundet

Fortælling og sluttede sine Bemærkninger med at meddele, hvad der var fuldstændig sandt, skønt neppe paa den Maade, han mente, at han aldeles ikke tvivlede om, hvorledes deres Afgørelse vilde være. En mere mesterlig Tale kunde man vanskelig have tænkt sig. Hans skarpe Aand havde opdaget det ene svage Punkt i Fjendens Historie, og hans Veltalenhed hjalp ham til at gøre det mest mulige ud af det. Hans Tale slog an, og jeg saá til min Forbavselse, at han allerede havde paavirket Dommerne til Gunst for sig. Hvis vi nu kunde blive ved, som vi havde begyndt, saa kunde vi maaske dog slippe helskindede fra Sagen; men vi gjorde Regning uden Værten.

"Siden du siger, at du er Præst i Templet i Hankow," sagde den yngste af de to store Mænd henvendt til Nikola, "saa er det afgjort, at du maa vide god Besked med Templet. I den første Hal er der en Tavle, som er ophængt af en Provins-Taotai. Hvad er Indskriften paa den?"

"Guderne maa afgøre, hvad der er bedst for Mennesket," svarede Nikola uden Tøven.

Jeg saá, at den virkelige Præst var over al Maade forbavset over dette slagfærdige Svar.

"Og hvad er der indgraveret paa de Trin, der fører derop?"

"Fred være med alle Mennesker," sagde Nikola igen uden at standse.

Dommeren henvendte sig til den anden Mand.

"Der er intet," sagde han, og mit Hjerte sank, som om det var af Bly.

"Nu véd jeg," sagde den gamle Mand til Nikola, "at du ikke er den, du udgiver dig for. Der er ingen Trin, og derfor kan der ikke være skrevet noget paa dem."

Han vendte sig imod Vagten og sagde:

"Før disse to Mænd tilbage til de Værelser, hvorfra de kom. Sørg for at de bliver godt bevogtede. I Morgen tidlig ved Daggry skal de slynges fra Bjergtinderne ned i Dalen."

Nikola bukkede, men sagde ikke et Ord. Saa blev vi ført ud af Vagten og kom tilbage til vore Værelser.

Da vi havde naaet dem, og Munkene havde forladt os for at stille sig paa Post for Enden af Trappen udenfor, satte jeg mig paa min Seng og skjulte mit Ansigt i

Hænderne. Det var altsaa det, det hele havde ført til, det var derfor, at jeg havde truffet Nikola i Shanghai. At blive styrtet i Afgrunden — det var den Skæbne, vi havde trodset saa mange Farer for.

XVI. KAPITEL.

Frygtelige Timer.

Time efter Time sad jeg paa min Seng og var fuldstændig overvældet ved Tanken om vor skrækkelige Stilling. Vi var fangne som Mus i en Fælde, og, saa vidt jeg kunde se, var der ikke andet at gøre end at dø fattet. For at jeg ikke skulde miste mit Mod helt, vilde jeg ikke tænke paa Gladys, og da jeg fandt, at jeg ikke kunde lade være med det, gik jeg ind i Værelset ved Siden af for at se, hvad Nikola tog sig for. Jeg fandt til min Overraskelse, at han gik frem og tilbage lige saa rolig og fattet, som om han ventede paa at gaa til Bords til et Middagsselskab i en Sal i London.

"Naa, Bruce," sagde han, da jeg traadte ind, "det ser jo ud, som om vi om et Par Timers Tid skulde se Forhænget falde efter vor Komedie."

"Tragedie vil jeg hellere kalde det," svarede jeg bittert.

"Er det ikke temmelig vanskeligt at bestemme, hvor det ene begynder og det andet ender?" spurgte han, som om han vilde drøfte Sagen med mig. "Platon siger —"

"Aa, gid Pokker havde Platon!" svarede jeg skarpt. "Hvad jeg ønsker at vide, det er, hvorledes De vil forhindre, at vi bliver dræbte ved Daggry."

"Jeg mener ikke, at vi skal dræbes," sagde Nikola.

"Men hvorledes vil De hindre det?" spurgte jeg.

"Det har jeg ikke Spor af Begreb om," svarede han, "men jeg har alligevel i Sinde at forhindre det. Det værste er, at vi er saa meget i Mørke og ikke har Idé om, hvor Eksekutionen skal finde Sted. Hvis det var afgjort, kunde vi bedre ordne det hele. Men tænk nu ikke paa det, gaa i Seng og overlad det til mig."

Jeg gik tilbage til mit eget Værelse og lagde mig paa Sengen, som han havde befalet. Den ene Tanke fulgte efter den anden, og hvor underligt det end kan synes, jeg faldt snart efter i Søvn. Jeg drømte, at jeg igen gik paa Muren i Peking med min Skat. Jeg saá hende vende sit søde Ansigt op imod mig, og jeg følte Trykket af hendes lille Haand paa min Arm. Saa viste der sig pludselig paa

Muren lige foran os den Mand, som havde opdaget mig i Lamaklostret. Han svang en Kniv, og jeg var lige ved at springe løs paa ham, da én tog mig i Skuldren, og jeg vaagnede og saá en Mand læne sig frem over mig.

Et Blik sagde mig, at det var en af de Munke, der havde ført os tilbage til vore Værelser, og da han saá, at jeg var vaagen, gav han mig Tegn til at staa op. Paa samme Tid kom en anden med Nikola fra hans Værelse, og saa snart vi var rede, blev vi ført ud i Gangen, hvor der var forsamlet en halv Snes Mænd.

"Det er en Skam, at de har forstyrret os saa tidligt," sagde Nikola, da vi ved Siden af hinanden gik ned ad den lange Gang, "især da jeg lige var ved at blive færdig med den mest beundringsværdige Plan, som jeg er vis paa vilde have reddet os."

"Det er for sent nu," svarede jeg bittert.

"Det ser det ud til," sagde Nikola og gik videre uden nogen yderligere Bemærkning.

At forsøge at beskrive min Følelse under Marchen gennem de tavse Gange vilde være umuligt. Jeg holder i Virkeligheden neppe af selv at tænke paa det. Jeg havde intet Begreb om, hvad Klokken var, og kunde heller ikke sige, til hvilket Sted vi blev ført hen. Vi gik op ad en Trappe og ned ad en anden, kom gennem store og smaa Huler og endeløse Gange, indtil jeg slet ikke mere vidste noget om Retningen. Endelig standsede vi imidlertid ved Foden af den mindste Trappe, jeg endnu havde set i Klostret. Vi ventede et Øjeblik, saa steg vi op ad den og kom til en snæver Afsats, for Enden af hvilken der var en stor Dør. Her standsede vor Procession endnu en Gang. Dørene blev lukkede op, og en iskold Blæst fo'r ind. Udenfor kunde vi se Klostrets Tinder, der var byggede paa den stejle Klippeskrænt. Det var højlys Dag og bidende koldt. Der var Sne paa Tagene, men Luften var gennemsigtig klar. Da vi kom udenfor, kunde vi tydeligt skelne Bjergene paa den anden Side af Dalen, hvor vi for ikke mere end en Uge siden eller saa havde mistet vore Kulier og Æsler.

Da vi stod i Solskinnet, slog Førerne deres Fakler imod Muren, til Flammerne var udslukkede. Saa stillede de sig op og ventede. Af deres Forberedelser var det tydeligt nok, at de hvert Øjeblik ventede, at en vigtig Person skulde komme.

I al den Tid bankede mit Hjerte, saa jeg kunde føle dets Slag mod Ribbenene, og hvor gerne jeg end vilde, kunde jeg ikke beherske mig. Mine Tænder klaprede som Kastagnetter. Siden vore Fangevogtere havde bragt os herop, var det

tydeligt nok, at vi skulde kastes ud over Klippen, saaledes som der havde været Tale om. Jeg saá mig om for at se, om det var umuligt at gøre Modstand, men et Blik viste mig, hvor ganske latterligt et Forsøg paa at slaa sig igennem vilde være.

Medens jeg i Tankerne drøftede dette Spørgsmaal, kom der lidt mere Bevægelse mellem vore Vagter. Saa lyttede de; der kom øjensynlig et Signal fra den anden Side, og vi blev ført længere frem paa Murtinderne.

Her ventede de Store fra Klostret os, og saa snart vi kom, gav de vore Førere Tegn til, at de skulde bringe os nærmere hen til dem. Den ældste var den første, der talte.

"Mænd fra Vest, I har hørt jer Dom," sagde han i en dæmpet og højtidelig Tone. "I har selv bragt den over jer. Har I noget at frembringe til Undskyldning, saa at Dommen ikke fuldbyrdes?"

Jeg saá paa Nikola, men han rystede paa Hovedet. Hvor meget jeg end prøvede paa det, jeg kunde ikke finde tilstrækkelig Grund til det selv, og derfor fulgte jeg hans Eksempel.

"Saa lad det være saa," sagde den gamle Mand, der havde lagt Mærke til vor Tøven, "der er intet andet at gøre uden at udføre Værket. Bered jer til Døden."

Vi fik Befaling til at træde tilbage, og jeg kunde slet ikke forstaa, hvorfor de ikke straks ekspederede os, før jeg igen hørte en Bevægelse paa Trappen. Saa kom der en anden Procession Munke, som eskorterede en tredie Fange. Det var en høj, kraftig Fyr, og efter den Maade, han var klædt paa og raget, fik jeg ud af det, at det var en Munk. Han traadte frem med øjensynlig Modstand, og da han kom til Toppen af Trinene, maatte han slæbes hen for de To. Dette Møde var kun kort, det gik endogsaa hurtigere end vort eget.

"Du har myrdet én af dine Brødre," sagde den gamle i samme Gravtone, med hvilken han havde tiltalt os. "Har du noget at sige, som kunde hindre, at den Dødsdom, der er udtalt over dig, bliver udført?"

Manden fo'r først op, saa blev han sløv, og tilsidst hylede han ligefrem. Jeg iagttog ham med en Nysgerrighed, som jeg til andre Tider havde anset for umulig. Saa gav den gamle Mand et Tegn, og fire kraftige Munke fo'r frem, greb ham og slæbte ham hen til Randen af Muren. Den stakkels Elendige strittede imod og skreg, men han var som et Barn i Munkenes Hænder. De trak ham

tættere og tættere hen til Kanten. Saa var der en vild Kamp, en øjeblikkelig Pavse, et hæftigt Skrig, og i næste Øjeblik var Manden forsvunden over Kanten. Han faldt femten Hundrede Fod ned i Dalen. Da jeg ikke kunde se ham længere, var det, som om mit Hjerte stod stille. Den stakkels elendiges Skrig klang i mit Øre. Jeg vidste, at det efter et Minuts Forløb vilde være vor Tur.

Jeg saá paa den blaa Himmel over vort Hoved, paa hvilken hvide Skyer fløj fremad for Vinden. Jeg saá hen over Dalen til den anden Side, hvor de snedækte Bjergtoppe viste sig. Jeg saá paa Klostrets Tinder og tilsidst paa den Flok sorte Skikkelser, der omgav os. Som i et Lynglimt syntes hele mit foregaaende Liv at stige frem for mine Øjne. Jeg saá mig igen som lille Dreng spadsere i en engelsk Have med min smukke Moder, sammen med mine Legekammerater i Skolen, til Søs, i australske Guldminer o. s. v., i næsten hver Stilling, jeg havde været i, lige til vi kom til det Sted, hvor vi nu stod. Jeg saá paa Nikola, men hans blege Ansigt viste intet Tegn til Bevægelse. Jeg vil sætte mit Liv i Pant paa, at han i dette skrækkelige Øjeblik var lige saa koldblodig som den første Gang, jeg saá ham i Shanghai. Saa traadte den gamle Mand frem igen.

"Hvis I har noget at sige, nogen sidste Bøn, saa er der endnu Tid til det," sagde han.

"Jeg har en Anmodning at stille," svarede Nikola. "Siden vi skal dø, er det saa ikke at ødsle med et godt Materiale, naar I kaster os ud over denne Klippe? Jeg har hørt sige, at min Hjerneskal har en mærkelig Bygning, og min Ledsager her har et Legeme, som jeg vilde give meget for at maatte sekere. Jeg ønsker ikke at dø, som I vel kan tænke jer, men hvis I endelig vil dræbe os, saa lad os dø i Videnskabens Interesse."

Om de virkelig havde i Sinde at dræbe os, det kan jeg ikke sige, men dette ejendommelige Forlangende syntes ikke at vække saa megen Forbavselse, som jeg havde ventet. Den gamle raadførte sig med sin Kollega og henvendte sig saa til Nikola igen.

"Du er en kæk Mand," sagde han.

"Man maa finde sig i det uundgaaelige," sagde Nikola koldblodigt. "Har du nogen Indvending at gøre?"

"Vi vil overveje det," sagde den gamle. "For Øjeblikket vil vi skaane jert Liv."

Vore Vagter blev kaldt til, og vi blev endnu en Gang ført til vore Værelser. Da

Munkene saa var gaaet og havde stillet sig paa Post ved Enden af Trappen som før, sagde Nikola:

"Hvis vi slipper bort herfra, saa vil De aldrig kunne paastaa, at Videnskaben intet har gjort for Dem, den har i alt Fald frelst Deres Liv."

"Men hvis de tager Deres Hjerne ud og skærer mig i Stykker," sagde jeg med et Forsøg paa Munterhed, som jeg langt fra følte, "saa maa jeg sige, jeg ikke kan se, hvorledes Videnskaben skal gøre os Gavn."

"Lad mig forklare Dem det," sagde Nikola. "Hvis de vil behandle os paa den Maade, som De beskriver, saa kan de ikke gøre det før i Morgen tidlig; for jeg véd tilfældigvis, at der bliver foretaget nogle Forandringer i deres Operationsstue, og da jeg selv er en samvittighedsfuld Læge, vilde jeg ærgre mig meget over at ødelægge de Ting, jeg eksperimenterede med, fordi jeg havde alt for travlt, saa De ser, vi har i alt Fald denne Nat til at grunde paa vor Plan til Flugt."

"Men har De nogen Plan?"

"Ja, der er én eller anden Plan, som gryer herinde i mit Hoved."

"Tror De, den bliver til noget?"

"Det kan jeg ikke sige; men jeg vil gaa saa vidt at paastaa, at vi har gode Udsigter."

Jeg kunde ikke faa ham til at sige mere. Han gik ind i sit eget Værelse igen, hvor han begyndte at give sig af med sin kostbare Medicinkasse, som jeg saá, han havde passet paa at skjule.

"Min lille Ven," sagde han, idet han klappede og kærtegnede den som en Fader sin Kæledægge, "jeg troede næsten, at vi skulde skilles ad, men nu maa du frelse din Herres Liv."

Saa bad han mig om at lade ham være alene, og jeg gik tilbage til mit eget Værelse.

Vort Middagsmaaltid blev meget punktligt bragt os. Saa begyndte Lysstraalen paa Gulvet at forlænge sig; den naaede den modsatte Væg, klatrede op ad den og forsvandt tilsidst helt.

Omtrent Klokken syv kom Nikola ind til mig.

"Hør nu, Bruce," sagde han med ualmindeligt Liv. "Jeg har overvejet Sagen grundigt, og jeg tror, jeg har hittet paa en Plan, som kan frelse os, hvis det i det hele taget er muligt. Om en halv Time kommer Munken med vort sidste Maaltid. Han stiller Skaalen paa Gulvet derovre og vender saa Dem Ryggen, medens han sætter Faklen i Ringen der henne paa Væggen. Vi vil have en Svamp, som jeg har her, gennemtrukket med et bedøvende Middel parat til ham, og saa snart han vender sig om, griber jeg ham i Struben, medens De fører Svampen til hans Næse. Naar han er bevidstløs, maa De tage hans Dragt paa og gaa op ad Trappen. Der staar to Mænd paa den anden Side, og Døren mellem os og dem er laaset. Jeg har lagt Mærke til, at den Mand, som bringer os vor Føde, ganske simpelt banker paa den, hvorpaa den bliver aabnet. De gør som han, og idet De gaar ud, taber De denne Guldmønt, som om det var ved et Tilfælde" — han gav mig nogle Penge — "den ene af Mændene bøjer sig sikkert ned for at tage den op, og medens han gør det, skal og maa De gribe og kaste den anden til Jorden. Jeg skal være bag ved Dem og tage mig af hans Kammerat."

"Det synes mig at være en fortvivlet Plan."

"Ja, men vi er ogsaa fortvivlede Mænd," sagde Nikola.

"Og naar vi saa har faaet Bugt med dem, hvad saa?" spurgte jeg.

"Jeg tager én af deres Klædninger paa," svarede den uforfærdede Mand, "og saa flygter vi saa hurtigt som muligt. Lykken maa gøre Resten for os. Er De parat til at prøve dette?"

"Ja, jeg vil prøve alt for at komme bort herfra," svarede jeg.

"Naa, det er godt, saa maa vi vente, til Manden kommer. Lad os haabe, det ikke varer længe."

Vi ventede i næsten tre Kvarter uden at høre nogen Lyd. Minutterne syntes saa lange som Aar, og jeg tror ikke, jeg nogensinde i mit Liv har følt mig saa lettet, som jeg gjorde, da jeg hørte Døren ovenover Trappen blive aabnet og dernæst Lyden af Sandaler, medens Munken kom ned ad Trappen.

"Er De parat?" hviskede Nikola, idet han lagde Svampen ned tæt ved mig og gik tilbage til sit eget Værelse.

"Ja, jeg er," svarede jeg.

Manden kom nærmere, og hans Fakkel kastede et Lysglimt foran ham. Endelig

traadte han ind. Han bar et Lys i den ene Haand og en stor Skaal i den anden. Skaalen satte han ned paa Gulvet, og efter at have gjort det, vendte han sig om for at anbringe Faklen i Ringen. Han havde imidlertid neppe løftet Armen op, før jeg saá Nikola liste sig frem fra sit Værelse. Han nærmede sig mere og mere til den intet anende Munk, og efter at han saa havde maalt Afstanden, kastede han sig med et stort Spring over Manden og greb ham i Struben. Jeg trak Benene fra ham, og han faldt, medens Nikola stadig holdt ham om Halsen. Da saa Svampen blev ført til hans Næse, holdt hans Modstand efterhaanden op, og lidt efter laa han i Nikolas Arme lige saa hjælpeløs, som om han var død.

"Ja, det var den ene," sagde Nikola roligt, medens han lagde ham ned paa Gulvet. "Nu skal vi have fat i de andre. Tag denne Fyrs Dragt paa saa hurtigt, som De kan."

Jeg adlød hans Befaling, og efter et Par Sekunder havde jeg taget den ejendommelige sorte Hætte paa og skjult den øverste Del af mit Ansigt og mit Hoved og var rede til at udføre Resten af Planen. Under denne Spænding følte jeg mig saa lykkelig som et Barn. Det var den langsomt snigende, unaturlige Tilstand, som havde ødelagt mine Nerver. Naar jeg kunde gaa lige paa, var jeg ikke bange for noget.

Jeg holdt et Pengestykke i Haanden, som vi havde aftalt, forlod saa Værelset og gik op ad Trappen, medens Nikola fulgte et lille Stykke bag efter mig, men holdt sig i Skyggen. Da jeg kom til Døren, bankede jeg paa den, og den blev straks aabnet. Der stod to Mænd paa hver Side af den, og medens jeg gik forbi, sørgede jeg for, at Manden til højre saá, at jeg havde et Pengestykke i Haanden. Som ved et Tilfælde tabte jeg det, og det rullede hen foran hans Fod. Han bøjede sig straks og greb efter det. Da jeg saá, det, vendte jeg mig hurtigt om imod den anden, og før han kunde gætte min Hensigt, holdt jeg ham i Struben, men skønt han var uheldigt stillet, viste det sig, at det ikke var let at overvælde ham. Han var næsten tre Alen høj og meget firskaaren, og som alle Mænd i Klostret havde han sine Kræfter paa rede Haand. Jeg holdt ham imidlertid krampagtigt fast, og straks efter laa vi og brødes paa Gulvet. Jeg véd ikke hvorfor, men denne Kamp syntes mig at være noget af det behageligste, jeg nogensinde havde oplevet.

Vi trillede omkring paa Stengulvet, og jeg holdt stadig Haanden om hans Hals og hindrede ham i at raabe. Saa lykkedes det mig tilsidst at slaa Benet om ham og sætte mig paa hans Bryst, og da jeg ikke havde andet at gøre med min højre Arm, trak jeg den tilbage og gav ham tre Slag saa stærke, som jeg kunde.

Naar man ser dette sort paa hvidt, ser det lidt blodtørstigt ud, men man maa huske paa, at vi kæmpede for Livet, og hvis det lykkedes ham at gøre Alarm, saa kunde intet paa Jorden frelse os fra Døden. Jeg maatte derfor benytte den eneste Lejlighed, jeg havde, til at bringe ham til Tavshed.

Saa snart han var bevidstløs, saá jeg mig om efter Nikola. Han knælede ved Siden af den anden, som laa med Ansigtet mod Gulvet, som om han var død.

"Jeg vilde give fem Pund for denne Mands Hjerneskal," hviskede Nikola, medens han rejste sig. "Se en Gang paa den, den er ganske katteagtigt formet. Jeg har altid det Held at træffe paa den Slags Eksemplarer, naar jeg ikke kan faa fat i dem."

Han lod kærtegnende sin Haand glide hen over Mandens Hoved.

"Jeg har en Glasbeholder i mit Museum i Port Said," sagde han i en beklagende Tone, "som brillant kunde rumme ham."

Saa tog han den Svamp op, som han havde brugt til den sidstnævnte Mand, og gik hen til min Modstander. Han holdt den imod hans Næse og Mund i tredive Sekunder eller saadan, saa kastede han den fra sig, afførte Manden hans Klæder og trak dem selv paa.

"Naa," sagde han, da han havde gjort Toilette til sin Tilfredshed. "De afløser Vagten ved Midnat, og Klokken er allerede ti Minutter i halv tolv."

Han viste Vej gennem Korridoren, og jeg fulgte lige i Hælene paa ham. Vi havde imidlertid ikke naaet Enden af den, før Nikola bad mig om at vente, medens han gik tilbage. Da han kom igen, spurgte jeg, hvad han havde gjort.

"Ikke meget," svarede han. "Jeg vilde overbevise mig om en mærkelig Misdannelse paa den Mands Hjerneskal. Det gør mig ondt, at jeg lod Dem vente, men jeg faar maaske aldrig en Lejlighed igen til at undersøge et saa udmærket Tilfælde."

Efter denne Forklaring nedlod denne mærkelige Videnskabsmand sig til at fortsætte sin Flugt. Vi forlod den lange Gang, som vi nu kendte saa godt, drejede til venstre, steg op ad en Trappe, fulgte en anden lille Gang, og kom saa til et Sted, hvor fire Gange stødte sammen.

"Hvor i al Verden er vi?" spurgte Nikola, idet han saá sig om. "Dette minder mig om Labyrinten i Hampton Court."

"Tys, hvad er det for en mærkelig Lyd?"

Vi lyttede og opdagede, at vi var i Nærheden af det underjordiske Vandfald, som vi havde set første Gang, vi besøgte den store Hule.

"Vi er helt ude af vor Kurs," sagde jeg.

"Kære Bruce," sagde han. "Sig mig en Gang, hvorfor er vi her? Kom vi her ikke for at opdage deres Hemmeligheder? Naa, og da vi nu i Aften siger Farvel til dem for bestandig, tror De saa, at jeg vil gaa tomhændet herfra efter at have vovet saa meget? Hvis De tror det, saa tager De meget fejl. Hvis jeg gjorde det, vilde det jo være det samme som at sige, at vor Rejse er fuldstændig mislykket. Og skønt Nikola ofte praler, maa De indrømme, at han sjælden undlader at gøre, hvad han paatager sig. Sig ikke mere, men kom med!"

Han gik ind i en Gang til højre og viste Vej ned ad nogle Trin. Her var Faklerne lige ved at gaa ud.

"Hvis vi ikke passer godt paa," sagde Nikola, "kommer vi til at udføre vort Hverv i Mørke, og det er ikke ønskeligt af forskellige Grunde."

Fra det Sted, hvor vi nu stod, kunde vi høre Vandfaldets Larmen ganske tydeligt, og til venstre kunde vi lige skelne Indgangen til den store Hule. Til vor Glæde var der ingen Vagter at se, saa vi slap uskadte ind. Vi tog Resterne af en Fakkel fra en Ring i Nærheden af Døren og traadte ind sammen. Et mere uhyggeligt Sted end den store Hule, saadan som den tog sig ud ved en eneste Fakkels Lys, kan man ikke tænke sig. Utallige Flagermus sværmede omkring i Gangene og opfyldte Luften med en underlig, aandeagtig Hvisken, medens Hulen var helt gennemtrængt af den ejendommelige Lighuslugt, som jeg havde lagt Mærke til ved vort første Besøg, og som Ord ikke kan beskrive.

"Indgangen til Katakomberne er i denne Ende," sagde Nikola, idet han gik op ad Midtergangen, "lad os finde den."

Jeg fulgte ham, og vi naaede den Del af Hulen, der laa længst borte fra Dørene. Dér fandt vi snart Indgangen og behøvede nu kun at følge Trinene og gaa ned i den Hvælving, jeg før har beskrevet. Ved vor Fakkels Lys kunde vi skelne de mumieagtige Skikkelser i Nicherne. Men Nikola havde kun ringe Opmærksomhed til overs for dem. Han var alt for optaget af at bestræbe sig for at opdage Fjeren i Midterpillen til at tænke paa noget andet. Da han fandt den, trykkede han paa den, og Døren gik op. Saa listede vi os ned ad Stigen og kom ind i den Forstue, hvor jeg havde ventet den frygtelige Nat. Jeg kan sige én Ting, og det er den tørre Sandhed: Jeg vilde langt hellere have kæmpet alene med en halv Snes af de stærkeste Munke i Klostret end følge min Fører ind i det Værelse; men han vilde ikke finde sig i, at jeg trak mig tilbage, og derfor gik vi fremad sammen. Rundt om os var Klostrets hemmelighedsfulde Skatte og alle Slags Redskaber, som benyttedes til alle de kemiske Forsøg, som Menneskets frugtbare Hjerne har udklækket. I Baggrunden var der en stor Trædør med smukt udskaarne Forsiringer. Der var Hængelaase paa den paa tre Sider, og den saá ud, som om det næsten var umuligt at faa den brudt op. Men Nikola var ikke den Mand, der lod sig slaa af Marken, og han løste Vanskeligheden paa en meget simpel Maade. Han aabnede sin vide Overklædning, tog sin værdifulde Medicinkasse af og stillede den paa Gulvet. Saa valgte han en lille, men skarp Sav og gav sig til at arbejde paa Træet, der omgav Kramperne. I mindre end ti

Minutter havde han skaaret Hængelaasene ud, og Døren gik op. Saa gav vi os til at undersøge de Ting, vi ønskede, med saa stor Hast som muligt. Der var smaa Glas, antike Pergamentrecepter, tusind Slags Vædsker og endelig i en Jernkuffert en lille Bog, der var skrevet paa Sanskrit og meget fint indbunden. Denne gemte Nikola i én af sine mange omfangsrige Lommer, og saa snart han havde gjort et Udvalg af de andre Ting, meldte han, at nu var det Tid for os til at vende tilbage. Just som han kom til denne Slutning, blussede Faklen op, efter at den hele Tiden var blevet svagere og svagere, og gik helt ud, og vi stod i Mørke i denne frygtelige Hule.

"Det er meget uheldigt," sagde Nikola. Saa vedblev han efter en Pavse: "Men der er jo ikke noget at gøre ved det, vi maa finde os i det."

Jeg svarede ikke, men ventede paa, at han skulde foreslaa et eller andet. Et Øjeblik efter syntes Mørket ikke mere at have noget at sige for Nikola. Han tog mig i Haanden og førte mig lige gennem Hulen ind paa Forstuen.

"Pas paa," sagde han, "her er Stigen."

Og det var rigtigt nok; medens han talte, gjorde mine Skinneben Bekendtskab med den. Vanens Magt er sælsom. Smerten var stor, og skønt jeg var begravet midt i et Bjerg, omgivet af døde Mænd fra en halv Snes Aarhundreder, brugte jeg netop de samme Ord for at udtrykke mine Følelser, som jeg vilde have gjort, hvis en Droske havde tilstænket mine Støvler paa Gaden i London.

Vi klarede nu op ad Stigen og naaede Hvælvingen, gik op ad Trapperne, ind i den store Hule, skraaede gennem den og fandt saa Tunnelen og kom lige saa sikkert gennem den, som om vi havde haft hundrede Fakler til at lyse for os.

"Nu maa vore Bestræbelser gaa ud paa at opdage, hvorledes vi skal komme ud af Bygningen selv," sagde Nikola, da vi naaede det Sted, hvor fire Gange stødte sammen, "og det ser mig vanskeligt nok ud, eftersom jeg slet ikke har nogen rigtig Idé om det hele. Lad os prøve denne Gang først."

Vi gik saa hurtigt som muligt op ad nogle Trapper, kom forbi det store Vandfald, gik saa gennem et Par Korridorer, var nær ved at blive set flere Gange, og endelig, efter utallige Forsøg, naaede vi den store Hal, hvor vi var blevet modtaget den Dag, vi ankom.

Næsten i samme Øjeblik hørtes der Raab i Klostret, hvorefter der blev ringet med den store Klokke, saa tiltog Raabene, og man hørte Hundreder af Fødder

trampe.

"De er efter os," sagde Nikola. "Vor Flugt er opdaget. Hvis vi nu ikke kan finde en Vej ud, er vi fuldstændig ødelagte."

Støjen kom nærmere og nærmere, og vi kunde hvert Øjeblik vente, at vore Forfølgere skulde vise sig. Som Rotterne i en fremmed Lo, naar de hører en Rottehund nærme sig, saaledes fo'r vi snart hist hen, snart her hen under vore Bestræbelser for at opdage en Udgang. Til sidst kom vi til de Trin, der fra den store Hal førte ned i Dalen. Vi fløj ned ad dem, saa hurtigt vi kunde, idet vi hvert Øjeblik udsatte os for at falde og knække Halsen. Vi var næsten for svimle til at staa, men da vi naaede ned, fandt vi Døren lukket og bevogtet af en stærk Munk. I samme Øjeblik kastede vi os over ham. Han løftede sin tunge Stok op og slog efter mig, men jeg undgik hans Slag og sprang løs paa ham, inden han kunde løfte Stokken igen. Jeg rev min Arm tilbage og ramte ham med al den Styrke, jeg kunde. Hans Hoved slog imod Gulvet, og han bevægede sig ikke igen.

Nikola bøjede sig ned over ham og overbeviste sig om, at han virkelig var bedøvet. Saa gav han mig Tegn til at give sig Nøglen, og da Døren var aabnet, gik vi gennem den og lukkede den efter os, idet vi laasede den paa den anden Side. Saa styrtede vi ned i Dalen saa hurtigt, som vi kunde.

XVII. KAPITEL.

Flugten.

Som jeg har sagt, vi var aldrig saa snart kommet igennem Porten, før vi tog Benene paa Nakken og flygtede ned i Dalen. Jeg for mit Vedkommende var saa taknemlig over at være borte fra det skrækkelige Sted og endnu en Gang at indaande Himlens friske Luft, at jeg var til Mode, som om jeg kunde vedblive at løbe bestandig. Heldigvis var Natten bælgmørk, og der blæste en stærk Vind. Mørket hindrede vore Forfølgere i at se den Retning, vi havde valgt, medens Vindens Larm fuldstændig overdøvede enhver Lyd, vi kunde have gjort, og som ellers vilde have røbet, hvor vi var.

I mere end en Time ilede vi af Sted i Dalen paa denne Maade uden at ænse, hvor vi kom hen, og uden at bryde os om andet end at lægge saa stor en Afstand som muligt mellem os og vore Forfølgere. Til sidst kunde jeg ikke mere, jeg standsede og kastede mig ned paa Jorden. Nikola stod straks stille, saá sig mistænksomt om og satte sig saa ned ved Siden af mig.

"Naa, det var altsaa vort Besøg i det store Kloster i Thibet!" sagde han saa i saa flygtig en Tone, som om han sagde Farvel til en tilfældig bekendt.

"Tror De, at vi er sluppet bort fra dem?" spurgte jeg og saá ængsteligt ned ad den mørke Dal, gennem hvilken vi var kommet.

"Nej, paa ingen Maade," svarede han. "Husk paa, at vi endnu er indesluttet af stejle Skrænter, og vi kan ikke være mere end højst en Mil fra deres Port. Vi maa drage meget forsigtigt frem i en eller to Uger, og for at kunne gøre det, maa vi benytte hvert eneste Minut, det er mørkt, paa bedste Maade."

Vi sad begge to tavse en kort Tid. Jeg var optaget af at prøve paa at faa mit Vejr igen, medens Nikola fordelte de forskellige Sager, han havde taget med fra Klostret, omkring paa sit Legeme.

"Skal vi saa af Sted igen?" spurgte jeg, saa snart jeg syntes, at jeg kunde fortsætte Vejen. "Jeg ønsker ikke at falde i deres Hænder, kan jeg forsikre Dem. Hvilken Vej skal vi gaa nu?"

"Lige frem," svarede han og sprang op. "Vi maa se, hvorhen den Vej fører her

nede i Dalen. Det vil være haabløst at prøve paa at bestige Klipperne."

Uden yderligere Tale begav vi os paa Vandring igen og standsede ikke, før vi var kommet en Mil videre frem. Det var nu nær ved Daggry, den koldeste, sørgeligste og mørkeste Morgenstund, jeg nogensinde har oplevet. Medens Lyset nærmede sig, døde Vinden hen, men endnu lød der Klagelyd blandt Klipperne og i det høje Græs, saa Humøret blev rent taget fra én. En halv Time senere stod Solen op, og saa raabte Nikola Holdt.

"Vi maa skjule os et eller andet Sted," sagde han, "og drage videre, saa snart Mørket falder paa. Se Dem om efter et Sted, hvor det ikke er rimeligt, at man opdager os."

I nogen Tid saá det ud, som om vi ikke skulde opdage noget saadant Sted, men til sidst fandt vi et, der egnede sig godt til det. Det var et Sted, der blev indelukket af store Stenblokke og laa højt oppe paa Skrænten paa en klippefuld Afsats. Vi klatrede derop, samlede en Del Græs rundt omkring og søgte at indrette os saa hyggeligt som muligt, indtil det atter blev mørkt. Det var ikke noget hyggeligt Sted, og hvad der gjorde Stillingen værre var, at vi jo helt manglede Føde og allerede begyndte at føle Sultens Kvaler.

Jeg faldt snart i en dyb Søvn, af hvilken jeg ikke vaagnede før næsten tre Timer senere.

Da jeg aabnede Øjnene, skinnede Solen endnu klart. Vinden havde lagt sig, og Luften var lige saa rolig, som Natten havde været støjende og stormfuld. Jeg saá mig om efter Nikola, men til min Overraskelse sad han ikke dér, hvor han havde siddet, da jeg faldt i Søvn; han var i det hele taget slet ikke indenfor Indhegningen. Jeg blev bange for, at der skulde være hændt ham noget og var lige ved at give mig til at søge efter ham, da han kom listende inde mellem Klipperne. Jeg vilde lige til at udtrykke min Glæde over hans Tilbagekomst, men han gav mig Tegn til at være stille og var et Øjeblik efter ved min Side.

"Hold Dem saa stille, som De kan," hviskede han, "de er efter os."

"Hvor nær er de?" spurgte jeg, medens mit Mod sank.

"De er ikke tre Hundrede Fod herfra," svarede han og bøjede sit Hoved frem for at lytte.

Et Øjeblik senere kunde jeg selv høre dem komme ned ad Dalen til venstre. Deres Stemmer lød ganske klart og tydeligt, og af den Grund sluttede jeg, at de

ikke kunde være mere end hundrede Alen fra os. Nu kom det store Spørgsmaal: Vilde de opdage os eller ikke? Jeg kunde neppe trække Vejret af Spænding. En Ting var jeg fast besluttet paa — hvis de opdagede vort Skjulested, vilde jeg kæmpe til sidste Aandedræt hellere end at lade dem fange mig og bringe mig tilbage til det frygtelige Kloster. Sveden stod paa min Pande i store Perler, medens jeg lyttede. Det var tydeligt, at de søgte blandt Klipperne ved Skrænten Fod. Vilde de gaa højere op, hvis de ikke fandt os dér? Lykken begunstigede os. Enten troede de, at vi var hurtigere, end vi var, eller ogsaa faldt det dem ikke ind, at der kunde være et Skjulested her; de drog i alt Fald videre. Denne Overgang fra ubetinget Fare til forholdsvis Sikkerhed var næsten overvældende, og selv den stoiske Nikola drog et lettet Suk, medens Lyden af deres Stemmer efterhaanden døde hen.

Saa snart det var mørkt den Aften, forlod vi vort Skjulested og gik ned i Dalen, idet vi passede ivrigt paa, om der ikke var Tegn til, at Fjenden nærmede sig; men vor lykkelige Stjerne var endnu i sin Opgang, vi saá ikke noget til dem. Henimod Daggry forlod vi Dalen og kom ind i, hvad man kunde kalde et stort Basin, der blev dannet af et Antal høje Bakker. Paa Bunden af det saaledes dannede Basin laa der en Landsby. Nikola standsede paa en Bakke og saá sig om.

"Vi maa finde et Skjulested paa Højen et eller andet Sted her," sagde han, "men før vi gør det, maa vi have Føde."

"Og vi maa have andet Tøj," svarede jeg, for man maa huske paa, at vi endnu var klædt i de Munkeklæder, vi havde haft paa, da vi forlod Klostret.

"Ja vel," svarede han, "først Mad og Klæder og saa et Skjulested."

Han gav mig Tegn til at følge sig, og vi forlod Bakken og nærmede os Landsbyen. Den var efter det ydre at dømme ikke meget velhavende. Den indeholdt neppe mere end halvtredsindstyve Huse, hvoraf de fleste var af den sædvanlige thibetanske Art, det vil sige bygget af løse Stene med Tag af Fyrretræsspaaner, saa at det var let baade for Vind og Regn at komme derind. Familien bor i det ene Værelse, og det andet, for der er sjældent mere end to, er beboet af Køer, Svin, Hunde, Høns og andre Husdyr.

Da vi nærmede os det første Hus, bad Nikola mig om at blive, hvor jeg var, medens han gik derhen og saá, hvad han kunde skaffe os. Af mange Grunde havde jeg ikke meget tilovers for denne Ordning, men jeg kendte ham for godt nu til at spilde min Tid med at argumentere. Han forlod mig og listede sig fremad. Det var bidende koldt, og medens han var borte, og jeg stod stille, følte

jeg mig til Mode, som om jeg blev frosset til en solid Isblok. Jeg kan ikke sige, hvor højt vi var oppe, men Højden maa have været betydelig, hvis man skal dømme efter den skarpe Luft.

Nikola var næsten tyve Minutter borte. Endelig vendte han imidlertid tilbage og medbragte en Del Klæder, deriblandt to thibetanske Hatte, et Par tykke Tæpper og, hvad der var det allerbedste, en Del Føde. Denne bestod af en halv Snes grove Kager, en ejendommelig Slags Brød og nogle nylagte Æg; han havde ogsaa en Skaal Mælk. Som Betaling, sagde han, havde han efterladt et lille Guldstykke, idet han troede, at det vilde være det mest eftertrykkelige Middel til at faa Ejeren til at tie. Vi satte os i Ly af en fremspringende Klippe og spiste saa meget af Maden, som vi kunde faa ned. Saa delte vi Klæderne i to Bundter og gik gennem Dalen i østlig Retning.

Ved Daggry havde vi lagt et betydeligt Stykke Vej mellem os og Landsbyen, og saa fandt vi Ly i en lille Hule halvvejs op ad en ujævn Høj.

Neden for os var der en Gruppe Bjergfyr og paa den anden Side af Dalen en Klippe, der lignede den, vi var klatret ned ad for at naa Klostret. Vi havde taget vore Munkedragter af nu og havde for en Sikkerheds Skyld gravet dem ned paa et sikkert Sted under et Træ. I vore nye Dragter med de store Filthatte paa Hovedet kunde vi meget godt have gaaet for at være ægte Thibetanere.

Da vi følte, at vort nuværende Skjulested rimeligvis ikke vilde blive opdaget, lagde vi os ned for at sove. Hvor længe vi slumrede, kan jeg ikke sige. Jeg véd kun, at jeg af en eller anden Grund vaagnede forskrækket ved at høre en Lyd fra Dalen dernede. Jeg lyttede et Øjeblik for at overbevise mig om det og ruskede saa i Nikola, der endnu sov trygt.

"Hvad er der?" udbrød han, idet han rejste sig. "Hvorfor vækker De mig?"

"Fordi vi er i Fare igen," svarede jeg. "Hvad er det for en Støj i Dalen?"

Han lyttede et Øjeblik.

"Jeg kan ikke høre noget," sagde han.

Men saa, lige da han vilde tale igen, kom der en Lyd, som fik os begge til at springe op — det var Hundegøen. Nu vidste vi begge, at de eneste Hunde i denne Egn hører til den frygtelige Deggirace, der omtrent er lige saa høje som Ponyer fra Shetland, lige saa stærke som Bulbidere og lige saa vilde, som de er kraftige. Hvis vore Fjender forfulgte os med disse Dyr, var vor Stilling virkelig

alt andet end misundelsesværdig.

"Af Sted," udbrød Nikola, "de forfølger os med Hundene; op ad Bakken saa sandt som De har Deres Liv kært!"

Han havde neppe udtalt disse Ord, før vi fo'r op ad Bakken som Harer. Vi styrtede af Sted, krøb og sprang fra Klippe til Klippe, indtil jeg havde en Fornemmelse i Benene, som om jeg ikke kunde komme videre. Skønt der kun var lidt mere end tre Hundrede Fod fra vort Skjulested til Skoven paa Toppen, forekom det mig at være en Mil. Da vi naaede Skoven, kastede vi os udmattede ned paa Jorden, men kun et Minut, saa var vi oppe igen og fo'r atter af Sted. Vi styrtede gennem Krattet. Vi havde kun ét Ønske, at slippe bort fra de frygtelige Hunde. Skoven var tæt, men vi kunde indse, at den ikke kunde byde os noget sikkert Tilflugtssted. Hvert Skridt, vi gjorde, efterlod et Spor, og vi turde ikke tøve et Sekund længere end absolut nødvendigt.

Til sidst naaede vi den anden Side af Skoven. Her begyndte Landet til vor Overraskelse at skraane nedad i en anden Dal. Fra Udkanten af Skoven, hvor vi stod, var der næsten en hel Mil aabent Land, ingen Buske eller Klipper, bag hvilke man kunde søge Dækning. Vi var i en frygtelig Knibe. Hvis vi vendte om, løb vi lige i Armene paa vore Forfølgere. Hvis vi vendte os til nogen af Siderne, saa var det lige saa galt fat, og gik vi frem, var det blot at vise os paa aaben Grund og blive jaget som Ræve. Men der var ingen Tid til at standse eller tænke, saa vi fo'r af Sted ned ad Skraaningen. Vi var ikke kommet halvvejs gennem Dalen, før vi hørte Hundene bryde gennem Skoven bag ved os, og et Øjeblik senere hørte vi ogsaa Mennesker raabe. De havde set os og opmuntrede Hundene til at jage os.

Havde vi løbet hurtigt tidligere, saa fløj vi bogstavelig talt nu. Hundene naaede ind paa os ved hvert Skridt, og med mindre der hændte noget uventet, der frelste os, kunde vi betragte os som fuldstændig fortabte. Nu var vi kun halvandet Hundrede Fod fra det Krat, der begrænsede Dalen paa den anden Side. Hvis det allerværste skete, og vi kunde naa derhen, saa kunde vi klatre op i et Træ og sælge vort Liv saa dyrt som muligt med vore Revolvere.

Ved den sidste Kraftanstrengelse naaede vi Krattet og styrtede derind. Den nærmeste Hund — der var tre af disse kæmpemæssige Dyr — var neppe tredive Alen bag os. Pludselig standsede Nikola, der var foran, som ramt af et Skud, slog ud med Armene og faldt baglænds om. Da jeg saá ham gøre det, standsede jeg ogsaa, men kun i det yderste Nu. Et Øjeblik senere vilde jeg være styrtet ned ad

en Skrænt i en Flod nede paa den anden Side. Nu saá jeg, at den første Hund var lige i Nærheden. Nikola støttede sig til sin Albue og skød den lige saa koldblodigt, som han vilde have skudt en Due. Den anden faldt i min Lod; men den tredie viste sig at være mere besværlig. Da den saá sine Kammeraters Skæbne, standsede den pludselig og krøb sammen mellem Buskene, idet den knurrede vildt.

"Dræb den," raabte Nikola med en Ophidselse, som jeg aldrig havde set hos ham før. Jeg fyrede igen, men ramte den ikke, thi den styrtede løs paa mig, og hvis jeg ikke havde slaaet ud med Armen, vilde den have grebet mig i Struben. Saa fyrede Nikola — jeg følte Kuglen hvine forbi mit Øre — og før jeg saá mig om, var det store Dyr styrtet om paa Jorden og vred sig i Dødskrampe.

"Hurtigt!" raabte Nikola, idet han sprang op igen, "der er ikke et Øjeblik at spilde, kast Hundene i Floden!"

Uden at spilde Tid, gav vi os til det, og i mindre end et halvt Minut var alle tre Hunde forsvundne i Floden. Da den sidste blev kastet ud, hørte vi de forreste af vore Forfølgere trænge ind i Skoven. Et Øjeblik endnu, og det var for sent for os at undslippe.

"Der er ikke andet at gøre," raabte Nikola, "vi maa følge Hundenes Eksempel. Saa strejfer de omkring og véd ikke, hvilken Vej, Dyrene er slaaet ind paa, og før de opdager noget, kan vi være et godt Stykke nede ad Floden."

"Ja, kom saa," sagde jeg og sprang ud uden at tøve et Øjeblik. Det var en Dukkert paa mindst halvtredsindstyve Fod, men den var ikke saa ubehagelig, som vor Stilling havde været, hvis vi var blevet deroppe. Nikola fulgte mig, og før vore Fjender kunde naa Flodbredden, var vi kommet om Omdrejningen og var ude af Syne.

Men skønt vi for Øjeblikket var sluppet bort, var vor Stilling aldeles ikke misundelsesværdig. Vandet var saa koldt som Is og Strømmen meget stærk, medens Dybden ikke kunde være meget under halvtredsindstyve Fod, skønt jeg kun kunde bedømme det ved at iagttage Breddens Skraaning.

I ti Minutter svømmede vi Side om Side i Tavshed. Vore Forfølgeres Stemmer blev svagere og svagere, indtil vi ikke kunde høre dem længere. Det var en skrækkelig Svømmetur. Vandets isnende Kulde syntes at trænge ind til selve Marven, og hvert Øjeblik var jeg til Mode, som om jeg skulde faa Krampe. En Ting blev snart tydelig: Strømmens Hurtighed tog stadig til. Pludselig vendte

Nikola Hovedet og raabte: "Svøm ind til Bredden."

Jeg forsøgte at gøre det, men maatte kæmpe imod Strømmens hele Styrke, og jeg kæmpede forgæves, Strømmen førte mig længere og længere bort fra mit Maal, og til sidst blev jeg ført forbi Vadestedet og ned mellem de stejle Bredder, hvor det var umuligt at komme i Land. Saa opdagede jeg Nikolas Grund til at raabe til mig. Jeg kunde se Floden omtrent tre Hundrede Alen forude. Saa var der kun blaa Himmel og hvide Skyer. Af gode Grunde kunde Floden ikke holde op dér, saa hvad kunde det være andet end — et Vandfald? Med utrolig Hurtighed førte Vandet mig frem, idet det snart snurrede mig rundt som en Top, snart rev mig hist hen, snart her hen, men stadig nærmere til Afgrunden.

Tredive Fod endnu, og jeg kunde høre Vandfaldets uhyggelige Drønen, og jeg saá, at dets Bred var fuldt af store Klipper. Hvis jeg ikke ønskede at blive styrtet ud i den visse Død, saá jeg, at jeg maatte faa fat i en af disse Klipper og klynge mig til den med al den Styrke, jeg havde tilbage. Underligt nok forlod min Aandsnærværelse mig ikke selv i dette fortvivlede Øjeblik. Jeg valgte en Klippeblok og samlede al min Energi for at naa den. Strømmen hjalp mig heldigvis, saa at jeg næsten uden Anstrengelse blev ført hen imod den. Jeg strakte Armene ud og greb fat i den, men Stenen var glat, og jeg kunde ikke holde mig fast. Jeg prøvede atter med samme Resultat. Saa, ligesom jeg var paa selve Afgrundens Rand, fik jeg fat i en fremspringende Kant og kunde holde mig. Vandet tyngede frygteligt paa min Ryg, men jeg klyngede mig fast med overnaturlig Styrke og svang mig efterhaanden op. Jeg kæmpede for mit Liv, for Gladys, for alt, hvad der gjorde Livet Umagen værd at leve, og det gav mig overmenneskelige Kræfter. Til sidst lykkedes det mig at hæve mig tilstrækkeligt op, saa jeg kunde omslutte Klippen med mine Knæ. Saa gik det alt meget let, og et Øjeblik efter laa jeg udstrakt paa Klippen, dødelig udmattet.

Da jeg var kommet mig lidt, aabnede jeg Øjnene og saá ud over Klipperanden. Jeg ønsker aldrig at se et saadant Syn igen. Man maa tænke sig en Flod saa bred som Themsen ved London Bro indesluttet af to stejle Bredder, medens dens Vand styrter ned i et Klippebassin næsten en halv Mil nede. Vandfaldets Torden var øredøvende, og fra Søen dernede rejste der sig en tæt Taage, der i Sollyset straalede med alle Regnbuens Farver. Betaget af dette storartet rædselsfulde Billede og den skrækkelige Dødsfare kunde jeg neppe tage Øjnene fra det. Da jeg gjorde det, saá jeg over paa Bredden til højre; der stod Nikola og gjorde Tegn til mig. Hans Nærværelse opmuntrede mig, og jeg begyndte at undersøge, hvorledes jeg skulde naa over til ham, men der var ingenlunde gode Udsigter til det. Der var ganske vist adskillige Klipper, og inde ved Bredden var de nær nok

til, at en behændig Mand kunde springe fra den ene til den anden, men uheldigvis var der en gabende Afgrund paa otte Fod mellem den, paa hvilken jeg laa, og den næste; det syntes umuligt at naa den. Jeg turde ikke vove Springet, men hvad skulde der blive af mig, hvis jeg ikke sprang? Jeg begyndte at fortvivle igen, da jeg saá Nikola pege op ad Strømmen og forsvinde.

I omtrent et Kvarter saá jeg ikke noget til ham. Saa viste han sig igen et Par Hundrede Fod længere oppe ad Bredden, og han pegede midt ud i Floden. Jeg saá derud og opdagede straks hans Hensigt. Han havde set en Træstub og havde kastet den ud i Haab om, at den skulde gavne mig. Den kom nærmere og nærmere, lige i Retning af mig. Da den saa kom paa Siden af mig, bøjede jeg mig forover, og idet jeg greb efter en lille Gren, som sad paa den, forsøgte jeg at faa den anbragt tværs over Mellemrummet. Mine Kræfter slog imidlertid ikke til. Alt, hvad jeg udrettede, var, at Strømmen kom til at virke paa den modsatte Side af Stubben. Den hvirvlede straks hurtigt rundt og forsvandt i næste Øjeblik i Afgrunden, idet den nær havde taget mig med. Nikola gjorde Tegn til mig og forsvandt saa i Skoven. En halv Time efter kom en anden Træstub drivende. Denne Gang var jeg heldigere, og det lykkedes mig med betydelig Vanskelighed at faa fat i den og faa den klemt inde imellem de to Klipper.

Den farligste Del af det hele skulde nu begynde. Jeg maatte over til den anden Side af denne skrøbelige Bro. Med bankende Hjerte krøb jeg over mit eget Klippestykke, og efter at jeg saa havde set mig endnu en Gang om og prøvet Træklodsen, saa godt jeg kunde, satte jeg mig tværs over den. Vandets Tryk paa mine Ben var umaadelig stærkt, og jeg udfandt snart, at jeg havde fuldt op at gøre med at holde Balance. Men jeg vedblev med uendelig Forsigtighed at rykke frem, indtil jeg til sidst naaede den anden Klippe. I al den Tid vovede jeg ikke at se hen imod Afgrundens Rand. Havde jeg gjort det, tror jeg, at mine Kræfter vilde have svigtet mig, jeg vilde have mistet Balancen og være styrtet ud. Da denne Tur var overstaaet, og jeg var sikkert anbragt paa den anden Klippe, hvilede jeg mig et Par Minutter, og saa rejste jeg mig, maalte Afstanden saa omhyggeligt som muligt og sprang til den tredie. Resten var let nok, og et Øjeblik efter laa jeg ganske overvældet ved Nikolas Fødder. Saa snart jeg var i Sikkerhed, svigtede mine Kræfter, min Aandsnærværelse, min Styrke, eller hvad man skal kalde det, mig fuldstændig, og jeg skjalv som et lille Barn.

"Det slap De fra med Nød og neppe," sagde Nikola. "Da jeg saá, at De ikke kunde komme op til Bredden derovre, blev jeg enig med mig selv om, at det var ude med Dem. Naa, men naar Enden er god, er alting godt, og nu maa vi finde paa, hvad der er klogest for os at gøre videre."

"Hvad raader De til?" spurgte jeg med klaprende Tænder.

"Jeg raader til, at vi søger et Sted her i Nærheden, hvor der er Læ, tænder et Baal og tørrer vort Tøj, saa gaar vi ned til Floden paa den anden Side af Vandfaldet, bygger en Tømmerflaade og driver af Sted paa den, til vi naar en Landsby. Dér kan vi saa maaske købe Æsler og, hvis alt gaar vel, fortsætte Rejsen til Kysten ad en anden Vej."

"Men tror De ikke, at vore Fjender har advaret Indbyggerne i Landsbyerne her omkring, saa de passer paa os?"

"Det maa vi finde os i. Lad os saa søge et Sted, hvor vi kan tænde et Baal, De er jo ganske forfrossen."

En halv Mil eller saadan længere fremme opdagede vi det Sted, vi ønskede, tændte vort Baal og tørrede vort Tøj. I al den Tid led jeg meget. Det ene Øjeblik var jeg saa kold som Is, det næste havde jeg brændende Feber. Nikola gav mig noget Medicin af sin Medicinkasse, som han havde hos sig ligesom de Sager, han havde taget i Klostret, og saa lagde vi os ned og sov.

Fra det Øjeblik har jeg ingen Erindring om, hvad der skete mere, før jeg vaagnede og fandt mig liggende hyggeligt i et pænt, men tarveligt udstyret Sovekammer. Hvor jeg var, eller hvorledes jeg var kommet der, det kunde jeg lige saa lidt sige, som jeg kunde flyve. Jeg forsøgte at komme op for at se ud af Vinduet, men jeg var alt for svag til det. Derfor lagde jeg mig igen, og da jeg gjorde det, gjorde jeg en anden mærkelig Opdagelse — min Pisk var forsvundet.

I næsten en halv Time forsøgte jeg at finde ud af dette. Saa hørte jeg Fodtrin i Gangen udenfor, og et Øjeblik senere traadte en værdig Præst ind og spurgte mig paa Fransk, hvorledes jeg havde det. Jeg svarede, at jeg troede, at jeg havde det meget bedre, skønt jeg endnu var meget svag, og sagde saa, at jeg vilde være ham taknemlig, hvis han vilde sige mig, hvor jeg var, og hvorledes jeg var kommet der.

"De er i den franske Mission i Ya-Chow-Fu," sagde han. "De blev bragt hertil for fjorten Dage siden af en Englænder, som, efter hvad jeg kunde forstaa, havde fundet Dem højere oppe ved Floden med et haardt Anfald af Gigtfeber."

"Og hvor er denne — denne Englænder nu?"

"Det kan jeg ikke sige. Han forlod os for en Uge siden, jeg tror, for at tage paa en Botaniseretur længere mod Vest. Da han sagde Farvel til os, gav han mig en Sum

Penge, som jeg, saa snart De er i Stand til at flyttes, skal bruge til at leje en Baad og Kulier til at føre Dem til I-Chang, hvor De kan komme om Bord paa et Dampskib og tage til Shanghai."

"Efterlod han sig ikke Besked om, hvor vidt jeg skulde se ham igen, og hvis saa, hvor?"

"Jeg har et Brev i Lommen til Dem."

Den værdige Præst tog et Brev frem, som han rakte mig. Saa snart han var gaaet, aabnede jeg det og læste det ivrigt. Det lød, som følger:

"Kære Bruce!

Naar De læser dette, haaber jeg, at De er rigtig paa Vejen til at blive rask igen. Efter Deres lille Eksperiment ved Vandfaldet blev De alvorligt syg af Gigtfeber. Det var en rar Historie for mig at faa Dem ned ad Strømmen paa en Tømmerflaade, men, som De ser, jeg gjorde det og fik Dem lykkelig og vel til den franske Mission Ya-Chow-Fu. Jeg skriver disse Linier for at byde Dem Farvel for Øjeblikket, da jeg tror, det er bedst, vi i Fremtiden rejser ad forskellige Veje. Men jeg træffer Dem maaske i I-Chang. En Ting vil jeg raade Dem til, optræd i Fremtiden som Europæer og hav Øje med Dem, saa der ikke saa let sker noget Lumskeri med Dem. Det hemmelige Samfund har Afdelinger alle Vegne, og nu tror jeg nok, at de er blevet advarede. Husk paa, at de sikkert vil forsøge at faa de Ting tilbage, som vi har taget, og at de ogsaa vil forsøge at straffe os for vor Frækhed. Jeg takker Dem for Deres Kammeratskab og for den Trofasthed, De har vist mig paa hele Rejsen. Jeg tror, at jeg ikke kan sige Dem nogen større Kompliment end den, at jeg ikke kunde have ønsket mig en bedre Kammerat.

Deres hengivne

Nikola."

Det var det hele.

En Uge efter sagde jeg Farvel til min gæstevenlige Vært, der havde lejet en Baad og paalideligt Mandskab til mig, og begav mig af Sted paa min lange Rejse ned ad Floden. Jeg naaede I-Chang, hvor jeg skulde forlade min Baad og tage Billet til Shanghai, uden nogen yderligere Hændelse.

Da jeg erfarede, at der ikke var nogen Damper, der sejlede før næste Dag, gik jeg i Land, hvor jeg fandt et Værtshus og lejede mig et Værelse. Men skønt jeg ventede hele Aftenen og saa længe, som jeg kunde næste Dag, viste Nikola sig ikke. Saa gik jeg Klokken fire om Bord paa Damperen "Kiang-Yung" og naaede i tilbørlig Tid Shanghai.

Hvor taknemlig jeg var ved atter at betræde denne By, kan man slet ikke tænke sig. Jeg kunde være faldet paa Knæ og have kysset Jorden i min Taknemlighed. Nu var jeg jo atter under civiliserede Forhold. Jeg kunde opsøge min elskede, og hvis hun endnu tænkte som jeg, saa kunde jeg gøre hende til min Hustru. Saa var jeg jo desuden helt rask igen, og, hvad der slet ikke var saa ilde, jeg havde en Sum paa 10,000 Pund staaende hos min Bankier. Jeg bestemte at besøge Barkston og Mc'Andrew den Dag, og den næste vilde jeg rejse til Tientsin og opsøge min elskede. Men jeg skulde alligevel ikke gøre den Rejse.

Jeg gik hen i Klubben og spurgte efter George Barkston. Han var der tilfældigvis og modtog mig med den største Overraskelse.

"Naa, Bruce," udbrød han, "det er virkelig højst mærkeligt, jeg talte netop om Dem i Morges, og saa viser De Dem pludselig her, som, ja hvad skal jeg sige, som den evige Jøde, ganske uventet og pludselig. Men lad os ikke staa her! Kom med, De skal med ud paa min Villa og spise Frokost."

"Min kære Ven, jeg —"

"Aa, jeg véd, hvad De vil sige," udbrød han, "men kom nu bare med. Jeg har en hel Del Nyt til Dem."

Jeg kunde ikke faa ham til at sige, hvad det var. Og saa lejede vi to Jinrickshawer og kørte ud til hans Villa.

Da vi naaede den, fik jeg Befaling til at vente i Forstuen, medens han opsøgte sin Hustru. Saa førte han mig ind i Salen, aabnede Døren og bad mig gaa indenfor. Skønt jeg undrede mig over, hvad det kunde være for en Hemmelighed, han havde, gjorde jeg, som han ønskede.

I en Lænestol nær ved Vinduet sad der en Dame og syede. Damen var Gladys!

"Wilfred!" udbrød hun, idet hun sprang op og blev ganske bleg, for hun kunde neppe tro sine egne Øjne.

"Gladys!" svarede jeg, idet jeg tog hende i mine Arme og kyssede hende.

"Jeg kan slet ikke tro paa, at det er sandt," sagde hun, efter at den første Henrykkelse var forbi. "Hvorfor lod du mig ikke vide, at du kom til Shanghai?"

"Fordi jeg ikke havde nogen Idé om, at du var her," svarede jeg.

"Men var du ikke hos Williams i Tientsin, og gav han dig ikke mit Brev?"

"Jeg har hverken været i Tientsin eller talt med Hr. Williams. Jeg er kommet lige ned ad Yang-Tze-Kiang Floden Vest fra."

"Aa, jeg er saa glad og saa taknemlig, fordi jeg har dig igen. Vi har været saa længe fra hinanden."

"Holder du endnu af mig, Gladys?"

"Hvor kan du tvivle om det, min Ven? Jeg holder endnu meget mere af dig end nogensinde før. Kan du ikke se det paa den Modtagelse, du faar?"

"Jo, naturligvis," udbrød jeg. "Jeg vilde kun høre dig sige det. Men sig mig nu, hvorledes kommer du til Shanghai, og hvorledes kommer du saa netop til Barkstons Hus?"

"Det er alt for lang en Historie at fortælle i alle Enkeltheder, det maa jeg vente med til en anden Gang. Men saa meget vil jeg sige dig, at min Søster og Svoger er blevne forflyttede til en ny Post i Japan, og medens de indretter deres Hus i Tokio, er jeg kommet hertil for at besøge Fru Barkston, der er min Skolekammerat. Jeg venter dem om en Uges Tid, saa kommer de for at hente mig."

"Men nu kommer det vigtigste af alle Spørgsmaal: Naar skal vi gifte os?"

Hun slog Øjnene ned og rødmede saa sødt, at jeg maatte tage hende i mine Arme igen og kysse hende. Men jeg forlangte Svar paa mit Spørgsmaal, og vi blev saa enige om, at vi skulde forelægge hendes Svoger Spørgsmaalet, naar han ankom Ugen efter.

For at afslutte min lange Historie, lad mig sige, at vi blev gift tre Uger efter, at jeg var kommet til Shanghai, i den engelske Kirke, og at vi tilbragte

Hvedebrødsdagene i Japan. Man skulde tro, at min Forbindelse med den kinesiske Nation blev afsluttet med mit Ægteskab. Men det var uheldigvis ikke Tilfældet. To Dage efter vor Ankomst til Nagasaki hændte der to mærkelige Begivenheder, som førte til en højst ubehagelig Mistanke. Min Hustru og jeg havde trukket os tilbage for Natten og sov begge trygt, da vi blev vækkede af et højt Brandraab. Til min Rædsel opdagede jeg, at vort Værelse stod i lyse Luer. Jeg brød Døren op, og efter at have gjort det, greb jeg min Hustru, kastede et Tæppe over hende og fo'r ud med hende. Ingen kunde sige, hvorledes Branden var opstaaet, men det var heldigt, at vi blev vækkede i Tide, ellers vilde vi ganske sikkert være omkommet. De fleste af vore Sager blev ødelagte af Branden. Da en venlig Englænder, som boede i Nærheden, saá vor Tilstand, fattede han Medlidenhed med os og forlangte, at vi skulde bo i hans Hus, indtil vi havde taget nærmere Bestemmelse om Fremtiden. Vi blev hos ham i to Dage, og det var Dagen efter, at vi var flyttet ind til ham, at der hændte en anden Ting, som gjorde mig urolig.

Vi havde været i Butiker om Morgenen og kom tilbage lige i rette Tid til Frokost. Den stod paa Bordet, da vi kom. Medens vi vaskede vore Hænder, før vi satte os ned, klatrede vor Værts lille Hund op paa Bordet og stjal noget af Maden. Da vi kom tilbage — Villaens Ejer spiste sin Frokost paa Kontoret og kom ikke hjem før om Aftenen — havde den ædt Halvdelen af en Ret Karri og ødelagt Resten. Vi foretrak at nøjes med Biskuit og Smør hellere end at kalde paa Tjenestefolkene og gøre dem den Ulejlighed at lave noget andet. En Time senere var Hunden død. Den var blevet forgiftet, som vi vilde være blevet, hvis vi havde nydt af Karrien. Den nye Kok, som vi senere opdagede var en Kineser, var i Mellemtiden løbet sin Vej og kunde ikke findes igen.

Da jeg den Aften vendte hjem i Tusmørket, blev der fra et Vindue kastet en Kniv paa mig, som gik forbi min Hals og fo'r ind i Tremmeværket paa det Hus, jeg gik forbi. Saa tog jeg uden at tøve længere to Billetter til Dampskibet og sejlede den næste Dag med min Hustru til England.

I London lejede jeg et lille møbleret Hus i en rolig Del af Kensington og bosatte mig foreløbig dér, medens jeg saá mig om efter en lille Ejendom paa Landet.

Jeg vil nu fortælle den sidste Overraskelse, før jeg siger Farvel. En Eftermiddag tog jeg til Byen for at raadføre mig med en Kommissionær om en Ejendom, jeg havde set averteret, og da jeg gik ned ad "Strand", medens jeg ventede paa en Omnibus, følte jeg en Haand paa min Skulder. Jeg vendte mig om og stod Ansigt til Ansigt med Nikola. Han havde lang Frakke og høj Hat paa, men var ellers den

samme som altid.

"Dr. Nikola!" udbrød jeg forbavset.

"Ja, Dr. Nikola," svarede han roligt uden noget Tegn paa Bevægelse. "Glæder det Dem at se mig igen?"

"Ja, det glæder mig meget," svarede jeg; "men jeg kan neppe tro det. Jeg troede, at De endnu stadig var i Kina."

"Nej, der blev det for hedt for mig," sagde han leende; "men jeg tager derud igen, saa snart denne Storm har fortaget sig. I Mellemtiden rejser jeg til St. Petersborg i en vigtig Forretning. Hvor opholder De Dem, og hvorledes har Deres Kone det?"

"Jeg bor i Kensington," svarede jeg, "og det glæder mig at sige, at min Kone har det rigtigt godt."

"Jeg behøver ikke at spørge Dem, om De er lykkelig; det fortæller Deres Ansigt mig. Har De en halv Time tilovers til mig?"

"Med den største Fornøjelse."

"Følg saa med til Charing Cross. Jeg vilde gerne tale lidt med Dem. Min Droske holder dér."

Han førte mig hen til en Droske, som ventede ved Fortovet, og da jeg havde sat mig i den, steg han op og satte sig ved Siden af mig.

"Ja, her er bedre end i Thibet, ikke sandt?" sagde han, medens vi kørte.

"Jo, meget bedre," svarede jeg leende. "Men hvor er det ikke vidunderligt, at vi skal mødes her paa denne prosaiske Maade efter alt, hvad vi har gennemgaaet! Hør, der er én Ting, jeg aldrig har kunnet forstaa: Hvad blev der af Dem, da De havde forladt mig i Ya-Chow-Fu?"

"Jeg slog ind paa en anden Vej for at bortlede vore Forfølgeres Spor."

"Tror De da, vi blev forfulgte?"

"Ja, desværre, det er jeg sikker paa. Og hvad der er værre, de er ogsaa efter os nu. Der er gjort seks Attentater paa mit Liv i det sidste Fjerdingaar, men endnu er det ikke lykkedes dem at ramme mig. Ja, De vil neppe tro det, men selv i dette Øjeblik er der to Kinesere, som forfølger Dem ned ad "Strand". Tusmørket er

faldet paa, og De kunde jo muligvis gaa ned ad en Sidegade og saaledes give dem den Lejlighed, de ønsker. Det er delvis derfor, jeg vilde have Dem op i min Droske."

"For Pokker ogsaa, saa var min Mistanke jo alligevel rigtig. Der blev stukket Ild paa det Hotel, vi opholdt os i Nagasaki den første Nat, vi var der. To Dage senere blev et Fad Karri, som vi skulde spise, forgiftet, og senere var jeg lige ved at blive ramt af en Kniv. I Gaar saá jeg en Kineser i Nærheden af vort Hus i Kensington; jeg syntes, at han iagttog Huset, men jeg kan jo have taget fejl."

"Hvordan saá han ud? Havde han engelske Klæder paa? Manglede han Halvdelen af det venstre Øre?"

"De beskriver ham ganske nøjagtigt."

"Det er Quong Ma. Pas saa paa! Hvis den Herre er efter Dem, saa vil jeg raade Dem til at rejse herfra. Han hager sig fast ved Dem, til han faar en Lejlighed, og saa slaar han løs. Følg mit Raad og forlad England, medens De kan. Jeg skal sige Dem, de vil have de Sager, som vi tog med os, og de vil have Hævn. Og for at opnaa det, følger de os til Verdens Ende."

"Endnu et meget vigtigt Spørgsmaal: Har de Sager, De tog med Dem, vist sig at være tilstrækkelig værdifulde, saa at De fik al Deres Ulejlighed og alle Deres Udgifter erstattede?"

"Ja, de har vist sig at være af mere end tilstrækkelig Værdi. Jeg tager nu til St. Petersborg for at undersøge Bedøvelsesmidlet sammen med en fransk Kemiker, og om mindre end et Aar, tror jeg, jeg skal komme med en Opdagelse, som vil forbavse Verden. Vent nu og se."

Medens han sagde det, rullede vi ind paa Stationen, og et Minut senere stod vi ved Eksprestoget. Der var næsten ikke Tid mere; Passagererne blev opfordrede til at indtage deres Pladser. Nikola sørgede for sin Bagage og kom saa tilbage til mig og rakte mig Haanden.

"Farvel, Bruce," sagde han. "Vi ses sandsynligvis aldrig igen. De hjalp mig godt, og jeg ønsker Dem al mulig Lykke. Lad mig kun sige et advarende Ord endnu: Vogt Dem for den Fyr med det halve Øre, giv ham ikke nogen Lejlighed til at faa fat i Dem. Farvel, og tænk undertiden paa Dr. Nikola!"

Jeg trykkede ham i Haanden. Lokomotivet fløjtede, og Toget dampede ud fra Stationen. Jeg hilste endnu en Gang med Haanden, og siden det Øjeblik har jeg

hverken hørt eller set noget til Dr. Nikola, den mærkeligste Mand, jeg nogensinde er kommet i Berøring med.

Da den sidste Vogn var ude af Syne, gik jeg ind i Stationsgaarden for at faa mig en Droske, men da jeg havde vinket ad en, smuttede en Mand forbi mig og tog den. Til min Forskrækkelse var det den Kineser med det halve Øre, som jeg havde set udenfor mit Hus Dagen i Forvejen.

Jeg ventede, indtil han var kørt, gik saa ned til en af de underjordiske Jernbanestationer, tog en Billet til Earl's Court og kørte saa hjem derfra saa hurtigt som muligt. Paa Dørtærskelen hilste min Tjener mig med den Underretning, at der lige havde været en Kineser, som vilde tale med mig. Jeg tøvede ikke længe, men pakkede mine Sager ind, og et Par Timer efter havde min Hustru og jeg forladt London og var taget til en lille Købstad midt inde i Landet. Her tænkte vi, at vi i alt Fald kunde være sikre, men det viste sig, at vi ikke var mere sikre dér end i London eller Nagasaki, for i Løbet af den første Uge opstod der en Ildebrand i det Hotel, vi boede i, midt om Natten, og det var anden Gang siden vort Bryllup, at det lige med Nød og neppe lykkedes os at slippe derfra med Livet.

Den næste Dag drog vi til en anden By i Devonshire. Vore Fjender vedblev imidlertid at forfølge os, og vi havde ikke været der en Maaned, før der ved højlys Dag blev gjort et dumdristigt Indbrud i min Lejlighed, og da min Hustru og jeg vendte tilbage fra en Udflugt til en Landsby i Nærheden, fandt vi alle vore Kufferter og Gemmer aabnede og vore Ejendele strøede omkring. Det mærkeligste ved det hele var imidlertid, at der intet manglede undtagen en lille kinesisk Kniv.

Egnens Politi kom paa Benene; den eneste Person, de kunde have Mistanke til, var en Søn af det himmelske Rige med et halvt Øre, som man havde iagttaget i Byen Dagen i Forvejen; men de kunde ikke faa fat i ham.

Da jeg hørte dette, raadførte jeg mig med min Hustru, fortalte hende om Nikolas Advarsel og spurgte, hvad hun mente.

Resultatet var, at vi forlod Hotellet til stor Sorg for Ejeren, og at vi samme Aften rejste til Southampton, hvorfra vi tog til New York den følgende Dag. Døm om vore Følelser, da vi i en Formiddagsavis, som vi købte om Bord, lige før vi skulde sejle, læste, at de Folk, der havde ligget i den Seng, vi havde haft, om Morgenen var blevet fundne myrdede.

I New York var der endogsaa farligere for os end i England, og der blev gjort fire Attentater paa mit Liv. Vi drog derfor gennem Fastlandet til St. Francisco, men maatte forlade denne By tre Dage efter af samme Grund.

Hvor vi er nu, det kan jeg ikke sige. Jeg vil blot sige den ene Ting, at skønt vi har været her i et halvt Aar, har vi ikke set noget til Kineseren med det halve Øre lige saa lidt som til nogen anden af hans Race. Vi lever vort eget Liv og har vore egne Interesser, og nu, da jeg har faaet en Søn, er vi saa lykkelige, som to Mennesker under lignende Forhold kan ventes at være. Jeg elsker og ærer min Hustru frem for alle andre Kvinder, og af denne Grund, om ikke af nogen anden, vil jeg aldrig beklage de Omstændigheder, som fremkaldte mit Møde med denne mærkelige Dr. Nikola.

Fodnoter

[1] En Slags tohjulet Vogn, der trækkes af Kinesere.

[2] Hemmelig, tjenstagtig Aand.

[3] Husets kinesiske Forretningsfører.

[4] En Tael er omtrent seks Kvint Sølv.

[5] Guvernør.

MARTIN'S BØGER

MARTIN'S STANDARD UDGAVE (50 Øre pr. Bind.)

1.	Bind,	*Strindberg, August:* Skærgaardsfolk. 2. Oplag.	
2.	"	*Tolstoy, Leo:* Kreutzer-Sonaten. 3. Oplag.	
3.	"	*Claretie, Jules:* Amerikanerinden.	(Uds.)
4.	"	*Balzac, H. de:* Eugénie Grandet.	(Uds.)
5.	"	*France, Anatole:* Dronning Gaasefod.	
6.	"	*Goethe:* Den unge Werthers Lidelser.	
7.	"	*Norman-Hansen, C. M.:* De glade Smils Boplads.	(Uds.)
8.	"	*Prévost, Marcel:* Pierre og Therese.	(Uds.)
9.	"	*Mann, Thomas:* Hans Kgl. Højhed.	
10.	"	*Saint-Pierre:* Povl og Virginie.	(Uds.)
11.	"	*Cherbuliez, Victor:* Meta Holdenis.	(Uds.)
12.	"	*Musset, Alfred de:* Et Barn af Aarhundredet.	(Uds.)
13.	"	*Schnitzler, Arthur:* Fru Bertha Garlan.	
14.	"	*Murger, Henry:* Bohèmeliv.	(Uds.)
15.	"	*Loti, Pierre:* Islandsfiskeren.	
16.	"	*Richepin, Jean:* Danserinden.	
17.	"	*Manzoni:* De Trolovede.	(Uds.)
18.	"	*Maupassant, Guy de:* Vort Hjerte.	(Uds.)
19.	"	*Prévost, Marcel:* Fyrstinden af Erminge.	(Uds.)
20.	"	*Harte, Bret:* Byens Myndling.	(Uds.)
21.	"	*Turgénjev, Ivan:* Dagen før.	(Uds.)

STANDARD DOBBELTBIND (1 Kr. pr. Bind.)

22.	Bind,	*Hugo, Victor:* Manden som ler.	(Uds.)

23. " *Maurier, Georges du:* Trilby.
24. " *Dostojewski, F.:* Raskolnikov.
25. " *Huysmans, J.:* Samliv.
26. " *London, Jack:* Sneens Datter. 2. Oplag. (Uds.)
27. " *Caine Hall:* En Kristen. (Uds.)
28. " *Prévost, Marcel:* Halvt Uskyldige.
29. " *Hugo, Victor:* De Elendige. I. Del
30. " — —II. Del.
31. " *Mirbeau, Octave:* Vejen til Golgatha.
32. " *Willy:* Claudine i Paris. (Uds.)
33. " *Sudermann, Hermann:* Fortid.
34. " *Lindau, Paul:* Kniplinger.
35. " *Hegeler, Wilhelm:* Pastor Klinghammer.
36. " *Lesueur, Daniel:* Kærlighedsmasken.
37. " *Bordeaux, Henry:* Fodtrin under Sneen.
38. " *Hegeler, Wilhelm:* Sindssyg eller ikke —?
39. " *Fleischmann, Hector:* Napoleons kvindelige Spion.
40. " *Zola, Emile:* Nana.
41. " *Bourget, Paul:* Løgn.
42. " *Glyn, Elinor:* Aphrodites Datter. 2. Oplag. (Uds.)
43. " *Prévost, Marcel:* Kvindebreve.
44. " *London, Jack:* Afgrundens Folk. 3. Oplag.
45. " *Hope, Anthony:* Den lykkelige Ø's Dronning.
46. " *Glyn, Elinor:* Theodoras Ægteskab. 2. Oplag. (Uds.)
47. " *Orczy, Baronesse:* Hendes Ridder. 2. Oplag.
48. " *Weyman, Stanley J.:* Mademoiselle.
49. " *London, Jack:* En Klondike Helt. 2.

Oplag.

50. " *Glyn, Elinor:* Evangelines Genvordigheder. 2. Oplag.
51. " *London, Jack:* Martin Eden. 2. Oplag. (Uds.)
52. " *Orczy, Baronesse:* Skørteregimentet.
53. " *Montegut, Maurice:* Den sorte Klovn.
54. " *Beach, Rex:* Sølvstimen. (Uds.)
55. " *London, Jack:* Paa Eventyr. 2. Oplag. (Uds.)
56. " *Orczy, Baronesse:* Eldorado. (Uds.)
57. " *Suttner, Bertha v.:* Ned med Vaabnene. (Uds.) 2. Oplag.
58. " *London, Jack:* Hvor Guldfeberen raser. (Uds.)
59. " *Beach, Rex:* Broen.
60. " *Orczy, Baronesse:* Cæsarernes Datter. 2. Oplag.
61. " *London, Jack:* Kong Alkohol. 2. Oplag.
62. " *Merriman, H. S.:* Sædemænd.
63. " *London, Jack:* Maanedalen. I. Bind. 2. Oplag.
64. " — —II. Bind. 2. Oplag.
65. " *Orczy, Baronesse:* Hedens Helt.
66. " *Glyn, Elinor:* Men Kærligheden sejrer. 2. Oplag.
67. " *London, Jack:* Vagabondliv.
68. " *Norris, Frank:* Dyret. 2. Oplag.
69. " *Benson, E. F.:* Familien Osborne.
70. " *London, Jack:* En Solens Søn. (Uds.)
71. " *Orczy, Baronesse:* Den leende Kavaler. (Uds.)
72. " *Zola, Emile:* Det store Krach.
73. " *Benson, E. F.:* Mammon & Co.
74. " *Stacpoole, H. de Vere:* De islandske Kabelmænd.
75. " *London, Jack:* Rundt Kap Horn, 1. Bind.

76. " — —2. Bind.
77. " *Bordeaux, Henry:* Doktorens Arv.

DAMERNES BØGER:

1. Bind,	*Habberton, John:* Min Søsters Børn.	50 Øre.	(Uds.)
2. "	*Gyp:* Chiffons Ægteskab.	50 Øre.	(Uds.)
3. "	*Glyn, Elinor:* Elizabeth i Amerika. 2. Oplag.	50 Øre.	(Uds.)
4. "	*Harland, H.:* Hertuginde Beatrice.	50 Øre.	(Uds.)
5. "	*Glyn, Elinor:* Elizabeths Forlovelse. 2. Oplag.	50 Øre.	
6. "	*Lesueur, Daniel:* Af tvivlsom Herkomst.	1 Kr.	
7. "	*Keyserling, E. v.:* Brogede Hjerter.	50 Øre.	
8. "	*Glyn, Elinor:* Hvor kunde han —? 2. Oplag.	1 Kr.	(Uds.)
9. "	*Glyn, Elinor:* Kærlighedens Magt.	1 Kr.	(Uds.)
10. "	*Yver, Colette:* Fru Doktor.	1 Kr.	
11. "	*Glyn, Elinor:* Hendes Hemmelighed. 2. Oplag.	1 Kr.	
12. "	Ingeborgs tyske Ægteskab.	1 Kr.	
13. "	*Glyn, Elinor:* En ung Dames Dagbog.	1 Kr.	

MARTIN'S JUNIOR BØGER:
(50 Øre pr. Bind.)

1. Bind,	*Defoe, Daniel:* Robinson Crusoe.	(Uds.)
2. "	*Haggard, Rider:* Den sorte Lilje.	(Uds.)
3. "	*Couch, Quiller:* Den gyldne Spore.	(Uds.)
4. "	*Weyman, Stanley:* Bartholomæusnatten.	(Uds.)
5. "	*Haggard, Rider:* Kong Salomons Miner. 2. Oplag.	

6.	"	*Cooper:* Den sidste Mohikaner.	(Uds.)
7.	"	*Scott, Walter:* Talismanen.	(Uds.)
8.	"	Eventyr fra mange Lande.	(Uds.)
9.	"	*Marryat:* Børnene i Nyskoven.	(Uds.)
10.	"	*Cooper:* Stifinder.	
11.	"	*Haggard, Rider:* Elefantjægeren.	
12.	"	*Stowe, Beecher:* Onkel Toms Hytte.	(Uds.)
13.	"	*Scott, Walter:* Ivanhoe.	(Uds.)
14.	"	*Cooper:* Hjortedræber.	(Uds.)
15.	"	*Stevenson:* Den sorte Pil.	(Uds.)
16.	"	*Hyne:* Skattegraverne ved Amazonfloden.	
17.	"	*Haggard, Rider:* Abekvinden.	(Uds.)
18.	"	*Wiggin, Kate:* To smaa Landstrygere.	(Uds.)
19.	"	*Cooper:* Læderstrømpe.	(Uds.)
20.	"	*Grimms Eventyr*.	
21.	"	*Cooper:* Lodsen.	
22.	"	*Burnet, F. H.:* Lille Lord Fauntleroy.	(Uds.)
23.	"	*Cooper:* Prærien.	
24.	"	*Marryat:* Sørøveren.	
25.	"	*Reid, Mayne:* Skalpjægerne.	
26.	"	*Scott, Walter:* Den skotske Bueskytte.	
27.	"	*Cooper:* Spionen.	
28.	"	*Wysz, J. D.:* Familien Robinson fra Schweiz. I.	
29.	"	— —II.	
30.	"	*May, Carl:* Bjørnejægerens Søn.	
31.	"	*Marryat:* Midshipman Easy.	

SANITÆRE SMAASKRIFTER:

Dr. Bramsen:

1.	Bind,	Den virkelige Fare i den farlige Alder.	1 Kr.
2.	"	Kunsten at spise.	25 Øre.
3.	"	Børneflokkens Begrænsning.	50 "
4.	"	Daarlige Maver og hvordan de	50 "

kommer sig.

5.	"	Rent Blod.	50	"
6.	"	Daarlige Tænder.	75	"
7.	"	Eugenik.	50	"

FLYVESKRIFTER:

Dr. X: Lykke og Fremgang. 50 Øre.

MARTIN'S HAANDBØGER:

1. Bind, Fru Nielsens Kogebog. Heftet. 50 Øre.
— —Kartoneret. 1 Kr.

(Uds.) siger: Udsolgt fra Forlaget.

Jack London's Bøger

EN KLONDIKE HELT 2. Oplag.

"'En Klondike Helt' er et saadant lykkeligt Fund, Fortællingen om Guldgraveren 'Himmelbrand', der bliver 30 Gange Millionær, og som tilsidst smider alle Millionerne væk og bliver Bonde for at leve sammen med den unge Pige, der har været hans Stenograf paa Kontoret — denne harmfuldt fortalte Historie fra moderne Liv i det yderste Vesten, er saa glimrende fortalt, at man intet Øjeblik standser, skønt det ikke er nogen Miniaturroman, men en ret bred og tyk Bog. Den vil faa mange Læsere, og ingen af dem vil fortryde dette nye Møde med Jack London."

Ekstrabladet.

MAANEDALEN 2. Oplag.

"Der er mange fortræffelige Ting i 'Maanedalen'. Den fortæller om en professionel Bokser og Vognmandskusk, der gifter sig med en smuk og begavet Vaskeripige, og hvis lykkelige Ægteskab afbrydes af en stor Strejke. Beskrivelserne af Livet i Vognmandskuskens Omgangskreds er glimrende, og med stor og ægte Kraft fortæller Forfatteren Strejkens endeløse Historie, der naturligvis er fuld af Blod og Spektakler paa ægte amerikansk."

Ekstrabladet.

"Alle de glimrende Egenskaber, der har givet Jack London Ry som Amerikas bedste Fortæller, genfinder man i denne Bog."

København.

VAGABONDLIV

"Den amerikanske Forfatter Jack London har oplevet lidt af hvert. Han har ogsaa prøvet at ture de forenede Stater rundt som Vagabond. Om nogle af alle de mærkelige Situationer, som dette bragte ham ind i, faar vi at høre i 'Vagabondliv': om de vidunderlige Historier, han maatte hitte paa, naar det gjaldt om at redde en Portion Mad og et Par Skilling, om hvordan man bærer sig ad som 'blind' Passager med Jernbanerne, om Retfærdighedens lidt summariske Fremgangsmaade overfor Individer af den Sort o. s. v., o. s. v. Det er baade spændende og underholdende at læse om, og Jack Londons sunde Ligevægtighed og frodige Lune har man paa hver Side i Bogen Lejlighed til at glæde sig over."

Tiden.

RUNDT KAP HORN Nyhed.

En ny Roman af *Jack London* er udsendt i *Martins* Udgave. Bogen handler om en ung amerikansk Forfatter, der træt af Hæder, Rigdom og Velvære søger noget nyt, noget, der kan sætte hans Sind i nye Svingninger. Han bestemmer sig for en Rejse med Sejlskibet "Elsinore" rundt om Kap Horn. Han kommer med sine Kufferter, en Japanertjener, en Foxterrier og en Række færdige Meninger om Livet og dets Fænomener; og med sin Trang til det nye søger han at trænge til Bunds i Livet om Bord. Han lægger nøje Mærke til hver enkelt af Skibets Udskuds-Besætning, lytter til den forfærdelige gamle Styrmand Pike, hvis Knoer altid er forslaaede af at tampe Matroserne, en haardhudet Drabsmand, ægte Søn af sin Race, en blond Germaner af ubestikkelig Ærlighed og med en dyb og næsten religiøs Kærlighed til Musik. Han iagttager den slanke Kaptajn West — fjern, rolig, drømmende, Mand for med et Ord med sin tonklare Røst at tiltvinge sig den Lydighed, som Styrmand Pike prygler sig til, og Datteren Frøken West — stor og slank og stærk med Nerver af Staal, den

Haardhed i sit Syn paa Menneskene, som Sølivet giver, og dog Kvinde til Fingerspidserne. Og han studerer Mandskabet: havarerede Stakler, defekte fra Fødslen eller gennem Drik og Nød, friske fra Tugthuset, frække og selvsikre, som den, der intet har at miste, Produkter af tre—fire hensygnende Racer, der efterhaanden har assimileret sig med Snavset og lever fedt i det. Charles Davis, et byldebefængt, sofistisk Geni; Grækeren Tony, der gør det ene Selvmordsforsøg efter det andet; Bert Rhine, der behersker de andre i Kraft af sin overlegne Slyngelagtighed. Der var noget galt med dem allesammen. Deres Lemmer var forvredne, deres Ansigter fortrukne. Saa var der Asiaterne. Hovmesteren med sit skarpe, levende, intelligente Ansigt, de to Sejlmagere, Kokken og Fortællerens egen Tjener — kloge og ubrødeligt trofaste Mænd, der forstaar, hvilke Mennesker de er omgivne af og er rede til at klare enhver forekommende Situation.

Og imens sejler "Elsinore" mod Syd gennem Atlanterhavet fra Baltimore for at naa Seattle i det nordlige Stillehav. Gennem Solskinsdage og Stjernenætter, Storme og Havblik, vekslende Vinde og stadige og blodige Kampe mellem de to Styrmænd og Mandskabet — medens Kaptajnen drømmende ryger sine Cigarer i Bestiklugaret og kun griber ind, naar alle andre maa give tabt. Et Mytteri deler en Dag de Ombordværende i to Lejre, der bekæmper hinanden ved alle Midler, med Rifler saavel som med ætsende Vædsker — indtil den svagere Race maa bukke under.

Langsomt vokser Forfatteren til en Mand, der er sig sin Styrke bevidst og kan glædes ved at sidde til Højbords med dem, der i Kraft af deres Races Overlegenhed tvinger de lavere Folkeslag til Lydighed. Og Frøken West lærer ham langsomt og halvt ubevidst at naa til den Erkendelse af Kvindens Storhed i sin Ringhed, der kan bringe en Mand over de fleste Skær uden at opgive sin indre Stolthed.

København.

MARTIN'S FORLAG — KØBENHAVN
EKSPEDITION I KRISTIANIA: *PETER AAS & CO.*

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE (Et nyt Bind hver Maaned).

13. Bind, Gustave Flaubert: FRU BOVARY. 2. Oplag.
16. " Lermontoff: VOR TIDS HELT.
17. " Oliver Goldsmith: PRÆSTEN FRA WAKEFIELD.
25. " Fedor Dostojewski: EN HANREJ.
29. " Baronesse Orczy: DEN RØDE PIMPERNEL. 19.—23,000.
31. " Nathaniel Hawthorne: DET FLAMMENDE BOGSTAV.
44. " Ivan Turgènjev: AF EN JÆGERS DAGBOG.
55. " John Hay: STREJKE.
56. " Frank Powel: RIGET UNDER JORDEN.
60. " H. S. Merriman: BAG KULISSERNE.
61. " Jules Lemattre: KONGERNE.
63. " Gérard de Nerval: MARKIS'ENS FORBRYDELSE.
69. " Rodolphe Bringer: FOUCHES FORRÆDERI.
70. " Hans Ludvig Rosegger: GOLFSTRØMMEN.
73. " R. L. Stevenson: SYDHAVSEVENTYR.
75. " Cutcliffe Hyne: EN MODERNE SØHELT.
78. " Blasco Ibanez: TYREFÆGTEREN.
82. " H. G. Wells: DEN USYNLIGE.
84. " Gilbert Parker: VALMOND NAPOLEON.
85. " Bret Harte: EN MINES HISTORIE.
86. " Rider Haggard: ERIK ILDØJE.

87. " Gilbert Parker: SVÆRDETS SPOR.

88. " Bret Harte: EN EVENTYRER.
89. " Guy Boothby: DOKTOR NIKOLA.

Manglende Numre er udsolgt fra Forlaget.

MARTIN'S STANDARD KRONEBIND.

73. Bind, E. F. Benson: MAMMON & Co.
74. " H. de Vere Stacpoole: DE ISLANDSKE KABELMÆND.
75. " **Jack London: RUNDT KAP HORN, I. Del.**
76. " — —**II. Del.**

Nyhed!

Henry Bordeaux: DOKTORENS ARV.

1 Krone.

Afskriverens rettelser

S. 5: Da jeg ikke kunde[kende] forstaa, hvad der var i Vejen, fulgte jeg
S. 6: mig, for jeg forstod[fortod] ham lige saa lidt, prøvede jeg paa at udspørge
S. 13: Han havde blandt andet levet mange Aar i det nordvestlige[nordvestiige]
S. 24: gav ham, og som han skrev om til Mc'Andrew[McAndrew], der læste
S. 30: kan De saa give mig en[den] Forklaring af, hvad De mener med
S. 35: kom blot ind; det glæder mig at se[De] Dem."
S. 39: paa Gulvet. Før jeg kunde gøre[høre] nogen Indvending eller stritte
S. 41: fra en Tur i det Indre. Derpaa forlod jeg[] igen Huset sammen med
S. 43: hvert[hvet] Ord, han sagde. Nikola klappede den for sidste Gang og
S. 53: ned ved Siden af[at] hende, spurgte hun paa Engelsk, hvad der var
S. 55: Gære, og da vi kom ud og saá[saa] den Hob, der havde samlet sig
S. 61: at Bræderne i et Værelse ved Siden af[at] knagede, og at et Insekt
S. 63: "Aha," sagde han roligt, "det er altsaa[atsaa] ikke Indbrudstyveri,
S. 63: Fødder og bønfaldt ham om Skaansel med uartikulerede Lyde[Lyd].
S. 74: se helt igennem én og at fortrylle[fortylle] én, indtil han holder op med
S. 86: Fodnote 4: En Tael er omtrent[omtent] seks Kvint Sølv.
S. 91: paa Døren. Saa viste der sig et raget Hoved[Hovede] ved et lille

S. 91: Gitter, og vi spurgtes[spurgte] om, hvad vi ønskede.
S. 118: maa vi opholde denne Mand og hans Selskab paa Vejen, mindst i[i i]
S. 133: var[var] kommet ned ad, og forbi Forhænget. Her fandt vi
S. 143: Da han havde talt, slog han paa en Gongong[Gongnong], der hang paa
S. 151: Plads igen, kom to Munke frem og førte Nikola[Nkola] op ad Midtergangen
S. 156: "Men hvorledes vil[vi] De hindre det?" spurgte jeg.
S. 157: hvad Klokken var, og kunde heller ikke[ikk] sige, til hvilket Sted vi
S. 157: Det var højlys[høj lys] Dag og bidende koldt. Der var Sne paa Tagene,
S. 158: lagt[ligt] Mærke til vor Tøven, "der er intet andet at gøre uden at
S. 159: australske[australsk] Guldminer o. s. v., i næsten hver Stilling, jeg havde
S. 165: omgivet af døde[døle] Mænd fra en halv Snes Aarhundreder, brugte
S. 172: den var ikke saa ubehagelig[behagelig], som vor Stilling havde været, hvis
S. 172: Af gode Grunde kunde Floden ikke[kke] holde op dér, saa hvad kunde
S. 177: Mc'Andrew[McAndrew] den Dag, og den næste vilde jeg rejse til Tientsin og
S. 180: Der blev stukket Ild paa det Hotel, vi opholdt os i[i i] Nagasaki
S. 190: En ny Roman af *Jack London* er udsendt[udsent] i *Martins* Udgave.
S. 193: 89. " Guy Boothby[Bootby]: DOKTOR NIKOLA.

End of the Project Gutenberg EBook of Doktor Nikola, by Guy Boothby

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK DOKTOR NIKOLA ***

***** This file should be named 32494-h.htm or 32494-h.zip *****
This and all associated files of various formats will be found in:
http://www.gutenberg.org/3/2/4/9/32494/

Produced by Tor Martin Kristiansen and the Online
Distributed Proofreading Team at http://www.pgdp.net

Updated editions will replace the previous one--the old editions
will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no
one owns a United States copyright in these works, so the Foundation
(and you!) can copy and distribute it in the United States without
permission and without paying copyright royalties. Special rules,
set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to
copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to
protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project
Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you
charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you
do not charge anything for copies of this eBook, complying with the
rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose
such as creation of derivative works, reports, performances and
research. They may be modified and printed and given away--you may do
practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is
subject to the trademark license, especially commercial
redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free
distribution of electronic works, by using or distributing this work
(or any other work associated in any way with the phrase "Project
Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project
Gutenberg-tm License (available with this file or online at
http://gutenberg.org/license).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm
electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm
electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to
and accept all the terms of this license and intellectual property
(trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all
the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy
all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession.
If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project
Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the
terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or
entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be
used on or associated in any way with an electronic work by people who
agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few
things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works
even without complying with the full terms of this agreement. See
paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project
Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement

and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."

- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.

- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.

- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH F3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTIBILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, are critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at http://www.pglaf.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at http://pglaf.org/fundraising. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at http://pglaf.org

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations ($1 to $5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit http://pglaf.org

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: http://pglaf.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

http://www.gutenberg.org

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.